Sclava iubirii
ELISABETH NAUGHTON

SERIA „CASA PĂCATELOR"

Unele uși sunt făcute să rămână închise...

Am făcut o greșeală fatală. Nu ar fi trebuit să privesc vreodată în spatele ușii care ducea în lumea lui interzisă.

Dar am făcut-o, iar acum sunt prizonieră. Prinsă în capcană de bărbatul pe care credeam că îl iubesc. Bărbatul în care, cu nesăbuință, am avut încredere. Bărbatul după care, în ciuda minciunilor și a înșelătoriilor, continui să tânjesc.

Doar el îmi poate topi voința cu o singură șoaptă aspră, mă poate face să mă abandonez dorinței pe care o trezește în mine cu atâta ușurință. Și totuși, dacă vreau să supraviețuiesc, trebuie să găsesc o cale de scăpare. Fiindcă altfel, mi-e teamă că voi fi consumată de lumea lui întunecată care, în cele din urmă, știu că mă va distruge.

Și voi fi pentru totdeauna pierdută în primejdioasa Casă a Păcatelor...

◆

„Un roman plin de emoții dure și tulburătoare! Naughton țese o poveste în care dorința, răzbunarea și loialitatea împărțită se împletesc perfect."
USA Today

◆

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic".

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3717-8
9 786063 337178
Lira
LIBERTATEA pentru femei
eBook disponibil

capitolul 1

Natalie

Eram pierdută într-o mare de întuneric, fără să îmi pot găsi drumul.

Copaci cu ramuri întortocheate ca niște mâini se întindeau după mine. Pietrele îmi înțepau tălpile goale. Mirosul de noroi și de mușchi îmi sugruma gâtul la fiecare inspirație, dar nu m-am oprit.

Nu am putut.

Veneau după mine. Se apropiau cu fiecare pas, vocile lor răsunându-mi mai tare în urechi, respirațiile fierbinți alunecându-mi pe piele până când am început să tremur. Însă oricât de repede fugeam, nu reușeam să-mi fac picioarele să se miște mai rapid. Nu găseam o cale de ieșire. M-am luptat cu vițele și ramurile din jurul meu, am încercat să respir, însă întunericul copleșitor era tot ce mă înconjura. Asta și o senzație apăsătoare în adâncul sufletului care îmi spunea că eram captivă și nu voi mai fi liberă niciodată.

Am clipit din nou în lumină. Umbrele s-au retras precum ceața care alunecă pe deal la răsărit. Undeva aproape, foșnea un material, cel puțin asta am crezut că este, și o voce ușoară șopti:

– Își revine. Du-te și spune-i.

Se auziră pași, care dispărură apoi, și în timp ce simțurile mele îmi reveneau ușor, acele cuvinte avură ecou în mintea mea.

„Spune-i."

Cui?

Am clipit din nou, încercând să văd unde sunt și ce se întâmpla.

Membrele îmi erau greoaie. Privirea încețoșată. Am continuat să clipesc și mi-am dat seama încet că deasupra mea se învârtea ceva.

Un ventilator. M-am uitat la lamele încețoșate care se mișcau în cercuri lenețe. Privirea nefocalizată mi s-a întors spre dreapta și am văzut mai bine obiectele aflate în ceață. Un șifonier și o ușă care dădea spre... Nu știu unde. M-am uitat în stânga. La naiba, lumina era puternică, și am închis ochii pe jumătate, pentru că razele îmi ardeau retina. Ceva verde se mișca dincolo de fereastre; mi-am dat seama că erau copacii, și un obiect albastru-verzui apăru la distanță. Semăna cu un munte.

– Iată-te, se auzi o voce feminină de undeva din dreapta mea.

M-am uitat în direcția ei și am încercat să mă concentrez pe tânăra care se apropia. Avea poate puțin mai mult decât cei 24 de ani ai mei, purta un sarong înflorat și o bluză neagră, însă în timp ce părul meu era închis la culoare și ondulat, al ei era blond și drept și părea să fie prins la spate într-o coadă.

– Credeam că o să dormi toată săptămâna. Ai grijă când te ridici. Picioarele probabil îți un pic slăbite. Mă duc să-ți aduc niște suc și biscuiți. Pun pariu că ți-e foame.

Dispăru înainte să o pot întreba cine era. Confuză, m-am uitat înapoi spre stânga. Pe măsură ce vederea îmi devenea mai clară, am văzut o punte albă plină cu scaune cu perne roșii. Palmieri se întindeau spre cerul azuriu și o piscină adâncă părea să dispară în apa oceanului, sau a mării, sau...

La naiba! Am făcut ochii mari și inima mea a luat-o razna.

M-am ridicat repede, însă imediat am regretat acest lucru. Durerea care mi-a înjunghiat fruntea a fost ca o mie de pumnale mici care mi-au străpuns creierul. M-am apucat de ambele tâmple, am gemut și am respirat adânc până când valurile de agonie au devenit o pulsație insistentă.

Nu știam unde eram sau ce se întâmpla, dar cân
am deschis ochii din nou, mi-am dat seama că eram în
brăcată în pantaloni scurți și roz de pijama și un maio
albastru-închis. O briză caldă bătea prin geamul deschi
spunându-mi că erau cel puțin 25 de grade afară. Ast
îmi explica de ce transpiram.

Când mi-am ridicat capul, mi-am dat seama că eran
într-un fel de dormitor, unul în care nu mai fusesen
niciodată. Pereții erau cu stuc, tavanul ascuțit avea bâ
ne de lemn, patul de sub mine imens, cu baldachin ș
o cuvertură din pluș. Mobila din cameră era din te
sau bambus – nu eram sigură – și scumpă. Iar prive
liștea aceea...

Privirea mi se duse în stânga din nou și m-am uita
la munții înverziți fascinanți și la mare în timp ce inim
îmi bătea puternic. Unde naiba eram? În Caraibe? Î
Bahamas? În Seychelles?

O înțepătură în deget mi-a atras privirea în jos. Och
mi se măriră când am văzut tușul care înnegrea degetu
inelar de la mâna stângă.

Tușul era proaspăt, pielea puțin roșie în jurul fi
cărui semn și întreaga zonă era acoperită de ceva stră
lucitor, ca un unguent sau o alifie. Inima îmi bătea c
putere când mi-am întors mâna și am citit cuvântul scri
pe pielea mea:

„Sclavă."

Șocată, mi-am întins mâna și degetele. Pielea de p
degetul inelar era și ea tatuată cu două litere mici: L.S

Am fost cuprinsă de oroare. Nu știam decât o pe
soană cu acele inițiale. O persoană care îmi spusese d
curând cuvântul „sclavă".

Luciano Salvatici.

Am sărit din pat și mi-am lipit corpul care tremur
de perete. Luc îmi spusese că trăise la tropice înainte s
se mute la New York și să preia funcția de CEO a revi
tei de modă a familiei sale. Nu spusese unde, dar știan
instinctiv că oriunde ar fi locuit înainte era locul und
mă aflam acum.

Picioarele îmi tremurau. Durerea îmi pulsa prin gamba stângă, însă am ignorat-o în timp ce m-am sprijinit de perete ca să-mi revin. M-am uitat disperată prin cameră și m-au lovit imaginile care îmi copleșeau mintea. Imagini și viziuni care veneau de nicăieri și nu aveau nici un sens.

Bărbați în robe negre, care stăteau în cerc în pădure, măștile lor albe fiind luminate de torțe. Eu, alergând prin casa mea mică din Idaho și aruncată la pământ de cineva din spate. Un ac ce îmi străpungea pielea. Un alt bărbat îmbrăcat în negru, de data asta în costum, nu în robă, cu o carte în mână. Mă întreba ceva ce nu înțelegeam. Și ochii cenușii și furtunoși ai lui Luc, cu pupila lui stângă unică, sub forma unei găuri de cheie. Mă privea, și vocea lui familiară mă încuraja să spun da. Îmi spunea că de îndată ce voi face asta, totul va fi bine.

Transpirația îmi curgea pe spate și îmi umplea fruntea când am ridicat mâna și m-am uitat la tatuajul malefic care îmi marca pielea. Panica îmi crescu în piept. Am înghițit cu greu. Am încercat să raționalizez. Am încercat să mă conving că nu era ce cre...

Se auziră pași în afara ușii. Privirea mi se îndreptă în acea direcție. Ușa fu deschisă. Apoi l-am văzut pe Luc, corpul lui musculos fiind îmbrăcat în blugi spălăciți și un tricou negru lejer, părul negru ciufulit ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el de mai multe ori, ochii lui cenușii unici, furtunoși și intimidanți, așa cum îi știam.

Inima îmi bătu cu putere și o căldură familiară mi se răspândi în piept când mi-am amintit că acesta era Luc al meu. Bărbatul care preluase controlul asupra corpului meu și îmi trezise inima cu o singură atingere. Bărbatul care îmi rearanjase prioritățile. Bărbatul care îmi salvase viața de mai multe ori.

Dar la fel de repede mi-am amintit că era și bărbatul a cărui familie era implicată în mai multe activități ilegale prin Europa, de la trafic de droguri la prostituție și, cel mai groaznic, crearea sclavilor beta: femei al căror scop unic era să servească nevoile bărbaților din Casa lui.

Mi-am amintit și că el era bărbatul care mă urmărise în Idaho după ce fugisem de el, mă drogase și mă răpise.

Totul din mine îngheță.

Ochii lui îi fixară pe ai mei, însă nu era privirea caldă și familiară pe care mi-o aminteam din perioada pasională pe care o petrecuserăm împreună în Italia. Nu, în clipa în care privirea lui o întâlni pe a mea, ochii lui furtunoși se schimbară într-un fel care îmi spuse că nu fusese niciodată bărbatul de care mă îndrăgostisem prostește.

– În sfârșit, te-ai trezit, spuse el cu accentul lui italian. E bine, pentru că avem multe de discutat, nevastă.

Pentru o clipă, nu m-am mișcat. Apoi cuvântul acela, „nevastă", mă lovi, și privirea mi se duse direct la mâna lui stângă, ce i se odihnea pe șold. O verighetă groasă și neagră era pe degetul inelar.

Mi se făcu greață.

– Nu, am reușit să spun cu vocea tremurândă. N-am făcut asta.

Însă chiar înainte să spun asta, mi-au apărut diferite imagini în minte. Imagini cu bărbatul în costum negru care îmi spunea că nu mai rămăseseră de făcut decât actele. Apoi Luc îmi spunea că m-am descurcat bine în timp ce mă lua de talie, mă ridica și îmi întindea mâna spre o hârtie albă, unde mă îndemna să îmi scriu numele lângă al lui.

– N-am făcut asta. Maxilarul lui Luc se încordă în timp ce se îndreptă. *Noi* am făcut asta, și îți sugerez să te obișnuiești cu ideea, doamnă Salvatici, pentru că nu plecăm de aici până n-o s-o faci.

Panica se transformă într-o furie pe care nu o puteam controla, colorând totul în roșu. Credea că mă poate droga, răpi, forța într-un mariaj pe care nu-l voiam și că pur și simplu o să mă obișnuiesc cu ideea?

Nu. *La naiba, nu!*

Privirea mi se îndreptă către ușa glisantă cu geam de lângă mine. Când mi-am văzut șansa pentru libertate, nu am ezitat.

– Natalie, mă avertiză vocea dură din spate. Nu aș ieși pe ușa aia dacă aș fi în locul tău.

– Du-te naibii, Luc!

Am deschis ușa și am ieșit în aerul cald tropical. După care am fugit, exact cum ar fi trebuit să fac când l-am întâlnit pe Luciano Salvatici.

capitolul 2

Luc

La naiba! Mersese la fel de bine ca o obturație de canal eșuată.

Încruntat, m-am uitat prin ușa deschisă cum Natalie se opri pe terasa de lemn, se uită în stângă și în dreapta, după care se îndreptă spre copaci, în picioarele goale și îmbrăcată numai într-un maiou de bumbac și pantaloni scurți.

Am avut nevoie de fiecare gram de voință ca să nu mă duc după ea.

În spatele meu se auziră pași, urmați de oftatul Selei.

– A fugit deja? N-o s-o oprești?

Mi-am încordat maxilarul și m-am întors spre femeia care se ocupa de proprietatea mea când eram plecat.

– Da. Am trecut de Sela. Și nu. Nu o s-o opresc. O să obosească destul de repede. Crede-mă, o să se întoarcă atunci când se întunecă.

– Și dacă greșești? strigă Sela după mine.

Nu greșeam. Știam că Natalie era supărată, dar nu era proastă. Se afla într-o zonă de lume necunoscută și nu știa ce pericole existau în sălbăticie acolo. O să gândească rațional în scurt timp. M-am dus în birou și i-am aruncat Selei o privire peste umăr.

– Atunci o să poți să-mi spui în față ce nemernic sunt în loc să bombăni asta pe la spate, ca în restul zilelor.

Sela chicoti.

– *Ceva îmi spuse că tu și nemernicia ta aveți probleme de data asta.*

M-am așezat pe scaunul din spatele biroului în timp ce pașii Selei se îndreptară către bucătărie. Nu eram supărat pe ea. Se ocupase de vila în stil balinez de pe insulă în ultimii doi ani. Dar femeia nu știa câtă dreptate avea când spusese că aveam probleme. Eram adânc afundat în ele pentru că nu stătusem departe de Natalie James când ar fi trebuit s-o fac, iar acum amândoi eram în pericol din cauza incapacității mele de a-mi ține mâinile doar pentru mine.

Privirea mi se duse dincolo de peretele de sticlă, către vegetația tropicală, și m-am uitat după Natalie, însă știam că nu va sta aproape de casă. Era probabil destul de departe și credea că dacă alerga destul de mult și de repede, va găsi o cale de scăpare. Păcat că singurul lucru pe care îl va afla va fi că era în continuare captivă, doar că nu în felul în care credea.

Mă întristă gândul că, în curând, mă va urî mai mult decât o făcea deja. Nu prea aveam ce face însă în privința asta, așa că mi-am deschis laptopul și m-am hotărât să văd unde e.

După ce am introdus codul de acces, am accesat camerele de supraveghere. Erau poziționate peste tot pe insulă, din motive de securitate. Le-am scanat pe cele cinci cele mai apropiate de casă și am găsit-o destul de repede. Se îndrepta spre partea de nord a insulei, unde în această perioadă a anului, valurile se loveau de stânci cu putere.

Un fior de panică mă străbătu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se gândească să înoate spre libertate. Am privit încruntat cum se feri de un gândac și dădu la o parte niște crengi, ca să nu se zgârie.

Mușchii i se încordară în cvadriceps și umeri. Marginea maioului era deja udă de la transpirație, amintindu-mi de cum arăta în Italia, după ce făcuserăm dragoste toată noaptea și stătea nemișcată și transpirată în brațele mele. Căldura mi se împrăștie prin corp.

M-am concentrat din nou pe ce făcea și mi-am ținut respirația când Natalie se opri și privi împrejur. Când se îndreptă în partea stângă, departe de stânci și de apă, și dispăru printre copaci, am reușit în sfârșit să respir ușurat.

Lui Natalie îi era foarte frică de apă. Văzusem asta în Veneția, când eram în taxiul pe apă și se ținuse de mine ca și cum aș fi fost vesta ei de salvare. Chiar dacă dihăniile iadului ar fi fost pe urmele ei, nu ar fi îndrăznit să scape prin apă. Asta însemna că faptul că o adusesem aici era cel mai isteț lucru pe care îl făcusem de când o întâlnisem.

Starea de spirit mi se întunecă și mai mult când m-am gândit la motivul pe care o adusesem aici. Tata era probabil furios în vila familiei din Toscana. Mai ales că acum știa că îi contracarasem încercarea de a scăpa în liniște de Natalie.

Singurul lucru care era în favoarea mea în acel moment era că nimeni nu știa unde merseserăm. Aveau să ne găsească în cele din urmă. Având în vedere resursele Salvatici, tata nu va renunța până nu va răscoli fiecare colț al pământului, însă eram încrezător că aveam timp. Destul cât să o conving pe Natalie că singurul mod prin care putea supraviețui acum era să fie soția mea.

Cumva, trebuia să găsesc o cale ca ea să accepte acest lucru de bunăvoie, altfel aveam amândoi probleme.

Mi-am reamintit că aveam timp să o conving și am scanat restul camerelor, nu ca să o găsesc pe Natalie, ci pentru orice semne de amenințare. Nu existau. Insula privată din sudul Pacificului nu era pe hărți, și numai câțiva oameni în care aveam încredere cu viața mea știau de ea.

Încrezător că Natalie se va întoarce în scurt timp, mi-am închis laptopul, m-am retras în dormitor și m-am schimbat în pantalonii de sport și în tricou. Fusesem stresat de când aflasem că Natalie fugise din casa părinților mei din Toscana. Stresul nu făcuse decât să se amplifice când o găsisem în Idaho, atacată de asasinul

trimis de Casa mea. Și trecuse de limită când fusesem nevoit să o droghez ca să o scot de acolo fără să observe nimeni. Credeam că o să mă simt mai bine odată ce vom ajunge pe insulă, dar nu fusese așa. Aveam noduri în stomac și suspiciunea că acestea nu vor dispărea până când Natalie nu mi se va supune așa cum aveam nevoie s-o facă.

Acum că era trează și îi văzusem fundul apetisant în acei pantaloni scurți și sânii obraznici în maioul acela subțire, puteam adăuga și frustrarea sexuală pe lista motivelor de stres.

Cum situația nu avea să se schimbe prea curând, singura mea speranță să scap de o parte din stres era să alerg. Am trecut prin bucătărie și am anunțat-o pe Sela că mă îndreptam spre plajă. Aceasta mă privi dezaprobator că nu urma să merg după Natalie, dar am ignorat-o.

Aveam un plan și îl voi respecta. Natalie își va reveni. O cunoșteam mai bine decât credea. Indiferent cât de supărată era acum, eram încrezător că se va supune la dorințele mele.

Trebuia s-o facă. Pentru că, acum, nu aș fi acceptat nici o alternativă.

După 12 kilometri, m-am oprit. Voiam să mă întorc înaintea lui Natalie.

Când am ajuns acasă, soarele deja apusese și întunericul își făcea loc. Eram înfierbântat, transpirat și stresat în continuare, dar cel puțin nu mai eram disperat să o fac pe Natalie să înțeleagă anumite lucruri. Din păcate însă, cât alergasem nu reușisem sa mă gândesc decât la acei pantaloni scurți pe care îi purta când plecase și cât timp trecuse de când îi pusesem ultima oară mâna pe fundul apetisant.

Am traversat bucătăria și m-am îndreptat spre frigider. Mirosul a ceva cu brânză și condimentat umplu camera când am luat o sticlă de apă și am dat pe gât jumătate din ea. Eram sigur că Sela făcuse enchilada, unul dintre preparatele mele preferate, și mă gândeam deja

la moduri în care să o conving pe Natalie să ia cina cu mine ca să putem vorbi.

Se auziră paşi pe gresie, în spatele meu. M-am uitat peste umăr la Haych, care se ocupa de terenurile de pe insulă şi acum stătea în uşă, cu o bucată de hârtie în mână. Părul des şi închis la culoare era ciufulit şi umed la vârfuri de la transpiraţie, iar pe faţă avea o expresie îngrijorată.

– Ce e? l-am întrebat, întorcându-mă spre el. Haych venea foarte rar în casa principală, acela era domeniul Selei. Gândurile mi se îndreptară imediat către Natalie. Ce i s-a întâmplat?

– Nimic, domnule Luc. Cel puţin, nu încă. Traversă bucătăria şi îmi înmână hârtia. Tocmai am primit asta.

Am scanat alerta de vreme rea şi panica mă cuprinse. Furtuna de presiune joasă, care eram siguri că ne va ocoli, se întorsese şi creştea în putere. Privirea mi se îndreptă către ferestrele mari şi spre norii negri care se strângeau la orizont şi pe care nu-i observasem în timpul alergării. La naiba, nici măcar nu mă uitasem în direcţia aceea, pentru că nu mă gândisem decât la toate modurile în care plănuiam s-o dezbrac pe Natalie şi să o aduc sub mine când îi venea în sfârşit mintea la cap.

Mă străbătură fiori care îmi strânseră tensiunea în zona umerilor. În această zonă, furtunile se puteau mişca fără avertisment şi lăsau în urmă mai multe pagube decât fusese prevăzut.

M-am uitat la Haych.

– S-a întors?

– Încă nu, domnule.

La naiba! Am trecut pe lângă el, în birou, unde mi-am deschis laptopul şi am scanat toate camerele de pe insulă.

Nici un semn de Natalie.

Panica mă cuprinse, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Nu plecase. Era acolo undeva. Probabil se relaxa sub un palmier. Era mult mai cald în centru decât aici,

pe plajă. Trebuia doar s-o găsesc înainte să lovească furtuna.

Haych stătea în uşă când m-am întors spre el, aşteptând ordinele. Am luat un walkie-talkie de pe colţul biroului.

– Unde e Sela?

– Acasă la ea. Când a auzit de furtună, a fugit acolo ca să-şi adune câinii.

Asta explica de ce nu fusese în bucătărie. Sela iubea animalele. Avea două potăi pe care le adoptase din Tahiti. Avea grijă de câinii aceia mai mult decât aveau unele femei grijă de copiii lor.

Pe insulă erau două reşedinţe pentru angajaţi şi ambele erau amplasate mai în centru, la aproape un kilometru de casa principală. Pentru o clipă, m-am gândit că poate Natalie ar putea fi cu Sela, dar am izgonit repede acel gând. Dacă ar fi găsit casa lui Haych sau pe a Selei, aceştia mi-ar fi spus.

Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat spre uşa din faţă.

– Ia orice ar putea fi luat de vânt. Nu ştiu cât de puternică o să devină furtuna diseară.

– Da, domnule.

Am coborât pe scări şi am ajuns în locul unde Haych îşi ţinea uneltele şi echipamentul de grădinărit. Am deschis uşa, am văzut maşina 4x4 şi am luat cheile.

– Când termini, du-te înapoi la tine acasă şi asigură-te că Sela e bine.

– Cum rămâne cu dumneavoastră? Haych se dădu în spate în timp ce eu ieşeam cu maşina. Şi domnişoara Natalie?

– O s-o găsesc. Ţine staţia deschisă, în caz de ceva.

– Aşa o să facem, spuse Haych. Sunt sigur că o s-o găsiţi înainte să înceapă furtuna.

Am încuviinţat şi am turat motorul, creând un ecou ca un avertisment. Haych se îndepărtă şi mai mult în timp ce eu am pornit farurile, am băgat maşina în viteză şi am plecat.

Nodul de stres se strânse și mai mult în stomac. Nu îl mințisem pe Haych. Eram destul de sigur că o s-o găsesc pe Natalie la timp. Insula nu era atât de mare, doar că nu știam dacă o puteam convinge să se întoarcă cu mine din proprie voință.

Dar dacă va trebui, aveam s-o târăsc împotriva voinței ei înainte ca furtuna să devină mortală.

capitolul 3

Natalie

Eram gata să țip.

După două ore în care m-am ferit de insecte în junglă, am urcat dealuri care m-au lăsat acoperită de noroi și am transpirat din cauza căldurii, nu era mai aproape de libertate decât fusesem înainte.

Cel mai înalt vârf de pe insulă îmi oferise o priveliște de 360 de grade a împrejurimilor, care m-a făcut să mă simt mai exasperată ca înainte. Era apă peste tot. Atât de multă că nu puteam vedea nici o altă insulă în apropiere. Nu puteam înota spre libertate nici dacă aș fi știut să înot, iar cum pe insulă nu mai erau alte case, structuri sau semne de viață, nu aveam unde să merg pentru ajutor.

De asemenea, ajutorul nu avea cum să vină prin intermediul unui avion. Terenul era deluros și acoperit cu vițe groase și copaci. Nu văzusem nici o zonă destul de întinsă sau netedă pentru aterizare. Asta însemna că singurul mod prin care puteam să plec de aici era cu elicopterul sau cu barca. Însă ghinionul făcea ca nici măcar o barcă să nu fie ancorată la pontonul de lângă vila lui Luc sau în golful alăturat în formă de U.

Mi-am dat părul din ochi și m-am apropiat de rocile ce cădeau direct în valurile enorme. Nu aveam nici un dubiu că Luc mă dusese aici cu un scop. Știa că nu îmi plăcea apa. Că nu știu să înot. Orice speranță aș fi avut

să scap fusese distrusă în momentul în care mă adusese aici, la fel cum alegerile mele fuseseră anulate în momentul în care Luc venise după mine.

Imagini din acea noapte din Idaho îmi apăreau în fața ochilor și îmi făceau inima să bată cu putere. Bărbatul chel și solid care mă atacase în dormitor. Felul în care scăpasem de strânsoarea lui și fugisem, doar ca să fiu lovită din spate când ajunsesem în bucătărie. Durerea care îmi străpunsese capul, spatele și întregul corp când am lovit pământul. Sunetul sticlei care se spărgea. Iar Luc, care apăruse când mă străduiam să ridic privirea, să văd ce se întâmplă în jurul meu.

„Ți-a salvat viața", șopti o voce din minte.

Pielea îmi luă foc când m-am uitat la valurile ce loveau stâncile. Era adevărat. Mă salvase. Dacă nu ar fi apărut, acel bărbat m-ar fi omorât. Dar gândul fu imediat înlocuit de altul. Unul care îmi făcu temperamentul să ia foc și mă făcu să-mi mut privirea de la apa turcoaz.

Dacă nu ar fi fost Luc și minciunile lui, nu aș fi avut nevoie de salvare. Indiferent ce credeam că făcuse, nu puteam uita că după ce mă salvase, mă drogase, mă răpise și mă forțase într-un mariaj pe care nu l-am vrut niciodată.

Dorința de a sfâșia acel cuvânt groaznic de pe deget mă copleși în timp ce coboram dealul și intram în zăpușeala junglei, dar m-am abținut doar pentru că nu voiam o cicatrice imensă în locul tatuajului. Cum scăpam de pe insulă, aveam să-l îndepărtez. Doar tatuajele de pe degete începeau să dispară repede, nu? Eram sigură că asta îmi spusese un prieten din colegiu.

Am dat la o parte vițele groase și am coborât cu atenție dealul. Mușchii mă dureau de la efort. Picioarele îmi erau rănite de pietrele și rădăcinile care împungeau tălpile. Mi-am șters din nou fruntea cu brațul, atingând crusta cu care rămăsesem deasupra sprâncenei după lupta din acea noapte din bucătărie. Nu suportam cât de tare transpiram, cât de obosită eram. Nu suportam nimic legat de această situație mizerabilă.

Epuizarea mă ajunse din urmă și am găsit un loc la baza unui palmier ca să mă odihnesc. Păsările ciripeau deasupra și vântul șuiera printre frunze când m-am lăsat pe pământ, m-am sprijinit de trunchi, am închis ochii și m-am concentrat doar pe respirație.

Luc era cel căruia trebuia să îi mulțumesc pentru cât de groaznic mă simțeam. Orice droguri îmi dăduse – și probabil îmi dăduse destule ca să nu fiu conștientă în ultimele zile –, încă mai erau în organism și mă făceau să mă simt amețită, slăbită și încinsă.

Mi-am tras maioul cât să mă răcoresc puțin. Ceva din brațul stâng mă înțepă când am făcut mișcarea. Am deschis ochii și m-am uitat în jos. M-am panicat când am observat bandajul de pe bicepsul interior stâng și vânătaia care ieșea de sub el.

Am prins bandajul și l-am tras. Sub el, am găsit un mic semn roșu, ca urma unei injecții. M-am panicat când am apăsat locul cu mâna dreaptă. M-a durut, însă nu m-am oprit. Am pipăit zona vânătă, doar ca să descopăr că aveam un fel de obiect sub piele. Un tub subțire, de aproape patru centimetri, aflat fix sub suprafață.

Când am procesat ce se întâmplase de fapt, am rămas cu gura căscată, ca și cum aș fi fost pălmuită.

Una din fetele care lucrase pentru mine la buticul din Boise avusese ceva asemănător în brat în urmă cu câteva luni. Când am întrebat-o de asta, mi-a spus că era un implant pentru contracepție.

Șocul se transformă în uimire absolută. Nu fusese îndeajuns pentru Luciano Salvatici să mă răpească, să mă drogheze și să forțeze să intru într-un mariaj nedorit? Îmi implantase un obiect străin în corp? Un dispozitiv pentru contracepție, de parcă aș fi vrut să mai fac sex cu el vreodată?

În cele din urmă, m-am înfuriat și am scos un țipăt pe care nu-l mai puteam controla. Voiam să îl sugrum. Voiam să-l rănesc într-un mod din care să nu-și mai revină vreodată. După ce corzile vocale au obosit și țipătul mi-a murit în gât, mâinile mi-au căzut pe pământ când mi-am

dat seama că nici unui din scenarii nu o să se întâmple prea devreme. Nu aveam putere să mă ridic de jos acum. Trebuia să-i mulțumesc și pentru asta.

Am inspirat profund și am încercat să nu vomit, dar nimic nu funcționa. Tot ce simțeam era o greață continuă și o epuizare apăsătoare de care nu puteam scăpa. Nu știam decât că nu mă voi întoarce înapoi în casa lui afurisită. Nu mă voi întoarce niciodată la el. În nici un caz nu îl voi lăsa vreodată să mă țină închisă ca o prizonieră.

Gândul mi se duse la tatuajul acelei fete care fusese în cameră când mă trezisem. În Italia, după ce căutasem frenetic casa Salvatici și dovezi că tot ce îmi spusese Luc era adevărat, aflasem că toate pisicuțele beta, adică femeile pe care bărbații Casei Salvatici le foloseau pentru plăcerile lor deviante, erau marcate cu tatuaje cu model de leopard.

Realitatea mă lovi cu putere. Fata pe care o văzusem în cameră când mă trezisem era o pisicuță. Era pisicuța lui Luc.

Stomacul mi se încordă și mi-am dus mâinile la mijloc în timp ce m-am aplecat în față, temându-mă că voi vomita. Nimic nu părea real. M-am legănat și am încercat să mă conving că asta nu avea cum să fie viața mea, că nu eram captivă pe o insulă cu un bărbat pe care acum îl uram mai mult decât îl iubisem vreodată, în toată prostia mea. La un moment dat trebuia să mă trezesc din acest coșmar, nu?

Însă, în timp ce greața mai dispăru și întunericul mă încercui, știam deja răspunsul.

Era real. Asta era realitatea mea și, indiferent ce îmi făcuse Luc, la finalul zilei nu aveam pe cine învinui pentru situație decât pe mine.

Eu mersesem la New York ca să găsesc răspunsuri despre moartea prietenei mele Elena. Eram convinsă că moartea ei nu fusesem un accident și că cineva o omorâse. Credeam că Luc deținea cheia acelor răspunsuri. Deși îmi spusesem să fiu atentă în preajma lui, deși

nu știusem aproape nimic despre el și ce putea face, mă îndrăgostisem de el. Acest lucru nu numai că îmi distrăsese atenția de la scop, ci îmi deraiase întreaga viața. Acum, era motivul pentru care stăteam în mijlocul unei insule părăsite și încercam să nu înnebunesc.

Am inspirat adânc și mi-am închis ochii strâns, însă asta nu opri lacrimile să curgă. Nu puteam sta acolo. Nu aveam să stau acolo. Nu îmi puteam lăsa viitorul în mâinile unui bărbat care era clar că nu mă iubise niciodată. Trebuia să găsesc o cale de scăpare. Trebuia să plec de pe insula asta și de lângă Luciano Salvatici pentru totdeauna.

Mă temeam că dacă nu voi face asta, disperarea mă va împinge să caut alt mod de a mă elibera de el. Eram terifiată de ce ar putea însemna asta.

– Natalie!

Sunetul distant al numelui meu m-a făcut să deschid ochii. Am clipit de mai multe ori, încercând să înțeleg unde eram. Am văzut pământ, am văzut frunze împrăștiate pe jos. Mi-am văzut părul negru și ondulat acoperindu-mi fața, acoperindu-mi vederea.

Am încercat să mă ridic de pe pământul umed, dar brațele îmi erau greoaie, iar capul ametit. Nu vedeam prea bine. Am renunțat să mai încerc să văd ceva, așa că m-am lăsat pe spate. Cerul era întunecat, însă m-am uitat atent și am văzut că bolta de deasupra mea se mișca puternic de la forța vântului pe care nu o observasem înainte.

– Natalie!

Sunetul numelui meu mi-a ajuns la urechi, alunecând odată cu vântul ca un cântec. Mi-am întors capul ca să văd din ce direcție venea, dar nu reușeam să disting mai mult decât niște forme neclare în întuneric.

Pluteam într-un vis. Mă uitam la junglă ca și cum aș fi fost undeva în afara corpului. Nimic nu părea real. Nici pământul de sub mine. Nici cerul de deasupra. Nici măcar propria piele.

– Natalie? *Dio dannato.* Trebuie să te ridici. Vine furtuna!

Pașii se apropiară. Încă nu puteam să văd bine, dar am recunoscut vocea. Am recunoscut vocea lui Luc, doar că nu știam ce căuta în visul meu. Sau și mai bine, ce căutam eu în visul acesta.

– Haide, trebuie să mergem, spuse el.

Să mergem. Da, părea o idee bună. Nu reușeam să-mi fac mușchii să mă asculte. O voce îmi spunea că ordinele lui erau ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l ascult.

Buclele îmi zburau în fața ochilor, împiedicându-mi vederea. Silueta neclară a lui Luc se apropie. Am recunoscut disprețul din ochii lui furtunoși. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar corpul meu nu voia decât să geamă.

Geamăt. Ce cuvânt amuzant. Suna și mai amuzant.

– *Merda.*

Ceva rece mă apucă de încheietură.

– Am zis hai. Nu avem mult timp la dispoziție.

Presiunea se intensifică la încheietură și mă trase de pe jos. Mă cuprinse amețeala și vederea îmi deveni neclară. Am mormăit din nou și m-am lăsat la loc pe jos.

– Natalie?

Am simțit presiune pe frunte. O presiune rece, care îmi lăsă o senzație atât de plăcută, încât am închis ochii și am încercat să mă întorc spre ea.

– *Dio mio.* Arzi.

Greutatea rece de pe frunte se ridică și ceva puternic mă apucă de umeri, de ambele părți. Corpul mi se zgâlțâi.

– *Angioletto,* deschide ochii și uită-te la mine.

Nu voiam să deschid ochii. Nu voiam decât să dorm. Mi-am lăsat capul într-o parte, căutând din nou acea presiune rece.

Strânsoarea de la umeri se ridică și apoi ceva rece mă apăsă pe corp în diverse locuri, însă se mișca prea repede ca să mă pot răcori. La naiba, de ce se mișca așa repede?

– *Figlio di puttana.*

Presiunea se opri la gleznă.

– Când te-ai tăiat la picior?

Să mă tai la picior? Creierul nu mai funcționa bine, era clar. Nu mă tăiasem la picior.

Deasupra se auzi un zgomot puternic. Luc înjură din nou. Ceva ud se lovi de pielea mea, făcându-mi corpul să tresară.

Apă. Am zâmbit când mi-am dat seama că picături mari de ploaie cădeau pe pielea mea încinsă.

– Stai liniștită, *angioletto,* o să am grijă de tine.

Vocea lui Luc venea de aproape, dar nu îmi dădeam seama de cât de aproape. Nici nu îmi păsa. Pentru că pluteam din nou. Corpul meu se legăna. Brațele și picioarele îmi pluteau, ca și cum ar fi fost libere pe valuri.

„O să am grijă de tine..."

Vorbele avură ecou în mintea mea, amestecându-se cu zgomotul rafalelor de vânt și al ploii.

„O să am grijă de tine."

Inima îmi spuse să am încredere în acele cuvinte, însă capul amețit se luptă cu ele. Cumva, știam că erau o minciună. Așa cum știam și că Luciano Salvatici era ultima persoană pe care mă puteam baza.

Dar pe măsură ce întunericul mă încercui și capul îmi deveni și mai ușor, până și acel gând alunecă până când nu mai rămase decât tăcere.

Tăcere și senzația apăsătoare că nu o să mai fiu liberă vreodată.

capitolul 4

Luc

Eram nerăbdător să ajung acasă.

Vântul și ploaia îmi biciuiau fața în timp ce o țineam pe Natalie lipită de mine și conduceam mașina

prin junglă. Răgetul furtunii se auzea peste zgomotul motorului.

Am ținut-o mai strâns, am tras-o mai aproape de mine, ca să nu alunece din poala mea. Fiecare zdruncinătură o făcea să mormăie, și fiecare mormăit al ei declanșa un nou val de îngrijorare. Pielea ei radia căldură și mă făcea să transpir chiar și aici, în ploaie.

Am reușit să ajung acasă, dar amândoi eram uzi până la piele când am oprit în noroiul din fața verandei. Am ridicat-o pe Natalie în brațe și am alergat pe scări, în timp ce ploaia îmi curgea șiroaie pe față și vântul urla și îmi zbura părul în toate părțile. Natalie continua să radieze căldură, însă dacă înainte fusese semiconștientă, acum era complet inertă.

M-am grăbit, lăsând lumina aurie dinăuntru să mă ghideze. Am găsit mânerul și am deschis ușa cu șoldul. Apa făcu o baltă la picioarele mele când am închis furtuna afară, apoi m-am uitat la fața lui Natalie, udă de ploaie, care se odihnea pe brațul meu.

Ochii îi erau închiși, iar pielea palidă. Însă de unde o țineam, îmi dădeam seama că pulsul era încă puternic. Puțin mai rapid decât era normal, dar nu cât să mă panichez. Încă.

Mi-am dat părul ud de pe frunte și am dus-o în camera în care dormise noaptea anterioară. Am oprit înainte în baia alăturată și am luat un prosop. L-am înfășurat în jurul ei, după care am așezat-o pe pat. Astfel, părul și hainele ude nu aveau să ajungă la pătură și perne.

Natalie mormăi când am pus-o jos, ceea ce am interpretat a fi un semn bun. Pulsul mi se normalizează când mi-am dat seama că nu era inconștientă, ci doar dormea.

– Rezistă, Natalie. Am apucat-o pe maiou și i l-am ridicat la piept. Am eu grijă de tine.

Ea tremură în timp ce am dezbrăcat-o de hainele ude și am învelit-o în prosopul gros. Am luat-o din nou în brațe și am ridicat păturile groase. Am așezat-o

pe cearceafuri, cu tot cu prosop, și i-am ridicat pătura până la bărbie.

Un fior îi străbătu corpul din nou, după care se afundă din nou în pături, fără să-și deschidă ochii. Trebuia să îi curăț rana și să îi bandajez piciorul, însă înainte de asta, trebuia să îi introduc antibiotice în organism, care să se lupte cu infecția care îi provoca febra. Nu aveam cum să o duc la spital în mijlocul furtunii, ceea ce însemna că nu puteam decât să sper că Sela luase destule medicamente pentru o asemenea situație.

Încrezător că Natalie era în siguranță pentru moment, m-am îndreptat spre ușă. Ploaia și rafalele de vânt biciuiau vila, făcând pereții să tremure. Nu îmi făceam griji în privința structurii, căci trecusem prin furtuni mai rele în locul acesta. În plus, pentru că insula avea propria rețea de energie regenerabilă care se baza în principiu pe puterea solară și a vântului, era sigur că nu vom rămâne fără curent. Îmi făceam mai degrabă griji pentru cât o să dureze furtuna, în caz că situația lui Natalie se înrăutățea.

– Asta nu o să se întâmple, mi-am șoptit în timp ce mă îndreptam spre camera unde Sela ținea proviziile de prim ajutor.

Învățasem din timp, de când mă tăiasem la braț, că era înțelept să am la îndemână tot felul de provizii. Eram la distanță de o oră cu barca de cea mai apropiată insulă, două de cel mai apropiat spital. Nu construisem o pistă pentru aterizare în mod voit. Cel mai rapid mod să pleci era cu elicopterul, pe care îl foloseam rar. Radiourile nu aveau să funcționeze, din cauza furtunii, ceea ce însemna că trebuia să aștept până când cerul devenea din nou senin ca să decid dacă ne vom expune amândoi în Tahiti sau vom rămâne ascunși încă puțin aici în paradis.

Am găsit lucrurile de care aveam nevoie și m-am întors la Natalie, încercând să fac față presiunii din piept. Planul meu nu avea cum să funcționeze dacă trebuia să o duc la spital. Era prea devreme ca s-o expun în lumea

exterioară. Avea să fie bine. Era doar un mic obstacol în planul meu.

Natalie era în același loc în care o lăsasem. Tremura sub pături, cu ochii strâns închiși și având o peliculă de transpirație pe frunte. Am aprins lampa și m-am așezat pe marginea patului, așezând primul rând de medicamente pe noptieră. Am scos repede seringa cu penicilină, după care am dat pătura la o parte și i-am băgat acul în mușchiul brațului.

Nu a tresărit, nu a dat nici un semn că ar fi simțit injecția, doar a continuat să tremure. După ce am acoperit locul injecției cu un bandaj, i-am băgat brațul sub pături și m-am dus în capătul patului.

Rana de la picior avea în jur de cinci centimetri, era roșie, umflată și clar infectată. Stomacul mi s-a întors pe dos când am curățat și bandajat tăietura. La fel ca înainte, nu a făcut nici o mișcare că ar fi simțit măcar că eram acolo.

Am pus medicamentele în sertarul de sus al noptierei pentru când voi avea nevoie de ele din nou, după care i-am luat semnele vitale și am notat totul într-un caiet. Mi-am programat un memento pe telefon pentru peste patru ore, după care m-am ridicat de pe pat și mi-am pus palma pe fruntea ei.

Încă ardea. Nu mă așteptam ca medicamentele să-și fi făcut deja efectul, dar voiam asta. Am simțit un nod în stomac când mi-am dat seama că, dacă febra nu îi scădea până trecea furtuna, nu avea de ales decât să o duc la spitalul din Tahiti.

Stația de la curea scoase un zgomot, urmat de o voce care păru să umple întreaga cameră:

– Haych către bază. E cineva?

Mi-am luat mâna de pe Natalie, am luat stația radio și am dat volumul mai încet, ca să nu o trezesc.

– Spune, am zis eu încet când am stins lumina și m-am îndreptat către ușă.

– Ați găsit-o?

– Da, e bine. Am ieșit pe hol și am închis ușor ușa în spate. Ești cu Sela?

– Afirmativ. N-a vrut să fie singură pe timpul furtunii, așa că e la mine acasă.

Nu eram surprins de veste. Sela ura furtunile.

– Vântul bate destul de tare, continuă Haych. Sper că nu o să se dărâme ceva.

– Și eu. M-am îndreptat către partea din față a vilei și m-am uitat spre tavan, unde vântul împungea acoperișul. Până acum, totul arată bine.

– O să am stația aproape toată noaptea, spuse Haych. Dacă aveți probleme, anunțați-mă.

– Da. Terminat.

Am pus stația radio înapoi la curea și m-am îndreptat către ușa din față. Nu voiam decât să mă așez lângă Natalie ca să aștept să îi treacă febra, dar trebuia să pun la adăpost mașina înainte să fie distrusă de furtună. Apoi trebuia să fac planul în cazul celui mai rău scenariu.

Am inspirat adânc și mi-am spus că era înțelept să fiu pregătit, dar când am închis ușa în spatele meu și vântul și ploaia m-au biciuit din nou, n-am putut scăpa de senzația că, în ultimul timp, nu făcusem decât să mă străduiesc să evit o catastrofă. Chiar începeam să mă întreb dacă planurile mele nu făceau decât să înrăutățească lucrurile.

Din clipa în care o întâlnisem pe Natalie James, când intrase în biroul meu din New York pentru un interviu pentru acel internship la Covet, fusesem defensiv. Tot ce făcusem de atunci se întorsese împotriva mea. Chiar și cel mai recent plan al meu, să o țin ascunsă în Pacificul de Sud până când avea timp să mi se supună mie și noului statut al relației noastre, eșuase. O singură privire în ochii ei în junglă, în seara asta, îmi spusese mai mult decât că era bolnavă. Îmi spusese că nu se schimbase nimic între noi și că nu avea să se schimbe prea curând.

Ceva dur se formase în centrul pieptului meu când am intrat în mașină și am pornit-o. Ceva îmi îngreuna respirația. Ceva ce nu îmi plăcea.

Nu știam cum să repar lucrurile cu Natalie. Nu știam nici măcar dacă ar trebui să încerc. În acel moment, nu știam decât că trebuia să trec de acea noapte. Apoi să sper și să mă rog ca dimineața următoare să îmi vină o idee sclipitoare legată de ce trebuie să fac.

Până la răsăritul soarelui, se întâmplaseră trei lucruri. Furtuna trecuse. Febra lui Natalie scăzuse. Și mi-am dat seama că intimidarea lui Natalie James nu funcționase nici măcar o dată de când o cunoscusem.

Am stat treaz aproape toată noaptea și i-am dat medicamente, i-am ținut fruntea rece cu o cârpă umedă, am liniștit-o când devenea agitată și în tot acel timp, m-am gândit foarte mult. La mine, la Natalie și la haosul în care eram prinși.

Natalie nu era o fire supusă. Îi plăcea puțină dominare sexuală din când în când, dar niciodată nu avea să fie genul de femeie care să facă ce i se spunea. Chiar dacă acest lucru era în interesul ei. Asta însemna că trebuia să înfrunt un lucru neplăcut: dacă voiam să am măcar o șansă să scap cu viață din tot haosul acesta, trebuia să-mi schimb tactica în ceea ce o privea pe Natalie. În loc să încerc să o domin, trebuia să o cuceresc.

Singura problemă era că aveam zero experiență când venea vorba de cucerirea femeilor. Femeile cu care avusesem treabă înainte veniseră ele către mine primele. Rareori trebuise să fac ceva mai mult decât să le fac un semn încurajator cu capul ca să cadă în genunchi. Însă Natalie era diferită. Fusese diferită de la început și trebuia să fac orice nu numai ca să accepte mariajul nostru, dar și ca să își amintească de ce se îndrăgostise de mine în primul rând. Era singurul mod în care amândoi vom fi în siguranță când părăseam insula. Speram cu ardoare ca, de data asta măcar, planul meu să funcționeze și să nu stric lucrurile și mai mult.

Lumina dimineții se revărsa prin ferestrele mari, încălzind camera cu panglici de soare care cădeau peste pat. I-am verificat din nou semnele vitale de unde mă aflam, lângă ea, rezemat de perne. Din fericire, se normalizaseră. I-am dat o șuviță de păr umed de pe frunte și am respirat mai ușurat, știind că nu va trebui să o duc în Tahiti.

Pielea îi era încă palidă, însă ultima oară când îi verificasem rana, arăta deja mai bine. Speram că în câteva zile, nu va fi decât o crustă subțire. Privirea îmi alunecă peste trăsăturile ei relaxate, în timp ce stătea lângă mine și respira ritmic în somn – genele negre care îi mângâiau pielea moale de sub ochi, nasul subțire, buzele pline și roz întredeschise pe care le sărutasem, le gustasem și le linsesem de mai multe ori decât puteam număra în Italia.

O fierbințeală se trezi în mine. Fierbințeală și o dorință pe care nu ar trebui să o simt având în vedere că Natalie era încă rănită și inconștientă. Știam că nu se va întâmpla nimic bun dacă se trezea și mă găsea în patul ei, așa că mi-am scos brațul de sub pielea ei mătăsoasă și mi-am tras picioarele, ca să mă pot da jos din pat fără să o trezesc. Exact când m-am mișcat, niște degete calde m-au prins de antebraț.

– Stai.

Inima mi-o luă razna în timp ce zeci de explicații legate de ce făceam în patul ei îmi treceau prin minte. Ochii ei erau închiși, însă expresia liniștită pe care o studiasem în ultimele ore dispăruse. Acum era încruntată și mici broboane de transpirație îi apăruseră din nou pe frunte.

– Nu... găsesc....

Își întoarse fața spre pernă, fix unde stătusem eu.

– Stai...

– Șșt. Am mângâiat-o pe păr și am încercat s-o liniștesc. Ești bine. Culcă-te din nou.

– Nu găsesc... Degetele ei se mutară de pe brațul meu pe piept, strângând cu putere materialul. Nu pot...

Visa din nou. Nu știu ce. Mormăise diverse lucruri pe tot parcursul nopții, de fiecare dată când febra o trezise din somn și îi zăpăcise mintea.

– Ești bine, Natalie. Mi-am menținut vocea echilibrată și calmă, în speranța că o s-o liniștesc să doarmă din nou. Ești în siguranță.

Își clătină capul pe pernă. Își mișcă picioarele.

– Nu găsesc...

Se ridică pe perne. Nu m-am mișcat în timp ce ea dădea din mâini și picioare, ca să nu o trezesc de tot.

– Nu e nimic de găsit.

– Nu pot... Se rostogoli spre mine. ... să găsesc...

La naiba, nu îmi plăcea tonul slăbit și aspru al vocii ei.

– Ce nu găsești, *angioletto?*

– Pe tine.

Corpul ei se opri, iar degetele îmi strânseră și mai puternic tricoul, în timp ce își împingea fața în gâtul meu.

– Nu te găsesc pe tine.

Totul din mine se opri. Totul mai puțin pulsul, care o luase razna. Respirația ei fierbinte pe gâtul meu nu făcu decât să atâțe flăcările cu care mă luptasem în timp ce stătusem lângă ea. Când buzele ei se lipiră de pielea mea hipersensibilă, devenisem conștient de tot: cât de aproape era, cât de plăcută era senzația și cât de goală era sub păturile care oricum începuseră să îi dezvăluie sânii.

Dorința de a o lua în brațe mă copleși. M-am luptat cu fiecare celulă a ființei mele. Știam că, dacă ar fi fost trează, nu m-ar fi atins. Timp de o săptămână, nu dorise să aibă de-a face cu mine. Felul în care mă ținea acum nu avea nimic d-ea face cu mine, ci cu febra ei. Eram sigur că nici măcar nu știa cine sunt. Doar o plăsmuire a imaginației ei. O fantezie. Poate chiar amintirea fostului ei iubit.

Simplul gând ca poate avea fantezii cu fostul ei iubit m-a făcut să văd roșu în fața ochilor. Mi-am dat seama că această femeie era un declanșator pentru mine și că, la cât de epuizat eram, nu gândeam rațional. Cel mai bun

lucru pe care puteam să-l fac era să mă dau jos din patul ei înainte să fac ceva ce voi regreta, cum ar fi să o întorc pe spate și să îi reamintesc cu mâinile, gura și corpul cât de mult îi plăcea să fie dominată și că eram singurul amant cu care avea voie să aibă fantezii.

Mi-am ridicat degetele de pe umărul ei gol și m-am lăsat pe spate. Însă strânsoarea tricoului meu se înteți și întregul ei corp se lăsă în față. Spinarea a început să-mi transpire. Mi-am dus mâna către a ei, în încercarea de a-i desface degetele de pe tricou, însă strânsoarea era prea puternică. Și-a lipit din nou buzele de gâtul meu, făcându-mă să tremur. Era prea plăcută senzația pe care mi-o provoca, după o săptămână în care o dorisem și prea multe dușuri reci.

– Luc.

Am înghețat, fiind prins între ce credeam că auzisem și ce îmi doream cu disperare ca ea să spună. Natalie se apropie și mai mult, până când corpul ei transpirat era lipit strâns de al meu, de la piept la șold.

– Să nu dispari în întuneric, unde nu te pot urma.

Mi-am aplecat capul, ca să îi pot vedea fața. Ochii îi erau încă închiși, iar fruntea îi rămăsese umedă, însă o roșeață îi lumina acum obrajii. Iar buzele ei, buzele acelea dulci și suculente, erau pline, roz, ușor despărțite și atât de tentante. Dintr-odată, singurul lucru pe care îl doream era să o gust și să o fac a mea, cum fusese înainte.

Penisul mi se întărise. Trebuia să plec. Dar nu m-am putut abține să îmi plimb degetele peste umărul ei gol, alunecând dintr-o parte a gâtului către ceafă. Când a oftat și și-a ridicat buzele spre mine, nici măcar nu am încercat să o opresc să mă sărute.

Gurile noastre se lipiră. Buzele ei se despărțiră imediat, iar limba ei o întâlni pe a mea, atrăgându-mă în umezeala ei caldă și tentantă. Toată fierbințeala din venele mele fu stârnită, făcând ca sângele să mi se adune la penis, care începuse să pulseze și să tresară. Am gustat-o încet, plimbându-mi limba lângă a ei până când

amândoi am gemut. Dar nu era îndeajuns. Cu Natalie, un sărut nu era niciodată îndeajuns. Voiam mai mult. O voiam pe ea toată. Voiam să o posed și să o marchez, să o fac să se zvârcolească într-un fel care să o facă să știe că nu va aparține niciodată nimănui decât mie.

Dorința se transformă în nevoie. Nevoia deveni cerință irezistibilă, pe care nu o puteam ignora. Mi-am lipit corpul de al ei, aflat sub păturile care ne separau. Am întors-o pe spate și am sărutat-o mai adânc, preluând controlul asupra buzelor, corpului, dorințelor ei, a tot ce amândoi știam că era al meu.

Natalia îmi gemu în gură și îmi dădu drumul la tricou. Își ridică mâinile către umerii mei și îmi apucă bărbia cu degetele, ca să îmi țină fața aproape de a ei. Acea mișcare subtilă m-a electrizat, m-a încurajat, mi-a umplut corpul de dorință. Sărutul meu deveni disperat, frenetic, imperativ. I-am explorat fiecare centimetru al gurii, i-am mușcat buza de jos, am sărutat-o din colțul buzelor până la pielea moale din spatele urechii.

Sub mine era corpul ei tremurând, care reacționa la atingerea mea, la degetele care se plimbau pe ea și se opriră pe forma seducătoare a șoldului ei. Natalie tremură și își ridică pieptul, apăsându-și sânii superbi de mine, făcându-mă să îmi doresc să îi gust sfârcurile. Când am sărutat-o din nou, nu m-am putut abține și mi-am lipit erecția de coapsa ei. Mi-am imaginat corpul ei gol sub mine, deschis, doritor și pregătit. Mi-am amintit cât de bine era când mă trăgea spre fierbințeala ei și eu o penetram adânc, până când amândoi eram pierduți într-o plăcere lipsită de rațiune.

– Luc, îmi șopti ea pe buze. Mmm...

Sunetul vocii ei, căldura pielii, gustul familiar al limbii mă înnebuneau și mă făceau să vreau mai mult. I-am sărutat cealaltă parte a gurii și mi-am lipit buzele de maxilarul ei, alunecând apoi spre gât, mușcându-i și lingându-i pielea ispititoare. Dumnezeule, cât o doream! O voiam mai mult decât îmi aminteam să o fi vrut înainte. Abia așteptam să fie a mea. Mi-am ridicat mâna

de la șoldul ei spre coaste și i-am mângâiat conturul sânilor, nerăbdător să ating globul moale și plin.

Natalie oftă. Mi-am plimbat limba pe gâtul ei seducător. Își întoarse capul către mine. Mâna mi s-a dus mai sus, dând cearceaful la o parte. Degetele ei căzură de pe față pe umăr. Mi-am plimbat mâna sub curbura moale a sânului ei drept în timp ce continuam să îi gust gâtul și îmi făceam drum către zona de lângă claviculă.

Natalie se relaxă sub mine, și mi-am spus că se lăsase pradă senzațiilor, se topea sub atingerea mea, mi se supunea așa cum îmi dorisem mereu să o facă. Însă când expiră adânc și degetele îi alunecară de pe umerii mei pe saltea, realitatea a ce se întâmpla de fapt își făcu loc în mintea mea concentrată pe sex. M-am îndepărtat destul cât să îi văd fața.

Tensiunea din trăsăturile ei dispăruse. Ochii îi erau încă închiși, iar genele sexy îi mângâiau pielea, însă acolo unde fusese încordare de la griji și stres nu mai era nimic acum. Nici măcar o picătură de transpirație pe frunte. Nimic, decât piele mătăsoasă peste trăsăturile ei perfecte, care o făceau să arate ca îngerul care știam că este.

– Natalie?

Nu făcu nimic decât să continue să respire încet și constant în timp ce aluneca înapoi în somn.

– *Merda.*

Corpul meu tensionat urla să trag pătura, să îi deschid coapsele și să o penetrez adânc. Însă în creierul meu copleșit de sex mai exista destulă decență cât să nu mă las pradă impulsului depravat.

M-am îndepărtat de pe corpul ei apetisant cât de atent am putut și m-am așezat pe salteaua de lângă ea. În timp ce priveam tavanul și încercam să-mi încetinesc bătăile inimii, eram conștient că, cel mai probabil, nu își va aminti nimic din ce tocmai se întâmplase între noi. Dacă înainte mă visase, acum era clar că nu mai făcea asta. Iar realitatea dureroasă era că probabil nu o va mai face vreodată.

A fost nevoie de un efort suprem, dar am reușit să mă dau jos din pat, să o învelesc și să ies din cameră fără să o mai ating. În hol, mi-am plimbat mâna prin păr, sperând că senzația va fi îndeajuns ca să omor dorința care încă îmi mai ardea în vene. Nu a fost așa.

Sela era lângă cuptor când am intrat în bucătărie în căutarea cafelei. Se întoarse spre mine și se încruntă, după care continuă să gătească.

– Arăți ca naiba, bombăni când am luat o cană din dulap și m-am întins spre cafetieră.

Mă și simțeam ca naiba. Al naibii de excitat, datorită ultimelor zece minute.

– Zi-mi ceva ce nu știu deja.

Mi-am luat cafeaua la masă și m-am afundat în scaun, epuizarea dându-mi târcoale. Pe podeaua de lemn se auziră pași în timp ce sorbeam din cană, apoi o farfurie fierbinte alunecă în fața ochilor. Mirosul faimoaselor clătite cu nuci de macadamia mi-a ajuns la nas.

M-am uitat în sus când ea lăsă farfuria.

– Mâncare pentru suflet?

– M-am gândit că ai avut o noapte grea.

Nu știa nici măcar pe jumătate ce se întâmplase. În timp ce se îndrepta spre cuptor, am luat siropul din centrul mesei și am acoperit clătitele cu el înainte să iau o gură.

Sela se așeză pe scaunul din fața mea cu propria cafea în timp ce mâncam. Îi știam obiceiurile, așa că știam că deja mâncase înainte să vină la vilă de dimineață. Mai știam că îmi dădea timp să mă încarc înainte să îmi spună ce gândea. Așteptă până îmi mâncasem micul dejun pe jumătate, își puse ambele mâini în jurul cănii și se aplecă spre mine.

– Deci cum e?

Am înghițit ce aveam în gură.

– O să trăiască.

– Asta e o veste bună sau rea?

Am țintuit-o cu privirea.

– Ce? Se rezemă de scaun, ținând în continuare cana cu ambele mâini, iar expresia ei era distrată și inocentă în același timp. E o întrebare justificată.

M-am încruntat și am continuat să mănânc. Sela era destul de deșteaptă cât să nu mă întrerupă pentru restul mesei, dar îmi pierdusem apetitul. Era un lucru bun, cel mai bun, faptul că Natalie era în afara pericolului și se vindeca. Dar cum nu îi spusesem Selei mai nimic despre Natalie, știam că urma să fiu asaltat cu întrebări la care nu voiam să răspund.

Când am terminat și ultima clătită, mi-am lăsat cu zgomot furculița pe farfurie, am luat cafeaua și m-am pregătit pentru interogatoriu.

– Întreabă ce vrei să întrebi ca să terminăm cu asta.

– Ce mod minunat de a începe o discuție.

Nu voiam să avem această conversație, dar nu i-am spus. Sela era deșteaptă, echilibrată și capabilă, dar și o plăcere să o am în preajmă. Aveam o relație profesională confortabilă și când eram aici, și când eram plecat. Dar mai mult de atât, eram prieteni și nu voiam să pun în pericol această relație.

– Îmi pare rău, sunt obosit. M-am lăsat în scaun și mi-am trecut mâna peste față. A fost o noapte lungă.

– Așa se pare.

Chiar dacă nu m-am uitat la ea, i-am auzit compasiunea din voce. Fu îndeajuns cât să mă înmoaie. Am oftat și mi-am lăsat mâna pe coapsă.

– Ce vrei să știi?

– Ei bine, pentru început, judecând după felul în care a plecat de aici ieri după ce s-a trezit, bănuiesc că nu e încântată de actuala situație.

Modul în care Sela se uită la mâna stângă, în care țineam cana, îmi spuse clar că îmi privea verigheta.

– Nu, nu e.

Cum nu voiam să îi spun prea multe detalii despre Natalie, i-am zis doar informațiile de bază: că o întâlnisem în New York, că avusesem o relație intensă, că ne căsătoriserăm dintr-un moft. Era o minciună, dar

nu trebuia să știe asta. Iar acum eram aici pentru că familia mea aflase despre ea. Sela știa foarte bine cât de răzbunătoare putea fi Casa mea, așa că eram încrezător că nu va avea dubii în privința asta. Nu mă gândisem însă cum vor interpreta angajații mei reacția lui Natalie față de mine.

Am așteptat să îmi pună mai multe întrebări. Sela mă studie, dar nu întrebă lucrurile la care mă așteptasem. „Ce ai făcut ca s-o enervezi? De ce te urăște așa mult? De ce e Casa ta amenințată de ea?" În schimb, întrebă singurul lucru pe care nu îl prevăzusem.

– De ce ea? Știu că ai ieșit cu multe femei, dar niciodată nu ai adus una pe insulă. Și niciodată nu te-ai căsătorit cu una *dintr-un moft*. De fapt, mereu ai jurat că n-o să te căsătorești niciodată.

Deși eram pregătit să vorbesc despre situația cu familia mea și Natalie, nu eram pregătit pentru întrebări despre noi. M-am uitat la cafeaua ce se răcea în cană și am încercat să găsesc un răspuns care să aibă sens. Nimic nu părea destul de bun. Singurul lucru pe care îl găsisem mă făcea să mă simt expus într-un mod care nu îmi plăcea.

Primul meu instinct a fost să dau un răspuns ambiguu, dar îi datoram Selei adevărul, așa că m-am forțat să spun:

– Pentru că mă vede. Mă vede *cu adevărat*, așa cum nu a făcut-o nimeni niciodată. Și a făcut asta de la bun început.

Sela se lăsă în scaun și mă studie cu atenție. Nu era răspunsul romantic pe care știu că îl aștepta, dar nu îmi păsa. Era adevărul. Niciodată nu trebuise să ascund cine eram de Natalie. Ascunsesem o mulțime de lucruri de ea, dar niciodată asta. Îl văzuse pe adevăratul Luc din prima zi, în biroul meu din New York, și nu se speriase. De fapt, o luase ca pe o provocare. O provocase și ne aruncase pe amândoi în ceva ce nu prevăzusem.

– Știe de noi?

Am ridicat cana, să beau din ea.

– Ce anume?

– De ce sunt aici. Cum am ajuns aici.

– Nu.

Nu avusesem încă ocazia să vorbesc cu Natalie despre Sela.

– Sunt destul de sigură că mi-a văzut tatuajul ieri, când eram în camera ei. Nu a părut prea încântată de prezența mea. De fapt, a părut de-a dreptul enervată. Știe ce sunt.

O explozie de furie îmi copleși stomacul, dar am controlat-o.

– Nu asta e ce ești.

– Asta am fost, spuse ea ferm. Nu poți să schimbi situația.

Maxilarul mi se încordă. Nu, nu puteam, dar nici nu o puteam lăsa să se identifice cu asta. Mi-am luat farfuria și tacâmurile, m-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre chiuvetă.

– Asta e o pseudoproblemă. O să mă asigur că Natalie știe asta când se trezește.

Eram pregătit să închei conversația. Eram epuizat de la lipsa de somn, stors emoțional de ultima săptămână și frustrat sexual, din cauza sesiunii stupide de săruturi din acea dimineață. Trebuia să o verific pe Natalie, apoi să mă culc câteva ore, după care să îl ajut pe Haych să curețe urmele furtunii.

După ce mi-am clătit farfuria, am pus-o, alături de tacâmuri, în mașina de spălat, apoi am închis ușa, dorind să pun punct discuției cât de repede posibil. Dar când m-am întors, Sela mă fixa cu privirea, o privire a cărei intensitate o simțeam până în măduva oaselor și știam că nu era gata să termine conversația.

– I-ai spus de Vittoria? întrebă ea.

Tot corpul mi se încordă în anticiparea amintirilor pe care nu voiam să le retrăiesc. Deși am încercat să-mi mențin tonul calm, știam că ajunsesem la un nivel amenințător când am spus:

– Nu trebuie să știe de Vittoria, iar tu nu o să-i spui nimic.

În loc să dea înapoi, Sela se încruntă.

– Știi, Luciano, pentru un tip isteț, ești foarte stupid când vine vorba de femei.

Răbdarea mea ajunsese la limită. Îmi plăcea de Sela. O respectam, mai ales după toate lucrurile prin care trecuse. Acum chiar recunoșteam că motivul pentru care simțeam o legătură cu ea era pentru că semăna mult cu Natalie: era o luptătoare, nu era ușor de intimidat și era dură. Cu cât petrecea mai mult timp departe de Italia și de Casa mea, cu atât devenea mai puternică și mai independentă. Dar mă săturasem de interogatoriul ei. Vittoria nu era un subiect pe care să îl discutăm, iar ea știa asta. Singurul motiv pentru care îi spusesem de Vittoria fusese ca să știe că nu eram interesat de ea din punct de vedere sexual.

M-am întors s-o iau spre hol.

– Dacă vrei să îndrepți situația cu Natalie, trebuie să-i spui de Vittoria.

Am pufnit. Chiar avea să dureze câteva zile, eram încrezător că Natalie își va reveni. Dacă îi spuneam de Vittoria, nu avea să mă mai lase să mă apropii de ea vreodată.

– N-o să fac asta.

– Ai spus că îl vede pe adevăratul Luc, spuse Sela când am ajuns în hol. Dacă e chiar așa, nu te mai juca și spune-i tot adevărul. Este singurul mod în care o să înțeleagă, și îți garantez că e singurul mod în care o s-o recucerești.

Am plecat fără să îi răspund, însă am simțit fiori pe spate tot drumul până la ușa lui Natalie.

Încă dormea, așa cum o lăsasem, afundată sub pături. I-am verificat semnele vitale, am notat totul în carnet și i-am atins fruntea. Nu avea febră. Am ieșit încet din cameră, nefiind tentat de data asta să rămân cu ea. Aveam prea multe lucruri la care voiam să mă gândesc, prea multe dubii care îmi vâjâiau în cap în urma conversației cu Sela. Le uram pe toate.

Când am intrat în camera mea, mi-am dat jos ghetele și m-am aruncat pe pat. Nu m-am obosit să mă schimb de hainele murdare pe care le purtasem noaptea anterioară. Nu m-am obosit să mă bag sub pături. Doar am privit tavanul și m-am luptat cu amintirile unei nopți întunecate din urmă cu 12 ani, care îmi schimbase viața pentru totdeauna.

Sela nu avea dreptate. Puteam repara situația dacă respectam planul pe care îl făcusem de dimineață. Natalie se îndrăgostise deja de mine o dată, și atunci nici măcar nu fusesem atât de fermecător. Dacă depuneam puțin efort să o răsfăț, eram încrezător că o puteam face să se îndrăgostească de mine din nou, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră între noi.

Am expirat adânc și am închis ochii, fiind convins că acesta era lucrul corect, și singurul, pe care trebuia să îl fac.

Apoi m-am luptat să nu o visez pe Vittoria și ce îi făcusem.

capitolul 5

Natalie

Am avut cel mai straniu déjà-vu. Că mai fusesem aici înainte. Că ceva nu era în regulă. Că, într-un minut, îmi voi fi dorit să rămân adormită.

Groaza mă cuprinse în timp ce mă chinuiam să deschid ochii. Am văzut o siluetă neclară în cameră care se întoarse spre mine. În spatele său era o lumină puternică ce îi învăluia trăsăturile în umbră, dar știam cine era. Îmi dădeam seama după lățimea umerilor și mișcările sale familiare.

M-am încordat când Luc se apropie de mine, după care m-am întors pe saltea, aceeași saltea pe care mă mai trezisem înainte.

– Nu, nu încerca să te ridici.

Se opri la piciorul patului și nu făcu nici o mișcare să mă atingă. Am fost recunoscătoare pentru asta.

– Tocmai ți-am schimbat bandajul de la picior. E mai bine, dar ar trebui să nu îl forțezi încă o zi, ca să-i dai timp să se vindece.

Nu îi suportam mirosul familiar, o combinație de iasomie, rom și cedru. Mă amețea, îmi umplea stomacul cu o mulțime de amintiri pe care nu voiam să mi le amintesc și o groază de sentimente pe care nu aveam de ce să le simt. Însă înainte să îi pot spune să se îndepărteze ca să-mi pot salva sănătatea psihică, am procesat cuvintele lui și mâna mi-a înghețat pe marginea păturii.

– Piciorul meu?

Am dat pătura la o parte și m-am uitat la bandajul alb și mare care acoperea partea exterioară a tibiei stângi.

– Ce mi-ai făcut de data asta?

Vocea mea era aspră și gravă și nu părea a mea, însă eram îngrijorată ce îmi făcuse în timp ce dormisem.

Cu coada ochiului, am văzut cum umerii lui Luc se încordează și un fior de vinovăție mă străbătu pentru că presupusesem ce era mai rău, dar l-am alungat. Mă drogase, mă răpise și mă forțase într-un mariaj pe care nu-l voiam. Nu era exagerat să presupun că mă rănise ca să se asigure că nu o să pot fugi, mai ales că eram înapoi unde voia să stau.

– Nu ți-am făcut nimic, spuse el pe un ton mult mai calm decât mă așteptasem. Deși e vina mea că ești rănită. Ar fi trebuit să observ tăietura de pe picior înainte de noaptea trecută. Dacă aș fi...

Făcu o pauză, și rămășița de regret din vocea lui îmi obligă privirea să se ducă de la piciorul meu la fața lui. Fața lui, pe care părea să nu o fi bărbierit de câteva zile.

– Dacă aș fi făcut asta, spuse el cu mai multă putere, îndreptându-se și băgându-și mâinile în buzunarele blugilor murdari, nu te-ai fi îmbolnăvit.

Nu-mi aminteam să fi fost bolnavă. Îmi aminteam că fugisem din acea cameră. Mersesem în junglă. Mă așezasem lângă un palmier și mă simțisem slăbită...

– E timpul să-ți iei medicamentele.

Luc se îndreptă spre noptiera de lângă mine, deschise sertarul de sus și scoase un flacon de plastic cu pastile.

– Întinde mâna.

Din reflex, am făcut cum mi-a spus și m-am uitat la pastilele mari și albe care îmi căzuseră în palmă.

– Ce sunt?

– Penicilină.

Îmi dădu o sticlă de apă pe care nu o observasem pe noptieră, atent să nu mă atingă.

– Acum că ești trează, nu mai trebuie să ți-o injectez intramuscular. Rana de la picior era infectată, dar am văzut-o la timp. Va trebui să iei pastilele astea de două ori pe zi, în următoarele opt zile.

M-am uitat la pastile, încercând să procesez ce spunea. Nu-mi aminteam să fi fost rănită. Am încercat să-mi amintesc când se întâmplase asta, dar nu-mi venea în minte decât bărbatul care mă atacase în casa din Boise.

Oare atunci se întâmplase totul? Atunci mă rănisem, dar nu-mi aminteam să mă fi tăiat. Singura dată când mă tăiasem...

Respirația mi se opri. Singura dată când mă tăiasem fusese când fugisem de Luc în pădure, după ce văzusem acel ritual dezgustător din Italia. Mă aruncase de pământ ca să mă oprească și mă lovisem destul de rău. Ceva ascuțit îmi trecuse prin pantalonii de pijama și mă înțepase în picior. Mă duruse, dar eram atât de copleșită de tot ce se întâmpla, că uitasem de asta. Nici măcar nu curățasem rana când mă adusese înapoi la vilă.

– Îți promit că e doar un antibiotic.

Vocea serioasă a lui Luc îmi întrerupse lanțul amintirilor. L-am privit și am clipit.

– În ciuda lucrurilor pe care le gândești acum, Natalie, nu încerc să te rănesc, încerc să te ajut.

Stomacul mi se încordă când ni se întâlniră privirile. Vederea îmi era încă puțin neclară din cauza somnului, însă nu am văzut înfruntare sau încăpățânare în ochii lui unici, așa cum se întâmplase ultima oară când

mă trezisem. Am văzut epuizare, regret și o urmă mică de frică.

Am văzut și pasiune. Sau poate doar am simțit-o. Obrajii îmi luară foc când imagini cu gura lui lipită de a mea îmi umplură mintea și îmi gâdilară buzele.

Am înghițit în sec și m-am uitat din nou la pastilele din mână.

Eram confuză, iar confuzia era amestecată cu o doză sănătoasă de pasiune pe care nu voiam să o simt.

Am înghițit pastilele și mi-am amintit că mă drogase. Mă răpise. Mă ținuse captivă, pentru numele lui Dumnezeu! Și orice boală avusesem, i se datora tot lui, din moment ce mă rănisem în timp ce încercam să fug de el. Nu ar trebui să simt decât ură pentru el. El era motivul pentru care eram în situația asta mizerabilă. Dacă m-ar fi lăsat în pace în New York în urmă cu câteva săptămâni și nu m-ar fi tentat cu o călătorie în Italia...

Un nod mi se formă în stomac când am înghițit pastilele cu puțină apă. Chiar înainte ca medicamentele să-mi ajungă în gât, știam că îl pot învinui pe Luc pentru o mulțime de lucruri, dar nu și pentru asta. Eu profitasem de șansa de a merge în Italia cu el. El doar îmi ceruse să mă alătur lui ca asistentă, ca să mă împiedice să investighez moartea prietenei mele și să scotocesc în secretele familiei Salvatici. Eu am fost cea care a început relația noastră când eram în Roma. El făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să stea departe de mine, dar eu insistasem până când am primit exact ce îmi dorisem. Am insistat până l-am avut pe el.

– Uite, Natalie. Vocea lui Luc îmi atrase din nou atenția, dar nu mă liniști. Știu că avem multe de discutat și îți promit că o să facem asta în curând, dar înainte, am nevoie să vorbești cu mama ta.

– Mama mea?

L-am privit. El îmi luă sticla de apă din mâini.

– Ți-a lăsat mai multe mesaje pe robot când eram în Italia. Sunt sigur că își face griji. Nu am nevoie decât să-i spui că ești bine, că ai întâlnit pe cineva și că ai plecat

într-o vacanţă lungă. Asta ar trebui să o liniştească o perioadă.

Pulsul meu o luă razna. Pentru prima oară de când mă trezisem pe insula asta afurisită, vedeam o şansă pentru libertate. Cineva găsise probabil cadavrul din casa mea. Vecinul vârstnic care îmi supraveghease casa contactase probabil poliţia deja, care, când văzuse că lipseam, alertase FBI-ul. Oamenii mă căutau chiar în clipa asta. Vor putea să îmi urmărească apelul. Le puteam spune unde sunt. În doar câteva ore, puteam scăpa de acest coşmar.

Mi-am lins buzele şi mi-am strâns mâinile în jurul marginii păturii, încercând să îmi controlez entuziasmul.

– Bine. Unde e telefonul?

– Am folosit cuvântul telefon? Fără telefon.

Am simţit o greutate în piept şi m-am ridicat înainte să mă pot opri.

– Dar...

– Fără telefon, Natalie. Ţi se pare că sunt prost?

Tonul lui ferm mă făcu să mă las din nou pe perne şi să strâng mai tare pătura, trăgând-o aproape de piept şi amintindu-mi de momentul când se pierduse cu firea în Veneţia. Atunci crezusem cu naivitate că îl pot ajuta, în loc să îmi dau seama că ştiam foarte puţine despre limitele lui. Nu aveam să fac aceeaşi greşeală încă o dată.

Luc inspiră adânc şi l-am văzut cum încerca să se controleze. Asta nu făcu decât să mă facă şi mai hotărâtă să pun mâna pe un telefon.

Scoase un dispozitiv mic de înregistrat din buzunar şi mi-l întinse.

– Nu trebuie decât să vorbeşti în asta şi să spui exact ce ţi-am spus eu. O să-i las un mesaj vocal.

M-am panicat.

– Mama n-o să creadă asta. Dacă îi las un mesaj, o să încerce să mă sune la loc. Îi place să vorbească şi o să vrea detalii. Ar fi mai bine dacă o sun eu...

– N-o să suni pe nimeni.

Mi-am închis gura în timp ce îl priveam. Nu se îndreptă spre mine, dar cuvintele tăioase și vocea dură îmi spuneau că nu voi câștiga această luptă.

Tensiunea se intensifica între noi. O tensiune care mă făcea să vreau să îi scot ochi, apoi să îl alin. Asta nu avea sens deloc. Iritarea mea, față de el, față de mine și de toată situația nu făcu decât să fie mai puternică.

– O să-ți explic simplu ca să înțelegi. Am curățat casa ta înainte să plecăm din Idaho. Oricine intră acolo nu o să vadă urmele unei încăierări. Nimeni nu știe unde este nemernicul care te-a atacat și nimeni nu te caută, cu excepția mamei tale. Iar ea e iritată doar pentru că nu ai sunat-o înapoi. Ultima oară când ați vorbit, i-ai spus că te întâlneai cu niște prieteni de-ai Elenei în New York. Vorbește în dispozitivul ăsta ca și cum i-ai lăsa un mesaj mamei tale. Spune-i că ai întâlnit pe cineva, că îți iei o vacanță lungă și că o să fii în afara țării, fără semnal, o perioadă. Asta o s-o liniștească. O s-o facă să nu atragă atenție nedorită asupra ei. E simplu.

Mai multe lucruri m-au lovit dintr-odată. Luc scăpase de cadavrul din casă. Curățase locul, astfel încât poliția să nu găsească dovezi care să îi ducă la el. Și fie îmi ascultase conversațiile telefonice, fie avea mobilul meu și ascultase mesajele vocale de la mama. Cum îmi lăsasem mobilul în Italia și eram sigură că doar găsindu-l aflase că plecasem din Toscana în noaptea în care lucrurile dintre noi se stricaseră, bănuiala mea era că varianta din urmă era cea adevărată. Însă ultimul său comentariul mă lovi cel mai tare. Fu cel care mă lăsă fără aer.

„O s-o facă să nu atragă atenție nedorită asupra ei."

Frica mă cuprinse. O nouă frică, pe care nu voiam s-o vadă. Una era ca cei din Casa lui să vină după mine din cauza lucrurilor pe care le văzusem, dar, Dumnezeule, era cu totul altceva dacă o luau în vizor pe mama, care era complet inocentă.

M-am întins spre aparatul de înregistrare cu degete tremurânde, deși am încercat să mă controlez.

– Luc, ea nu știe nimic. Asta nu are de-a face cu ea. Nu poți...

– Știu că nu știe, spuse el calm, în timp ce privea atent cum am luat aparatul și l-am ținut aproape de piept. Dar trebuie să ne asigurăm că nu face nimic ca să îi facă să creadă contrariul. Cel mai bun lucru pe care îl poți face ca s-o ajuți e să îi lași un mesaj care să nu o facă suspicioasă.

Nu aveam de gând să mă cert cu el pe tema asta. Nu aveam puterea necesară. A fost nevoie de cinci încercări, dar în cele din urmă am lăsat un mesaj în care speram că aveam o voce clară și normală. Când i-am înapoiat aparatul, a încuviințat, spunând că era destul de bine. Însă nu am văzut satisfacție sau nici măcar victorie în ochii lui furtunoși. Am văzut prudență și o doză de dezgust.

Îmi spusese odată că îi plăcea când îl provocam, când îl înfruntam. Nu eram dispusă să îl înfrunt când venea vorba de siguranța mamei mele, iar asta îl dezgusta.

Nu căutam și nici nu voiam aprobarea lui, însă privirea lui mă tăie.

M-am uitat în jos, la pătură, în timp ce el băgă aparatul în buzunarul din spate. Ar fi trebuit să fiu ușurată. Ar fi trebuit să fiu fericită că era dezgustat de mine în vreun fel. Însemna că va sta departe de mine cât eram pe insulă. Dar nu eram. Mă simțeam respinsă într-un fel care mă dezorientă.

– O să vorbim mai multe mai târziu. Acum trebuie să merg afară, să îl ajut pe Haych să curețe în urma furtunii.

– Furtună?

– Cea care ne-a lovit acum două nopți. Am auzit că a fost redenumită un ciclon de categoria a doua, dar nu cred că a fost atât de puternică când ne-a lovit. N-a lăsat în urmă daune structurale, dar au căzut copaci peste tot pe insulă.

Mintea mea era copleșită de informații nefolositoare pe care le învățasem în colegiu. Uraganele din Pacificul

de Sud erau numite ciclon. La naiba! Fusesem loviți de un uragan, dar eu tot nu îmi aminteam asta. Da, fusese vânt, puțină ploaie, dar nu o furtună puternică.

Șocată, m-am uitat cum apasă clanța ușii și am observat ce ratasem mai devreme. Purta blugi uzați, ghete de muncă și un tricou gri murdar de pământ, care se întindea seducător peste umerii lui lați și îi scotea în evidență brațele musculoase, însă acei mușchi erau lăsați la umeri, iar epuizarea părea să atârne deasupra lui.

Luc deschise ușa.

– Mă bucur că te-am găsit înainte să ne lovească ciclonul cu toată puterea.

Realitatea m-a izbit atunci în piept, distrăgându-mi atenția. O realitate care mă dezorientă și mai mult decât șocul veștii că ratasem un ciclon. Luc nu numai că îmi bandajase piciorul și mă salvase de la o infecție. Mă salvase și din calea furtunii.

L-am privit din pat, mai nesigură ca niciodată de ce se întâmpla. De ce mă salva? De ce eram acolo? Dacă reprezentam așa o amenințare pentru familia lui, de ce nu mă omorâse?

Se opri când deschise ușa. Se uită înspre hol. Părea să fie pe punctul de a spune ceva. Am așteptat, prinsă între nevoia de a ști ce gândea și dorința de a mă ascunde.

– Ești liberă pe insulă, spuse el într-un final, fără să mă privească. Poți să mergi oriunde vrei. Își ridică mâna și își frecă ceafa într-un fel care mă făcu să cred că era emoționat. Ceea ce era absolut ridicol, pentru că Luciano Salvatici nu era niciodată emoționat. Nu ți-am spus de furtună acum două zile, când ai plecat, deoarece credeam că o să ne ocolească. Am greșit. Cicloanele sunt rare în această perioadă a anului, dar nu inexistente. Dacă aflu alte vești legate de schimbarea vremii, o să te anunț.

Nu erau cuvintele pe care sperasem să le aud. În acel moment, nu eram sigură ce voiam să aud, dar am știut instant că nu era asta. Micul lui anunț îmi lăsă impresia că vom mai sta aici o perioadă lungă.

Oftă și își lăsă mâna în jos, înainte să mă pot gândi la un mod prin care să îl întreb care era planul lui fără să îl enervez din nou.

– Suntem patru pe insulă. Pe lângă noi doi, mai sunt Haych, care are grijă de pământ, și Sela, care are grijă de casă. Cred că ai întâlnit-o deja pe Sela. O să ți-l prezint pe Haych când o să te simți mai bine. Amândoi au propriile case, la aproape un kilometru depărtare de aici.

Stomacul mi se încordă imediat și o furie familiară pulsă în mine, strângându-mi atenția de la întrebările pe care le aveam. Nu îmi păsa cine era Haych. Nu mă puteam concentra decât pe numele Sela. Era probabil femeia cu care vorbisem când mă trezisem prima oară. Cea cu tatuajul cu model de leopard. Cea care era clar pisicuța lui.

Privirea mi se îndreptă spre cuvântul „sclav" tatuat pe inelarul stâng. Dacă nu avea de gând să mă omoare și avea deja o pisicuță pe insulă, atunci pentru ce naiba mai avea nevoie de mine?

O nouă revelație mă lovi, transformându-mi furia în greață, mai ales când mi-am amintit dezgustul de mai devreme din ochii lui. Dacă nu eram acolo pentru el, era posibil să fiu pentru altcineva. Sau ca el să mă transforme într-o pisicuță sexuală pe care să o trimită înapoi familiei lui.

– Nu, Natalie!

Am înghețat când i-am auzit vocea, și un fior de neliniște mă străpunse când m-am gândit că poate am spus cuvintele cu voce tare.

– Știu ce gândești, spuse el calm, prea calm.

Mi-am ridicat privirea. El dăduse drumul ușii și stătea în partea dreapta a patului, destul de aproape că l-aș fi putut atinge dacă m-aș fi întins. Destul de aproape cât să mă prindă dacă încercam să fug. Ochii lui, care mă fixau, erau intenși și concentrați.

– Greșești, rosti el blând, mai blând decât mă așteptasem. Ești în siguranță aici pe insulă. Nimeni nu știe că ești aici. Nimeni n-o să te găsească. Îmi dau seama

că e ultimul lucru pe care vrei să-l faci acum, dar am nevoie să ai încredere în mine. Am nevoie să mă crezi.

Pulsul mi-o luă razna, iar pielea mi se înfioră. Nu voiam să am încredere în el. Nu voiam decât să plec departe de el. Însă urma de disperare din vocea lui mă emoționă, și în adâncul sufletului am simțit acea conexiune pe care o simțisem în Italia, prima oară când se uitase cu adevărat la mine în livingul apartamentului său.

O parte din mine încă îl iubea, nu puteam nega asta. Chiar dacă eram supărată pe el, chiar dacă nu aveam încredere în el, inima încă îmi tresărea când îmi rostea numele și fluturi îmi acaparau stomacul de fiecare dată când ni se întâlneau privirile. Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată adevărul despre el. Îmi doream să nu fi descoperit secretele lui de familie. Însă chiar când gândurile mă loviră, am știut că nu voiam cu adevărat acele lucruri.

Nu mă puteam ascunde de realitate. Nu puteam fi naivă în continuare. Nu puteam fi fata supusă și ignorantă care mă adusese aici să fiu, pentru că dacă aș face asta, dacă aș ignora tot ce îmi făcuse, aș pierde legătura cu femeia puternică și independentă care eram înăuntru. Nu eram dispusă să fac asta. Aveam să lupt până la ultima suflare ca să nu renunț la independența mea.

Dezamăgirea se putu citi pe fața lui, chiar înainte să se uite în jos, la saltea. Peste câteva secunde, se îndepărtă de pat și se îndreptă spre ușa deschisă, fără să mă mai privească.

– O să văd ce faci mai târziu. Sela o să vină cu mâncarea în câteva minute.

Ușa se închise în urma lui. Voiam să mă simt ușurată că plecase. Voiam să fiu mândră că găsisem un mod de a-i ține piept, în ciuda situației. Însă nu mă simțeam decât neajutorată.

Ochii îmi ardeau, și am clipit rapid ca să îmi controlez lacrimile care nu voiam să cadă. M-am uitat prin

cameră, sperând că o să găsesc altceva pe care să mă concentrez.

Am văzut o canapea modernă și un scaun ce formau zona de stat din cameră, iar ochii mi se plimbară peste o lampă și masă, apoi se mutară către un buchet de flori care se afla pe măsuță și îmi bloca reflecția în oglindă. Heliconia, pasărea-paradisului, orhidee și niște flori roșii care arătau ca perii sub formă de con înmuiate în vopsea roșie mă priveau. În timp ce admiram superbul aranjament, mintea mi s-a dus la momentul în care am deschis ochii și l-am văzut pe Luc stând în fața acelei pete de culoare, întorcându-se spre patul meu în timp ce își șterse mâinile de blugi și se apropie de mine.

Inima îmi tresări, dar m-am învinovățit pentru această reacție, mi-am mutat privirea de la aranjament și m-am tras pe partea cealaltă a patului. Era evident un dar ca să mă convingă, dar eram prea isteață ca să fiu impresionată de niște flori exotice. Încă eram o prizonieră, indiferent cât voia să mă facă să cred contrariul, iar singurul lucru care conta acum era să scap de pe insula asta afurisită și să fiu cât mai departe de el posibil.

M-am ridicat în picioare, iar durerea care îmi străbătu piciorul stâng m-a făcut să mă sprijin de saltea ca să nu cad. Luc avea dreptate. Eram slăbită și probabil mai aveam nevoie de o zi de odihnă din cauza efectelor infecției, însă sfatul lui era ultimul lucru pe care voiam să-l ascult.

M-am rezemat până m-am simțit stabilă, după care am început să țopăi încet prin cameră. După ce am găsit baia și am aprins lumina, am folosit toaleta, ignorându-mi reflexia palidă din oglindă. Nu voiam să văd că arătam ca naiba, simțeam asta, dar nu aveam de gând să las acest lucru să mă oprească. Am găsit periuța de dinți în sertar, m-am spălat, m-am dat cu apă pe față, după care mi-am prins buclele rebele într-un coc în vârful capului.

Am șchiopătat înapoi în dormitor, am găsit șifonierul și am deschis ușile. Mai multe rochii de vară atârnau

de umerașe și o colecție de încălțăminte, de la papuci la pantofi cu toc, era aranjată pe jos. Am luat cea mai apropiată pereche de papuci, am închis ușa în dreptul rochiilor sexy pe care era clar că Luc voia să le port și apoi am șchiopătat până la măsuță. Din fericire, sertarele erau pline cu lucruri de bază, precum tricouri, pantaloni scurți din bumbac și lenjerie.

Stomacul mi se încordă de un amestec de furie, dezgust și da, chiar și plăcere, când am văzut sutienele și chiloții de dantelă din sertarul de sus. Le-am ales pe cele mai puțin sexy, am închis sertarul și am găsit un tricou roșu și pantaloni scurți negri.

Trebuia să fac un duș, însă mai presus de asta, trebuia să ies din camera asta, așa că am ignorat cât de lipicioasă îmi era pielea și mi-am spus că dacă miroseam era și mai bine. Poate dacă nu mă mai îngrijeam, Luc avea să fie nerăbdător să scape de mine. La naiba, dacă îmi jucam cărțile bine, poate mă alunga chiar el de pe insulă.

Gândul îmi împinse depresia și mai adânc, ceea ce mă făcu să mă simt mai rău. Am strâns din dinți, mi-am pus papucii și m-am îndreptat spre ușă.

Chiar înainte să ajung la clanță, ușa se deschise și m-am dat înapoi.

– Te-ai trezit!

O tânără drăguță cu păr blond și drept până la mijloc zâmbi când păși în cameră pe lângă mine. Avea în mâini o tavă cu mâncare.

– Pun pariu că veneai să cauți asta.

Purta niște blugi scurți spălăciți, un tricou roz pal larg și tenișii albi. Și se mișca precum o dansatoare, cu mișcări grațioase. Accentul ei ușor, care semăna cu al lui Luc, avu ecou în cameră când se aplecă să pună tava pe măsuța de cafea. Părul ei strălucitor și drept îi căzu peste umeri, dezvăluind tatuajul cu model de leopard pe care îl văzusem deunăzi, spunându-mi exact cine era.

Maxilarul mi se încordă imediat, la fel ca mușchii de la spate.

– Eu sunt Sela. Se îndreptă, își dădu părul peste umeri și zâmbi din nou. N-am apucat să facem cunoștință înainte. Am grijă de casă pentru Luc. Îți place camera ta? Se uită la mobilă, după care din nou la mine. Eu am decorat-o. Mai puțin florile, Luc le-a adus. Nu sunt superbe?

Nu dădeam doi bani pe flori. Îmi venea să vomit pentru că nu țineam să știu că decorase chiar ea camera. Însă decența elementară instilată de mama când eram mică m-a oprit să dau o replică tăioasă.

– Camera arată bine, am reușit să răspund printre dinții strânși.

Zâmbetul ei ezită. Se uită în jos, la mâini, după care privi tava cu mâncare.

– Nu eram sigură de ce ai poftă, așa că ți-am făcut niște supă și niște biscuiți. Ar trebui să fie destul de ușor pentru stomacul tău. Dacă vrei sau ai nevoie de altceva, nu trebuie decât să-mi ceri. Sunt aici ca să servesc.

Ultima propoziție nu făcu decât să îmi întețească greața. Imagini cu femeile pe care le văzusem în ritualul din Toscana îmi ricoșară în minte. Imagini cu femei care aveau aceleași tatuaje ca fata asta și îi serveau pe bărbați cu pelerine negre și măști albe. Înainte să pot opri, îmi apărură și viziuni cu această fată, care îl servea pe Luc în același fel.

Mi-am închis ochii strâns. Nu voiam să-mi imaginez asta. Nu voiam să mă gândesc deloc la Luc. Mi-am încrucișat brațele la piept și am privit podeaua, nefiind capabilă să o privesc pe tânăra din fața mea.

Eram geloasă, iar această realizare nu făcu decât să mă enerveze și mai mult. Nici măcar nu îl mai voiam pe Luc. Putea să i-o tragă cui voia. Așa că de ce îmi păsa?

Nemernicul!

– Sunt sigură că încă ești obosită. O să te las să te odihnești.

Trecu pe lângă mine, înspre hol. Am încercat să nu mă întorc după ea, dar nu m-am putut opri. Era tot ce nu eram eu: înaltă, exotică, suplă în toate locurile în care eu aveam forme. În plus, mi-am dat seama, din felul

în care se mișca, că fusese model. Genul de model care se dădea la Luc la acele petreceri de modă. O uram și mai mult din cauza asta. O uram, deși îmi spusesem că genul acesta de ură nu merita atâta energie.

Când nu am mai văzut-o, mi-am îndreptat privirea către mâncarea pe care mi-o lăsase, și starea mi se înrăutăți și mai mult. Am citit prin ce treceau pisicuțele beta: tehnicile de control al minții pe care stăpânii lor le foloseau ca să le dreseze, abuzul pe care îl sufereau des ca să amestece plăcerea cu durerea, să își separe mințile și să renunțe la inhibiții. Știam că ar fi trebuit să-mi pară rău pentru ea, pentru că trecuse probabil printr-un iad pe care nici măcar nu mi-l puteam imagina. Dar nu voiam să simt nimic pentru ea. Nici măcar nu voiam să o văd. Nu făcea decât să îmi aducă aminte de Luc.

Aveam nevoie de aer, așa că m-am îndreptat spre ușa din cameră care dădea spre o terasă largă de lemn. Nu speram că voi găsi o cale de evadare în acea zi, dar cum Luc era ocupat, puteam folosi timpul ca să explorez și să găsesc un plan.

Aerul cald și umed mă învălui când am pășit afară și am luat-o spre dreapta. Terasa se întindea pe o parte întreagă a casei și câteva scări duceau spre piscină și o plajă cu nisip alb, înconjurată de palmieri.

O briză ușoară îmi mângâie fața și am inspirat-o, neputând ignora frumusețea insulei. Casa lui Luc era clar construită la comandă, iar priveliștea de pe șezlongurile aflate pe terasă era incredibilă. Dacă m-ar fi adus aici pentru un weekend romantic, pentru o vacanță sau cu orice alt motiv decât cel pentru care mă târâse aici, aș fi avut altă părere despre acest loc. Însă la cum stăteau lucrurile, nu vedeam kilometrii întregi de apă decât ca gratiile unei închisori.

Am întors spatele mării și m-am plimbat în jurul casei. Sunetele de lovituri de topor ce veneau din junglă mă anunțară că Luc era spre centrul insulei. Am coborât scările și am traversat curtea, spre o clădire cu ușile larg deschise.

Am ezitat, însă când nu am auzit mișcare înăuntru, am pășit înăuntru. Era un fel de clădire pentru echipamente. După ce ochii mi se adaptară la întuneric, am recunoscut uneltele care atârnau de cârligele de pe pereți. O mașină de tuns iarba se afla și ea acolo. Am văzut o furcă și m-am gândit cum aș putea să o folosesc ca o armă, dacă va fi cazul.

Simplul gând îmi provocă dezgust, pentru că știam că nu voi putea face niciodată așa ceva. Am ieșit din clădire și m-am lovit de un trup tare.

Am căzut pe jos și durerea mi-a săgetat spatele, făcându-mă să tresar. M-am încruntat și am privit în sus, așteptându-mă să îl văd pe Luc, însă persoana care îmi bloca ieșirea nu era nici pe departe la fel de înaltă ca Luc. Cum avea soarele în spate, nu îi puteam vedea decât silueta, și mintea mi se duse automat la bărbatul care mă atacase în casa din Idaho și la felul asemănător în care îmi blocase ieșirea din baie. Pulsul mi-o luă razna.

– Domnișoară Natalie! Bărbatul mă prinse de încheietură înainte să pot reacționa. Îmi pare rău. Nu te-am văzut!

În câteva secunde, eram din nou în picioare, ajutată de bărbatul misterios. Am icnit și mi-am retras mâna cum mi-a dat drumul. Și-a ridicat ambele palme, într-un mod deloc amenințător.

– Sper că nu te-am speriat. Se mută, iar lumina soarelui trecu prin ușa deschisă, revărsându-se peste pielea lui bronzată și fața zâmbitoare. Eu sunt Haych. N-am apucat să facem cunoștință. Eu am grijă de insulă.

Mi-am curățat praful de pe picioare, amintindu-mi ce-mi spusese Luc despre bărbat, chiar dacă nu fusese prea mult.

– Ești bine? mă întrebă el.

– Sunt bine.

Am făcut un pas în spate, precaută și simțindu-mă stupid că eram atât de precaută, dar pentru asta nu puteam să-i mulțumesc decât lui Luc.

Zâmbetul lui Haych ezită. Trecu repede pragul și luă un vătrai dintr-un cârlig de pe perete.

– M-am întors doar pentru asta. Avem câțiva copaci căzuți din cauza furtunii. Deja am rupt unul.

Se întoarse spre mine, apoi, după câțiva pași, se opri și dădu din cap. Cum lumina soarelui îl învăluia, am văzut că era transpirat și murdar, dar și destul de atrăgător, cu o față ascuțită, ochi și păr închise la culoare, și un corp bine lucrat, de la orele întregi în care muncise afară. Semăna cu bărbații care lucrau la ferma tatălui meu vitreg din Montana. De fapt, înainte să merg în New York, era genul de tip cu care probabil aș fi ieșit.

– Îl căutai pe domnul Luc? întrebă Haych.

Sunetul numelui lui Luc îmi atrase din nou atenția asupra faptului că eram blocată acolo.

– Nu, nu-l căutam deloc. Doar mă plimbam.

Haych râse. Simțeam că știa ceva despre mine ce nu aș fi vrut să știe. Instinctiv, mi-am dus mâna stângă la spate, ascunzând tatuajul acela groaznic de pe deget.

Dădu din cap și trecu pe lângă mine.

– Ei bine, domnul Luc o să mă caute dacă nu mă întorc în curând. Încântat de cunoștință.

Am ieșit din clădire și am privit cum Haych se îndepărta de casă, până când dispăru în junglă. Nu aveam încredere în nimeni de pe insula asta, nici în pisicuța din casă, nici în omul acesta dintre copaci și clar nici în Luc să le spună adevărul despre cine eram sau de ce eram acolo.

Când nu l-am mai putut vedea, m-am întors spre plajă, dorind să explorez cât de mult puteam înainte ca epuizarea să mă copleșească. Soarele era fierbinte și aerul umed, însă cu cât mă îndepărtam de casa principală, cu atât mă simțeam mai bine. Cel puțin aici nu eram un animal prizonier și, deși apa din jurul insulei tot era un fel de închisoare, nu puteam nega faptul că era plăcută.

Am zărit un ponton lung care înainta cel puțin 50 de metri în apă, însă nu erau bărci legate de el. Mi-am continuat drumul și am rămas pe iarba care se afla lângă

nisip. Mai în josul plajei, am dat de două căsuțe, ambele mai mici decât casa lui Luc, însă construite în același stil arhitectural balinez, ambele la fel de cochete ca a lui.

Din păcate, nu am ajuns prea departe până m-a cuprins oboseala. Am încetinit, m-am uitat spre căsuțe și mi-am amintit ce spusese Luc. Una era a lui Haych, iar cealaltă a Selei. Ar fi trebuit să fiu ușurată că pisicuța avea propriul loc, dar dintr-un motiv nebunesc, doar faptul că mă uitam la acea clădire mică și drăguță pe care Luc o construise pentru ea mă făcea să mă simt mai rău.

M-am întors și m-am plimbat pe bucata cu nisip alb. Mai mult decât orice, voiam să găsesc o scăpare din coșmarul acesta, dar corpul meu îmi spunea că azi nu era ziua pentru acel gen de aventură. M-am așezat la umbra unui palmier, mi-am cuprins picioarele cu brațele în timp ce mi-am băgat degetele în nisip și am privit valurile care se spărgeau de mal.

La un moment dat probabil am adormit, dar nu a fost un somn odihnitor. A fost plin cu imagini și vise care nu aveau sens și m-au făcut să mă simt mai izolată decât înainte.

Mă învârteam pe o podea de dans, în brațele unui bărbat care purta un smoching negru și mască asortată care îi acoperea toată fața, mai puțin buzele senzuale. Rochia mea mov se legăna în spatele meu, însă eu abia observam. Nu eram atentă nici la cuplurile mascate din jurul nostru. Eram prea concentrată pe brațele bărbatului. Pe ochii lui cenușii unici și hipnotizanți, cu defectul acela în partea stângă pe care îl adoram, pentru că îl făcea să fie el, pe umerii lui lați, pe mirosul lui de iasomie, mosc și rom și pe felul în care eram singura pe care o vedea.

Însă visul se modifică înainte să fiu pregătită. Dintr-odată, eram singură într-o pădure întunecată, îmbrăcată în continuare în rochia mov, însă înconjurată acum de o ceață amenințătoare care venea din toate părțile. Am strigat după ajutor, știind că bărbatul în smoching era undeva în apropiere, dar nu l-am putut găsi.

Cu fiecare secundă în care ceața se apropia, îmi era din ce în ce mai frică, știind că, dacă ajungea la mine, acela era sfârșitul.

Apoi m-am simțit ridicată de jos, undeva deasupra pomilor, unde ceața nu mă putea atinge. M-am zbătut. Am țipat. Am încercat să mă eliberez. Nu am reușit. Ceva cald mă învăluia. Mi-am dat seama că era un cocon care mă proteja de pericolele exterioare.

M-am relaxat. M-am ghemuit. M-am bucurat de faptul că ceața malefică nu putea ajunge la mine aici. În afara pereților care mă protejau, am simțit o lumină care creștea și mă atrăgea în față. Mă implora să mă eliberez și să o urmez. Nu vedeam în ce direcție.

M-am trezit transpirată și fără aer. M-am întors pe o parte, așteptându-mă să-l văd pe Luc lângă mine pe nisip, dar când m-am ridicat, mi-am dat seama că nu mai eram pe plajă, ci înapoi în dormitor. Dimineața intra prin ferestrele largi, luminând patul, zona de stat din cameră și florile. Iar eu stăteam acolo, încercând să-mi dau seama cum și când mă întorsesem în casa lui Luc. Am privit cum o petală roșie se eliberă de floarea sa și pluti pe suprafața rece și tare a mesei.

O senzație de pierdere mă copleși. Una la care nu mă așteptasem și pe care nu o înțelegeam. Privirea mi se îndreptă spre mâna care se odihnea pe cuvertură și am văzut literele tatuate pe piele. Însă, în loc de furie, durerea îmi străpunse pieptul și m-am gândit la Luc. Nu la Luc care mă luase prizonieră pe insulă, ci la cel care mă trezise cu cafea în Roma. Cel care mă împinsese la limita dorințelor în Veneția. Cel care mă implorase să nu-l părăsesc niciodată în Toscana. Înainte să mă pot opri, m-am întrebat unde era acel bărbat în clipa asta. Dacă dormea sau era treaz. Dacă era singur sau altcineva de pe insulă îi încălzea patul.

M-am lăsat pe perne și m-am uitat la tavan, simțind cum golul din mine se mărea. Știusem că dragostea nu era reală. Știusem că era un mit, dar cu toate astea mă lăsasem păcălită de o față chipeșă, de o promisiune

goală, de cuvinte neînsemnate. Asta mă durea cel mai tare. Nu faptul că Luc mă luase prizonieră. Nu faptul că îmi imprimase acele literele pe piele. Ci faptul că mă îndrăgostisem de el când știam că nu există așa ceva precum fericiți până la adânci bătrâneți.

Lacrimi pe care nu voiam să le vărs îmi ardeau ochii și îmi înțepau nasul. Mi-am tras pătura până la bărbie, m-am întors într-o parte, departe de lumină, departe de florile pe care Luc le lăsase pentru mine, departe de realitate și înspre mine, unde știam că voi fi în siguranță. În coconul pe care mi-l creasem în urmă cu mulți ani.

Doar că nu știam cum să ignor vocea care se auzea din ce în ce mai tare în minte. Cea care îmi spunea că adevărata amenințare nu venea din partea lui Luc. Nu venea de la ceva tangibil aflat dincolo de acești pereți sau în apele din jurul insulei.

Adevărata amenințare trăia undeva adânc în mine. Într-un colț întunecat al inimii, pe care mereu îmi fusese prea frică să îl înfrunt.

capitolul 6

Luc

Planul meu de a o cuceri pe Natalie nu funcționa.

Trecuseră trei zile. Trei zile în care stătuse în camera ei și nici măcar o dată nu ieșise. Nu o forțasem. Mă gândisem că avea nevoie de timp să se odihnească și să-și recapete puterile. Mă mai gândisem și că avea nevoie de timp ca să accepte tot ce se întâmplase. Însă deja după ce trecu și a patra zi și ea încă nu păsise în afara camerei, mi-am dat seama că nu făcea asta, ci se ascundea de mine.

– Ești sigur că e o idee bună? mă întrebă Sela în timp ce puneam sendvișurile pe care le pregătise în rucsac. A fost destul de clară că nu vrea să aibă de-a face cu nici unul dintre noi, mai ales cu tine. Cum o s-o convingi

să meargă undeva cu tine când nici măcar nu poți să o scoți din camera ei?

Am făcut o pauză și am privit-o peste umăr, încruntat.

Sela își dădu ochii peste cap, închise bidonul pe care îl umpluse cu apă și se îndreptă spre mine.

– E o întrebare logică. Deja ai forțat-o în niște situații pe care e clar că nu le vrea. Asta n-o să te apropie de ea în vreun fel.

Știam unde voia să ajungă. Era același lucru la care făcuse aluzie încă de la conversația din bucătărie din urmă cu trei zile, dar nu mă lăsam păcălit. Nu aveam de gând să-i dau lui Natalie un motiv în plus ca să mă urască.

– O să vină, crede-mă, am spus în timp ce i-am luat bidonul din mâini.

Sela luă un strugure din castron și se așeză pe un scaun de la masă.

– Dacă mă întrebi, pe excursia asta scrie dezastru.

– Nimeni nu te-a întrebat nimic, am bombănit în timp ce băgam bidonul în rucsac.

Ușa se deschise, iar vocea Selei se auzi în spatele meu când spuse:

– Hei, Haych. Ce frumoase sunt! Le-ai adus pentru Natalie?

– Nu, sunt pentru tine.

Tremurul din vocea lui Haych mă făcu să mă uit peste umăr. Era evident că bărbatul nu realizase că eram și eu în bucătărie, pentru că stătea în dreptul ușii cu un buchet de flori și o privea pe Sela ca un cățeluș îndrăgostit.

– Pentru mine? Picioarele scaunului Selei zgâriară podeaua de bambus. Sunt minunate.

Luă florile și se ridică să îl pupe pe obraz.

Haych se înroși și îi zâmbi Selei într-un mod care exprima în același timp ușurare și patetism.

La naiba! Menajera mea și grădinarul formau un cuplu? Era o veste nouă și ultimul lucru de care aveam nevoie în acel moment. Dacă relația lor nu mergea bine,

putea distruge echilibrul delicat de pe insulă. Era aproape imposibil să găsesc oameni de încredere, care să nu dezvăluie locația insulei mele. Avusesem un noroc chior când îi găsisem pe ei doi.

I-am privit atent în timp ce flirtau stângaci. Știam că erau prieteni, doar erau singurii de pe insulă când eu eram plecat, dar Sela renunțase la bărbați când plecase din Italia și nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi putut fi interesată de cineva ca Haych. Orice se întâmpla între ei era ceva nou, îmi dădeam seama după cât de emoționat era Haych. Încă puteam opri asta înainte să scape de *sub control.*

Privirea lui Haych se îndreptă în direcția mea, iar zâmbetul îi dispăru imediat.

– Domnule Luc. Nu v-am văzut acolo.

Nu zău?!

În spatele lui Haych, Sela mirosi florile din mână și zâmbi ca o școlăriță îndrăgostită.

La naiba! Trebuia să pun punct acestei situații azi, dar nu aveam timp chiar acum. Mi-am luat rucsacul și mi-am făcut planuri să vorbesc cu cei doi separat în acea seară.

– Sela, eu plec. O să ne întoarcem pentru cină. Haych, vreau ca resturile de pe drumul de nord să fie curățate înainte să mă întorc.

M-am întors spre hol, dar l-am auzit pe Haych șoptind:

– Ce e în neregulă cu el?

– Probleme cu fetele, spuse Sela. Ți-e foame?

Am încercat să nu mă gândesc la ce problemă viitoare va provoca relația dintre angajații mei și să mă concentrez pe ce trebuia să fac. Eram neliniștit când mi-am luat ghetele pe care le lăsasem mai devreme pe jos în living.

Sela avea dreptate. Probabil nu va merge totul cum voiam, dar rămăsesem fără opțiuni. Trebuia s-o scot pe Natalie din cameră. Dacă nu începea să se adapteze la actuala noastră situație, atunci eram ca și morți.

Nu m-am obosit să bat la uşă. Nu aveam de gând să-i dau ocazia să spună nu. Am deschis uşa şi am văzut-o pe Natalie pe bancheta de lângă fereastră admirând priveliştea.

Capul se mişcă în direcţia mea când am intrat. Era îmbrăcată într-un maiou negru şi pantaloni de pijama alb cu roz, însă eu nu puteam vedea decât încruntătura care părea să îi apară pe faţă de fiecare dată când eram aproape.

Începusem cu stângul.

I-am pus în poală ghetele pe care le comandasem pentru ea noaptea trecută.

– Încalţă-te cu astea şi ne vedem afară în zece minute. Plecăm de aici.

Luă ghetele în mâini şi se ridică, trecându-şi un picior sexy peste marginea banchetei.

– Plecăm?

Speranţa şi entuziasmul din vocea ei mă făcură să simt o urmă de vinovăţie, însă dacă exagerarea adevărului o scotea din cameră şi din starea pe care o avea, m-am gândit că merită să mint.

– Da. Grăbeşte-te.

Aerul cald mă înconjura când am ieşit pe verandă şi am inspirat aerul tropical, însă nu mă calmă, aşa cum o făcea de obicei. Insula era o scăpare, însă acum, era ca o bombă cu ceas. Una pe care nu ştiam dacă o pot dezamorsa înainte ca realitatea să explodeze în jurul nostru.

Uşa din spatele meu se deschise şi se închise şi, când m-am întors, priveliştea cu Natalie care stătea în lumina soarelui şi mă privea plină de speranţă m-a lovit cu putere. Se schimbase într-un tricou alb, care îi venea mulat pe sâni, şi pantaloni de blugi scurţi, care îi evidenţiau picioarele sexy. Zeci de imagini cu acele picioare înfăşurate în jurul mijlocului meu îmi trecură prin minte, încingându-mi pielea şi făcându-mi sângele să se ducă spre penis. M-am luptat însă cu excitarea, ştiind că era ultimul lucru pe care îl dorea sau de care avea nevoie

de la mine în acel moment. Chiar și așa, nu am putut să nu mă gândesc că așa cum era, cu părul prins într-o coadă, pielea nemachiată și acele ghete în picioare, arăta drăguță și proaspătă, ca americanca de care mă îndrăgostisem în Roma.

Un val fierbinte de dorință mă străbătu. Ardeam să îi simt din nou pielea lipită de a mea. Voiam să îi simt mâinile prin păr și apoi pe spate în timp ce mă trăgea aproape. Însă cel mai mult tânjeam să îi văd în ochi aceeași foame pe care o simțeam în fiecare parte a corpului pentru ea.

Mi-am dat seama că aveam nevoie și ca ea să mănânce. O nouă îngrijorare mă lovi când am observat cât de largi îi erau pantalonii scurți pe care îi alesesem pentru ea. Părea slabă.

Mi-am spus că în acea zi făceam primul pas pentru a repara totul.

– Ești gata?

– Da. Unde e elicopterul care ne ia?

M-am îndreptat către o potecă familiară ce dispărea în junglă.

– Avem puțin de urcat.

Nu era chiar o minciună. Speram doar că era la fel de interesată de rezultatul final pe cât speram să fie.

Ne-am îndreptat spre potecă și m-a urmat prin junglă în tăcere cel puțin douăzeci de minute. Am dat la o parte vițele și frunzele de palmier, păstrând un ritm lent, deoarece era încă slăbită. Din când în când, priveam în urmă, ca să mă asigur că era bine. Rana de la picior i se vindecase destul, iar acum nu era decât o crustă roșiatică și lungă. Nici măcar nu mai avea nevoie de un pansament, dar eram totuși atent la ea.

Când am ajuns la râul care curgea de la cel mai înalt vârf al insulei, am făcut o pauză. Ea se apropie de apă, atentă să țină distanța de mine, și se aplecă în față, ca să își odihnească mâinile pe genunchi în timp ce încerca să își normalizeze respirația.

– Ești bine?

– Da.

Era clar că nu era bine, dar nu i-am spus asta. I-am întins sticla de apă din rucsac.

– Mulțumesc, mormăi ea.

Pentru o fracțiune de secundă, degetele ni se atinseră și electricitatea îmi străbătu nervii. Însă ea nu dădu nici un semn că ar fi avut aceeași senzație. Doar se îndreptă, își lăsă capul pe spate și bău apă.

M-am uitat în altă direcție, pentru că până și acea acțiune simplă îmi făcu sângele să ardă și nu voiam să vadă cât de tare mă excita. Mi-am șters cu mâna fruntea transpirată și am arătat spre izvor.

– Poteca o ia în partea aia.

Ea închise sticla de apă și mi-o dădu. De data asta, am observat că și-a retras degetele înainte să mă atingă.

Frustrarea clocotea în mine, dar mi-am zis că probabil interpretez prea mult. Am băgat sticla înapoi în rucsac și m-am îndreptat spre marginea izvorului, unde mai multe pietre creau un drum peste apă. I-am întins mâna.

– Haide. Tu prima.

Ea își duse mâinile la spate și clătină din cap.

– Ba nu, tu. Eu sunt bine.

Frustrarea se transformă în agitație combinată cu o doză de regret. Acum nici măcar nu îmi mai accepta ajutorul? Era clar că ne întorseserăm iar la ziua în care plecase din biroul meu din New York, după ce nu îi dădusem internshipul pe care și-l dorise.

Mi-am amintit de sfatul Selei, dar l-am trecut cu vederea. Puteam să o fac pe Natalie să înțeleagă de ce făcusem lucrurile pe care le făcusem și fără să îi spun despre trecutul meu.

Deși nu voiam decât să o iau și să o zgudui până îi venea mintea la cap, m-am forțat să traversez pârâul, după care să o aștept răbdător pe partea cealaltă. Alunecă aproape de două ori, iar corpul mi se încordă, pregătit să îi sară în ajutor dacă ar fi căzut, însă își reveni la timp

și mi se alătură de partea cealaltă fără să își ude măcar ghetele.

– Haide, am spus, întorcându-mă ca să nu o iau și să fac ceva stupid, cum ar fi să o sărut ca să nu mai aibă expresia neîncrezătoare pe față. Nu mai avem mult.

Nu mi-a răspuns, doar m-a urmărit și mai adânc în junglă. Am urcat un deal mic și de fiecare dată când priveam în urmă, vedeam că se uita după elicopter. Am coborât apoi într-o vale îngustă, cu copaci groși, care blocau lumina.

– Nu văd unde ar putea ateriza un elicopter, spuse ea în timp ce înaintam.

– Nu sunt prea multe locuri netede pe insulă. Nici asta nu era o minciună, doar că nu îi răspundea la întrebare. Am schimbat apoi subiectul: Știi multe despre Pacificul de Sud?

– Da, e în partea de sud a Oceanului Pacific.

Nu-mi fusese dor de sarcasmul ei, însă în loc să mă facă mai agitat, replica ei tăioasă ușură din tensiunea pe care o simțeam, pentru că mi s-a părut că era primul pas înapoi către femeia încăpățânată pe care mi-o aminteam.

– Oamenii de știință cred că există un continent sub apă undeva în Pacific. Tipul care mi-a vândut insula susține că aici se află cheia găsirii continentului pierdut.

– Pare că ești destul de naiv.

Am zâmbit și am dat din drum niște vițe, ținându-le ca ea sa poată trece în fața mea.

– Poate, dar când am găsit asta, nu mai eram așa sigur că mințea.

Ochii i se măriră când văzu ruinele sub formă de piramidă din față și felul în care gura i se deschise mă făcu să-mi fie dor să-i simt buzele lipite de ale mele.

– Ce... e asta? întrebă ea.

– Du-te să vezi.

Nu se întoarse să mă privească, dar nu aveam cum să ratez uimirea de pe fața ei. Când am privit-o înaintând

și uitându-se la structura afectată de vreme, am știut că nu fusese o greșeală să o aduc aici.

Când fusesem la Roma, se minunase în fața Colosseumului și a Forumului Roman. Ziua în care renunțasem la muncă și explorasem orașul ca turiști schimbase felul în care mă privea. Speram că asta putea schimba acum felul în care mă privea.

Am dat drumul la vițe și m-am dus lângă ea, privind ruinele.

– Tipul de la care am cumpărat insula a spus că acesta era un templu ce avea legătură cu continentul pierdut Lumeria. Haych a râs când l-am adus aici. El a crescut pe o insulă din apropiere și a spus că templul îi e dedicat lui Pele, zeița focului din Pacificul de Sud. Ca și în Italia, păgânii de aici au construit temple ca să își îmbuneze zeii.

Natalie se apropie de structură și își puse mâinile pe pietre.

– E incredibil! Nici măcar n-o vezi printre copaci.

– Jungla e prea deasă. Majoritatea templelor construite pe insulele din jur sunt deteriorate până în punctul în care vegetația le ascunde de ochii curioși.

Nu răspunse și nici măcar nu eram sigur că mă auzise. Ochii îi erau plini de uimire și ațintiți asupra structurii, de parcă acolo ar fi fost secretele lumii. Căldura îmi umplu pieptul când mi-am amintit de felul în care privise aproape la fel ruinele romane, doar că atunci mă ținuse de mână și nu dorise să-mi dea drumul. Acum nici măcar nu părea să observe că eram acolo.

Se plimbă în jurul templului și se întoarse în stânga mea, destul de aproape cât să-i simt mirosul sexy al pielii, însă nu destul de aproape cât să o ating.

– E incredibil.

Mă mai privise așa și înainte. În Italia. Înainte ca situația să degenereze. Voiam să mă privească din nou așa. Eram atât de obsedat de asta, că nu mă puteam concentra la altceva.

– Mai e.

Privirea ei se întoarse în sfârșit spre mine, iar felul în care ochii ei albaștri străluceau, lipsiți de scepticismul de dinainte, îmi făcu pulsul să bată mai tare.

– Mai mult?

Am încuviințat.

– Pe acolo.

Se întoarse și când observă arcada de piatră pe care o trecuse cu vederea mai devreme, icnetul ei îmi declanșă o amintire. Cea în care o lipeam de peretele unui lift din Roma, iar acel icnet i se rostogolise de pe buze înainte să îi devorez gura.

Căldura îmi crescu în vene. O căldură pe care era din ce în ce mai greu să o ignor. Se îndepărtă de mine fără să spună nimic și fără să-și dea seama de efectul pe care îl avea asupra mea. Vițele erau înfășurate în jurul arcadei, și Natalie a încercat să le dea la o parte, însă erau groase și îi zgâriau brațele goale.

– Aici.

M-am dus lângă ea, am tras vițele ca să pot trece pe sub ele și le-am ținut și pentru ea, când i-am întins mâna.

De data asta, nu ezită să-mi accepte ajutorul, iar când palma ei caldă și degetele subțiri se înfășurară în jurul alor mele, m-am abținut cu greu să nu o trag spre mine și să-i acaparez gura, așa cum făcusem în lift.

Am ținut-o strâns de mână și am luat-o spre scările distruse, lăsând-o să mă folosească ca sprijin când își făcea drum peste pietre. Mi-a dat drumul odată ce am ajuns jos și pământul era bătătorit, însă nu aveam nici o problemă cu asta, pentru că nu mă împinsese dezgustată. Deși în trecut asta nu ar fi fost îndeajuns pentru mine, azi era primul pas înapoi către tot, așa că i-am dat drumul fără să mă împotrivesc.

– Credem că aici era centrul satului.

Mi-am pus mâinile pe șolduri și am privit-o în timp ce se plimba și studia structurile afectate de trecerea timpului, ce erau așezate într-un tipar circular.

– Probabil aici în centru făceau focul. De fiecare parte erau case. Iar aici era copacul în flăcări.

Natalie se uită în stânga ei, unde se afla un copac înalt, cu flori roșii.

– Cum i-ai zis copacului?

– Copacul în flăcări. E sacru pentru toți din Tahiti. Potrivit legendei, a fost odată un cuplu de tineri, îndrăgostiți nebunește, care aveau ochi numai unul pentru celălalt. S-au întâlnit în jurul focului, cam cum ar fi fost aici, când locuitorii satului lui au vizitat satul ei. După asta, cei doi au fost inseparabili și s-au căsătorit repede. Însă zeița Pele a dat peste el într-o zi, când bărbatul strângea lemne pentru foc în junglă și a vrut să-l aibă numai pentru ea. Însă bărbatul nu era interesat, pentru că își iubea nebunește soția. Când a respins avansurile lui Pele, aceasta s-a înfuriat atât de tare, că l-a transformat într-un copac. Soția tânărului a auzit cearta de la marginea satului, s-a dus alergând și a implorat-o pe Pele să îl schimbe înapoi în om, însă aceasta a refuzat și a dispărut. Ceilalți zei au aflat de fapta lui Pele și au încercat să-l transforme la loc, însă blestemul lui Pele era prea puternic. Așa că i-au transformat soția într-o frumoasă floare roșie și au pus-o în vârful copacului, pentru ca cei doi iubiți să nu fie niciodată despărțiți. Din acea zi, copacul are flori roșii care oglindesc pasiunea din sufletele iubiților. Așa că atâta timp cât copacul înflorește, localnicii spun că cerul va fi limpede și soarele va străluci. Însă dacă cineva ia flori din copac, începe să plouă pe toată insula, ca niște lacrimi ale iubiților care nu suportă să fie despărțiți.

Natalie se uită la copac, după care spuse:

– I-ai zis copacul în flăcări?

– Da.

– Din Tahiti?

Ceva din tonul vocii ei se schimbase. Nu mai era plin de uimire, ci avea ceva care mă avertiza.

– Da, am răspuns eu atent.

– Bună încercare. Îmi aruncă o privire de gheață. Tatăl meu vitreg ne-a dus pe mine și pe mama în Hawaii când am absolvit liceul. Legenda asta nu e din Tahiti, ci din Hawaii, și este despre copacul Ohi'a, care nu e acesta. Trecu pe lângă mine și se îndreptă spre scări. Am văzut destul.

Am prins-o de braț înainte să urce trei scări, nedorind să renunț la ce fusese cel mai frumos moment dintre noi din ultimele săptămâni.

– Natalie.

– Nu. Se întoarse și își trase brațul, de parcă atingerea mea ar fi ars-o. Nu mă interesează minciunile tale. Nu vreau decât să ajung la elicopter.

– Nu mințeam. Asta e povestea care mi-a fost spusă.

– Deci e versiunea ta a adevărului. Ai destule de genul ăsta.

Mi-am încordat maxilarul, urând cum presupusese imediat că încercam să o păcălesc. Însă înainte să găsesc un mod să-i demonstrez că nu acesta era scopul meu, ochii ei se măriră și Natalie se îndepărtă.

– Acum înțeleg. Nu e nici un elicopter, nu-i așa? Totul a fost doar un plan ca să mă scoți în junglă ca să poți face ce anume? Să scapi de mine?

Stomacul mi se contractă, ca și cum tocmai îmi dăduse un pumn.

– Chiar crezi că aș face asta?

– Nu știu. L-ai omorât pe bărbatul din casa mea.

– Încerca să te rănească. Te protejam. Majoritatea oamenilor ar fi recunoscători că cineva le-a salvat viața, nu enervați de asta.

– Majoritatea oamenilor nu ar avea nevoie de protecție împotriva unui asemenea bărbat. Nu m-ar fi găsit dacă nu ai fi fost tu.

– Nu eu l-am adus la tine.

– Nu, dar a venit după mine din cauza ta.

Era atâta ură în vocea ei, că m-am întrebat cum de crezusem că excursia asta ar schimba ceva. Am inspirat

adânc, mi-am trecut mâna peste frunte și mi-am calmat vocea.

– Uite, știu că încă ești supărată pe mine...

– Supărată? Crezi că sunt supărată? Ochii i se măriră cu o furie care nu știam că există în ea. M-ai răpit, m-ai drogat, m-ai forțat într-un mariaj cu care nu am fost niciodată de acord, apoi m-ai însemnat ca pe un afurisit de animal. Nu sunt supărată, Luc, sunt furioasă, și dacă ai impresia că o excursie stupidă în junglă o să schimbe asta, atunci ești un ratat mai mare decât credeam.

Se întoarse către scări și am simțit cum îmi alunecă printre degete ce mai rămăsese din sănătatea mea mintală. M-am încordat când mi-am dat seama că urma să o pierd dacă nu îndreptam situația. Mai mult, urma să pierd șansa de a fi un cuplu, ceea ce era și mai rău.

– Trebuia să te duc undeva sigur, i-am spus în timp ce era cu spatele la mine, știind că nu era cazul să o ating acum. După ce ai fugit de mine din Italia, știam că o să mi te împotrivești și trebuia să te aduc aici repede, fără să ne vadă nimeni. Ce naiba trebuia să fac?

– Trebuia să-mi dai drumul. Nu te mai voiam.

Știam asta. Când mă privea cu acei ochi albaștri, știam că nici acum nu mă voia. Dar eu încă o voiam. Și după tot ce se întâmplase între noi în Italia, îmi era greu să cred că nu îi mai păsa chiar deloc de mine. Văzusem asta în ochii ei. Genul acela de conexiune nu putea fi prefăcut și nici nu era ceva ce putea fi oprit și aprins ca lumina.

– Nu am putut face asta, am spus eu calm, alegându-mi cuvintele cu grijă ca să nu spun ceva greșit. Voiau să te răneasc, Natalie. Încă mai vor asta. Eram dispus să fac orice ca să îi opresc, inclusiv, da, să te droghez, să te răpesc și chiar să mă căsătoresc cu tine, pentru că soții sunt protejați în familia mea.

Ea își ridică mâna și o întoarse, ca să pot vedea tatuajul urât de pe degetul inelar.

– Și asta? Ce a fost asta? Un cadou de nuntă pentru ca toată lumea să știe ce soț iubitor ești?

Regretul mă copleși.

– Aia a fost o greșeală. E posibil să mă fi panicat puțin.

– Te-ai panicat? N-am putut rata privirea ei care îmi spunea să mă duc naibii. Sărăcuțul de tine! Probabil a fost foarte greu pentru tine. Te-ai panicat în privința modurilor dezgustătoare în care mă puteai transforma în proprietatea ta.

Frustrarea mă copleși, pentru că indiferent ce aș fi spus, ea urma să-l transforme în ceva groaznic.

– Aveam nevoie de un semn permanent pe degetul tău pe care să vrei să îl ții acoperit, ca să mă asigur că o să porți inelul. A fost primul cuvânt care mi-a venit în minte, pentru că știam că o să-l urăști.

Ea își lăsă mâna jos.

– Ce inel?

Am inspirat adânc ca să prind curaj.

– Verigheta pe care nu ți-am dat-o încă, pentru că m-am temut că o s-o arunci în mine.

Natalie tăcu câteva clipe, timp în care mă privi. Deși privirea ei era încă dură ca o piatră și sclipea cu furie, am simțit, sau poate doar am sperat, că se mai liniștise.

– E primul lucru isteț pe care l-ai făcut de săptămâni întregi.

Când se întoarse înapoi spre scări și începu să le urce, panica reapăru în mine. Nimic nu mersese așa cum plănuisem.

– Natalie...

– Nu mă atinge.

Ea se opri pe scări, se uită peste umăr, însă nu îmi întâlni privirea și știam din felul în care mușchii i se încordară că vorbea serios.

– Susții că m-ai urmărit în Idaho ca să mă protejezi, însă amândoi știm adevărul. M-ai urmărit pentru că nu acceptai faptul că nu mai suportam să mă manipulezi. Nu ești bărbatul care credeam că ești. M-ai păcălit în Italia și am fost destul de naivă să te cred. Dar acum nu mai sunt naivă. Casa ta o să renunțe să mă mai caute

după o vreme. Sunt o nimeni și n-am văzut destul din acel ritual ca să fiu o amenințare reală pentru familia ta sau pentru altcineva. Probabil tu ai mai multe probleme decât mine. Iar asta? Își ridică mâna, arătându-mi din nou tatuajul acela urât. Nu sunt proprietatea ta. N-o să fiu sclava ta sau a altcuiva și n-am nici o dorință să fiu soția ta, acum că am aflat ce perversiuni bolnave îți plac. Așa că nu te mai purta de parcă îți pasă de mine și lasă-mă în pace. Cu cât faci asta mai repede, cu atât o să ne fie mai bine.

Natalie urcă scările, dădu vițele la o parte și dispăru în junglă. Deși dorința de a merge după ea era puternică, m-am abținut, țintuit în loc de cuvintele ei.

„Nu ești bărbatul care credeam că ești."

Am simțit o durere în piept. Știusem că era furioasă, știusem că se simțea trădată și mințită. Însă niciodată nu aș fi crezut că o voi auzi spunând că nu mă știa.

Mă cunoștea. Era singura persoană care mă cunoștea. Mă cunoscuse de la bun început. Nu mă puteam gândi decât la un singur mod să îi demonstrez asta.

Fiecare respirație era ca o mie de cuțite care îmi înjunghiau inima. Să îi demonstrez că eram bărbatul de care își amintea însemna să o avertizez în privința pericolului în care se afla, în care va fi mereu din cauza mea, însă însemna și să deschid niște răni pe care jurasem să nu le deschid niciodată, în fața ei sau a altcuiva.

Răni care eram destul de sigur că o vor face să mă urască pentru totdeauna, chiar dacă îi deschideau ochii în fața brutalului adevăr.

capitolul 7

Natalie

Nu mi-a venit să cred că mă păcălise din nou. Nu-mi venea să cred că iar căzusem pradă manipulării lui, cum o făcusem și în Roma.

Am intrat în casă şi am trântit uşa în urmă, fără să-mi pese dacă blonda din bucătărie mă auzise. Neîncrederea şi furia mă copleşiră, făcându-mă să văd roşu în faţa ochilor. Luc încerca să mă atragă să mă supun lui, profitând de interesul meu pentru istorie, aşa cum făcuse şi când plecasem de la serviciu şi mă dusese să văd Colosseumul şi ruinele din Roma. Atunci fusesem destul de naivă cât să cred că o făcea pentru că simţea ceva pentru mine şi voia să petrecem mai mult timp împreună. Acum însă, vedeam lucrurile aşa cum erau: o mişcare ca să îşi aşeze pionul acolo unde voia.

Eram transpirată de la excursie, dezgustată deoarece crezusem cu adevărat că îmi va da drumul şi furioasă că, şi după toate lucrurile pe care le făcuse, încă susţinea că făcuse totul pentru siguranţa mea.

Nu făcuse asta pentru mine, ci pentru el. Pentru că ştia că avea probleme mari cu tatăl lui şi cu Casa pentru că mă lăsase să părăsesc Italia după ce văzusem ritualul. Eram sătulă să tot fiu minţită. Eram sătulă să fiu atât de credulă. Eram sătulă că, după tot ce se întâmplase, inima mea stupidă voia să mă trădeze, căutând binele din el.

M-am dus în baie, am dat drumul la duş şi m-am dezbrăcat. Când apa fierbinte mi-a atins muşchii dureroşi, am închis ochii şi am confruntat urâtul adevăr.

Nu avea să-mi dea drumul. Avea de gând să împingă mariajul acesta fals cât de departe putea pentru a se salva. Nu îi păsa de ce voiam, iar asta însemna că nu dădea doi bani pe mine. Ce trăisem în Italia nu fusese decât sex, însă eu fusesem atât de toantă, că nu realizasem asta decât când eram copleşită de situaţie.

Suferinţa mă cuprinse, copleşind furia. Lacrimile îmi ardeau ochii şi am avut nevoie de toată voinţa posibilă ca să nu încep să plâng. Însă, în timp ce mă luptam cu asta, am auzit ce îmi spusese Luc în ultima noapte din Italia, când ne-am certat din cauza familiei lui şi se temea că o să renunţ la noi.

„Am atâta nevoie de tine. Nu mă părăsi. Nu mă părăsi niciodată, te rog."

Lacrimile cu care mă luptasem îmi alunecară pe obraji. Înainte să mă pot opri, picioarele îmi tremurară și am căzut pe podeaua dușului, lăsând durerea să mă consume.

Acela era Luc pe care îl doream. Cel care speram că o să apară în camera mea. Cel care îmi va spune cât de mult avea nevoie de mine și nu putea să trăiască fără mine. Nu cel care mă tot mințea, manipula și se prefăcea, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat.

Nu știu sigur cât am stat acolo și am plâns, însă în cele din urmă m-am ridicat în picioare. Pielea mea era roz, iar degetele de la mâini și picioare erau încrețite.

Epuizarea mă lovi în timp ce îmi spălam părul, după care m-am dat cu săpun pe tot corpul. Eram epuizată, fizic și mintal, însă trebuia să încep să fac planuri. Nu puteam pur și simplu să aștept ca Luc să mă elibereze. Trebuia să evadez, chiar dacă asta însemna să îmi risc viața.

Mă așteptam să-l găsesc pe Luc în cameră când ieșeam din duș, însă nu era acolo și am urât faptul că m-am simțit ușurată și dezamăgită de asta. După ce m-am schimbat în pantaloni de pijama și un maiou de bumbac, m-am așezat pe bancheta de lângă fereastră, m-am uitat la priveliștea care nu îmi mai părea frumoasă, ci sufocantă, și am încercat să schițez un plan.

Luc îmi adusese ghete care nu erau în dulap. Asta însemna că le luase de undeva. Era posibil să le fi luat de la pisicuță, însă eu pariam pe un fel de serviciu de livrare. De când ajunsesem pe insulă, nu auzisem nici măcar o dată vreo barcă sau elicopter, dar trebuia să primească provizii cumva. Probabil îi erau livrate noaptea, când dormeam. Vă trebui să încerc să dorm ziua, ca să pot fi trează noaptea și să aștept ocazia să evadez.

Se auzi o bătaie la ușă și am tresărit. Primul instinct a fost să tac, dar știam că, dacă voi face asta, Luc va da buzna, așa că am spus:

– Pleacă.

Ușa se deschise totuși, însă spre ușurarea și neplăcerea mea, nu era Luc, ci pisicuța.

Sela avea o tavă cu mâncare. Zâmbi când ridică tava și spuse:

– Am înțeles că te-ai întors de ceva timp. M-am gândit că poate ți-e foame.

Deloc interesată de ea și de ce avea de oferit, m-am întors să mă uit pe fereastră.

– Nu mi-e.

Sela traversă camera și așeză tava pe masa joasă de lângă zona de stat, așa cum făcea în fiecare zi, deși știa că probabil nu mă voi atinge de ce îmi adusese.

– Sunt doar un sendviș și o pungă de chipsuri. Poți să le mănânci când ți se face foame.

Nu am răspuns, și ea nu sesiză aluzia ca să plece, așa cum mi-aș fi dorit. Exasperată, am țipat:

– Ce e?

– Mă întrebam... Luc nu s-a întors încă. Credeam că erați împreună. Știi unde s-a dus?

Bineînțeles că își făcea griji pentru Luc. Iritarea mea față de pisicuță atinse cote maxime. M-am întors dinspre fereastra și am încercat să-mi mențin vocea calmă:

– Nu știu unde e și nici nu-mi pasă.

Am auzit foșnet de material și m-am simțit ușurată știind că pleca, însă ușa nu se închise, așa cum mă așteptasem. Când m-am întors, am văzut că tânăra stătea cu o mână pe clanță, încruntată.

„Pleacă odată", îmi venea să țip.

– I-am promis lui Luc că nu o să mă bag acolo unde nu e treaba mea, dar m-am săturat să pășesc pe vârful degetelor în jurul tău. Nu știu ce se întâmplă între voi doi, dar de când ai ajuns aici, Luc nu a fost în apele lui.

A fost nevoie de toată voința mea ca să nu spun nimic. M-am întors spre fereastră. Era ultima persoană de la care aveam nevoie de o prelegere. Mai ales despre Luc.

– Insula asta era locul unde Luc se putea odihni și relaxa, continuă ea, fără să se prindă că nu dădeam doi bani pe părerea ei. Dar acum nu doarme, e agitat și stresat, și sunt destul de sigură că singurul motiv pentru care mănâncă e pentru că îl forțez eu s-o facă.

Un dezgust și o furie pe care abia le puteam controla creșteau în mine. Am închis ochii și am inspirat adânc, nedorind să mă las pradă furiei. Nedorind ca ea să vadă că mă deranja. Dar dacă mai trebuia s-o ascult mult timp despre cum știa că Luc nu dormea sau cum avea ea grijă să mănânce, urma să-mi pierd și ce mai rămăsese din sănătatea mintală.

– Înțeleg că ești supărată pe el, continuă ea, în continuare neînțelegând că voiam să tacă, dar ai idee ce a făcut pentru tine? Și-a trădat Casa. S-a pus în calea lor ca să te protejeze.

Nu mai suportam și m-am întors spre ea.

– Nu am de ce să ascult toate astea.

– Trebuie să le auzi de la cineva, pentru că singură nu pari să te prinzi. Privirea ei, care fusese odată blândă, deveni dură. Știu că mi-ai recunoscut tatuajul. Știu ce părere ai despre mine, dar nu-mi pasă. Partea asta a vieții mele s-a terminat și nu o să-ți permit să mă desconsideri, așa cum au făcut toate soțiile și fiicele acum mulți ani. Ei mi-au făcut asta, nu am cerut așa ceva sau..

– Nu-mi pasă ce ți-au făcut. Eram pe punctul de a-mi duce mâinile la urechi ca să n-o mai aud. Nu vreau să mai aud nimic despre relația ta cu Luc!

Sela își închise gura. Tăcerea umplu camera. Apoi spuse, încet:

– Asta te deranjează? Crezi că eu și Luc suntem...

– Nu vreau să aud, am spus, întorcându-mă dinspre fereastră, încercând să mă lupt cu dorința de a țipa și de a fi consumată de o furie care eram sigură că mă va distruge pentru totdeauna.

– Natalie, nu e nimic între mine și Luc. Vocea ei era din nou blândă, nu ridicată sau furioasă, și, deși am încercat să-i ignor cuvintele, nu am reușit să le blochez

cu totul. Nu a fost niciodată nimic între mine și Luc, în afară de prietenie. Nu sunt pisicuța lui, dacă asta crezi. Niciodată nu am fost. Nici măcar nu îl cunoșteam în acea perioadă a vieții mele.

Devastarea mă cuprinse. Am închis ochii din nou și am respirat pe nas, pentru că acum mă luptam cu impulsul de a plânge și nu înțelegeam de ce.

Am auzit pași ușori în spate.

– Luc are un prieten în Italia. Cred că e singura persoană din Casa lui în care are încredere. Soția prietenului este din Anglia. Scoate oameni de acolo. Are legături. M-a salvat din iadul în care trăiam, mi-a dat o identitate nouă și mi-a aranjat o nouă viață în America. Dar atunci încă îmi era greu. Eram destul de dată peste cap în acea perioadă. Luc căuta pe cineva care să aibă grijă de casa lui și când femeia și-a dat seama că nu o să reușesc în State, l-a întrebat dacă pot veni aici ca să lucrez pentru el. Aveam nevoie să fiu singură, să-mi înfrunt toate lucrurile din minte, iar această insulă mi-a oferit ocazia să fac asta. N-am venit aici pentru altceva decât pentru un job și, la început, n-am avut încredere în Luc, la fel cum nu ai tu acum. Am învățat însă destul de repede că nu aveam de ce să mă tem de el. Nu e ca restul din Casa lui. Nu sunt pisicuța lui. N-am fost niciodată și nu voi fi niciodată. Și îți promit, nu m-a privit niciodată așa cum se uită la tine.

La naiba! Un fluviu de lacrimi pe care încercasem să le controlez dădu pe dinafară și mi-am șters obrazul cu mâna. Uram cât de schimbătoare erau emoțiile mele zilele astea.

Sela se așeză lângă mine.

– De când te-a adus aici, Luc a fost un dezastru. Știi că și-a petrecut aproape fiecare noapte în camera asta, ca să se asigure că ești bine? Prima oară când ți-ai revenit și apoi când delirai din cauza febrei? Nu a avut deloc grijă de el. N-a făcut decât să se asigure că ai tot ce-ți trebuie.

Deși voiam să o urăsc în continuare, nu puteam. Când am privit-o, am văzut că ochii nu îi mai erau plini

de furie, ci erau blânzi acum. Am clipit peste lacrimile care încă îmi ardeau ochii, temându-mă să cred ce îmi spunea.

– În fiecare noapte?

Sela zâmbi ușor.

– Aproape. Nu prea în ultimele nopți, dar ai avut niște coșmaruri groaznice înainte, iar singurul lucru care părea să te calmeze era el.

M-am gândit la visele din ultima săptămână. În toate, mai ales când eram speriată, simțisem că Luc era aproape.

M-am uitat prin cameră. Fusese în pat lângă mine? Mă liniștea și încerca să mă adoarmă la loc? De asta îl visasem?

Am închis ochii și am clătinat din cap, simțindu-mă și mai confuză.

– Nu știu ce să cred.

– Cunosc sentimentul. Mai știu și că singura persoană în care simți că poți avea încredere ești tu, dar sunt aici ca să-ți spun că poți avea încredere în Luc. Orice crezi că știi despre el, te înșeli.

– L-am văzut. Am privit-o din nou, nesigură și tristă. L-am văzut acolo, cu pelerina și masca.

Mila îi umplu privirea. O milă care îmi spunea că știa exact ce văzusem.

– Nu a participat.

– De unde știi?

– Pentru că îl cunosc.

Am pufnit.

– Dacă ai înțelege ce s-a întâmplat în urmă cu 12 ani și l-a făcut să părăsească Italia, ai ști de ce nu ar participa niciodată la așa ceva.

Mi-am amintit de o conversație pe care o avusesem cu Luc în Veneția. Una care avusese loc înainte să aflu de Casa lui și de ritualul bolnăvicios la care fusesem martoră. Îmi spusese că părăsise Italia ca să își trăiască viața, însă Sela făcea să pară că altceva îl împinsese să plece. Ceva traumatizant.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu e treaba mea să-ți spun. Ar trebui să-l întrebi.

– N-o să-mi răspundă. Îi plac secretele lui prea mult.

– Asta doar pentru că îi e frică de cum îl vei privi după ce îi vei afla secretul.

Neliniștea mă cuprinse. Din prima clipă când îl întâlnisem pe Luc, simțisem că avea ceva întunecat în trecut. Nevoia lui de control avea legătură cu mai mult decât faptul că nu își putea schimba mediul. Venea dintr-un moment din trecutul lui pe care nu putea să-l schimbe. Am încercat să-l fac să se deschidă în Italia. Am încercat să-l fac să aibă încredere în mine. După care am văzut ritualul acela dintre copaci și, crezând că acela era secretul lui, m-am speriat atât de tare, că am fugit de el. Dar acum... Acum Sela îmi spunea că exista ceva mai mult, ceva mai întunecat, iar ceva din sufletul meu era aproape prea speriat ca să afle tot adevărul.

Mâna ei alunecă peste degetele mele și mă strânse, într-un mod care era liniștitor și înspăimântător.

– Sunt destul de sigură că o să-ți spună dacă-l întrebi. Mai ales acum, după ce toate celelalte planuri ale lui de a te recuceri au eșuat. Ești mai dură decât majoritatea femeilor pe care le cunosc. Ești cu siguranță mai dură decât mine.

Când îmi făcu cu ochiul și îmi zâmbi, toate modurile în care o subestimasem în ultima săptămână mă loviră cu putere.

– La naiba, probabil mă urăști. Am fost o nemernică.

– N-a fost așa rău. Deși începeam să am îndoieli în privința talentului meu în bucătărie.

– Îmi pare rău. Am fost atât de furioasă pe Luc și credeam că...

– E în regulă.

– Ba nu, nu e. Nu ar fi trebuit să presupun. Ar fi trebuit să întreb care era relația lui cu el. Nu am nici o scuză, cu excepția faptului că eram... geloasă.

– Gelozia e bună. Înseamnă că încă îți pasă.

Stomacul mi se strânse, pentru că știam exact ce însemna. Doar că nu eram încă sigură dacă voiam să îmi pese sau dacă merita măcar să-mi pese de Luc, mai ales când nu eram sigură că aș fi putut trăi cu lucrul groaznic pe care îl făcusem în trecut.

Sela îmi mai strânse mâna o dată, după care îmi dădu drumul și se ridică în picioare.

- Ar trebui să te culci. Pari obosită. Și poate să mănânci puțin înainte. Asta nu face decât să-l streseze pe Luc, faptul că slăbești atât de mult. Încearcă cel puțin să mănânci jumătate din sendvișul pe care l-am făcut.

Își făcea griji pentru greutatea mea? Nu spusese nici un cuvânt despre asta. De fapt, eram convinsă că nici măcar nu observase. Pe de altă parte, de fiecare dată când păsise în camera mea, fusesem pregătită pentru ceartă, deci probabil voia să stea departe de acel subiect, din motive de siguranță.

Am urmărit-o pe Sela îndreptându-se spre ușă, și un amestec de vinovăție și recunoștință îmi apăru în piept.

- Mulțumesc. A fost greu să fac acest cuvânt să treacă de nodul din gât, dar m-am forțat să îl spun. Promit că nu o să mai fiu o nemernică nebună data viitoare când ne vedem.

Sela zâmbi când deschise ușa mai mult și se uită la mine.

- Nemernică nebună. Îmi place cum sună. Știi, când l-am întrebat pe Luc ce ai atât de special că și-a schimbat întreaga viață într-o fracțiune de secundă, știi ce mi-a spus?

Îmi era aproape prea frică ca să întreb.

- Ce?

- A spus că îl vedeai într-un fel în care nimeni altcineva nu îl văzuse. Nu l-am crezut atunci. Având în vedere cât de furioasă erai, părea evident că nu puteai vedea toate lucrurile pe care le făcea ca să te protejeze. Dar după ce am vorbit azi cu tine, nu mai sunt așa sigură. Poate chiar îl vezi pe adevăratul Luc și ți-e prea frică să riști. Știu multe despre cum e să-ți fie frică. E terifiant să renunți la toate lucrurile pe care credeai că le știi

și să te îndrepți spre ceva ce nu ai nici o garanție că o să dureze, mai ales când ai fost rănită. Dar asta e viața, nu? Dacă nu încerci, dacă nu-ți asumi riscul, atunci rămâi în același loc pentru totdeauna și nimic nu se mai schimbă. Trebuie să fii dispusă să vezi adevărul nu cu ochii, ci cu inima.

Sela ieși apoi din cameră, închise ușa ușor în urmă și mă lăsă singură.

Avea dreptate. Reușisem să văd dincolo de fațada de dominant a lui Luc în Italia pentru că îl privisem cu inima, nu cu ochii. De când fusesem pe insulă însă, de când mă trezisem și văzusem acel tatuaj pe deget, fusesem plină de furie și îmi închisesem inima. Acceptasem doar ce-mi spuseseră ochii că era adevărat. Dar în adâncul sufletului știam că Luc nu putea fi redus la asta, că existau mai multe detalii legate de trecutul lui și de ce se întâmplase între noi.

Conexiunea pe care o simțisem cu el de la început se reaprinse între noi, făcându-mi pulsul să o ia razna și pielea să mi se înfioare, dar tot eram speriată. Speriată să aflu adevărul. Speriată de ce efect ar putea avea asupra mea. Speriată de modul în care va schimba felul în care îl priveam.

Deși păream puternică, deși îmi petrecusem întreaga viață demonstrându-le celor din jur că eram independentă, puternică și nu aveam nevoie de nimeni alături, adevărul dureros era că pe dinăuntru eram goală. Eram carcasa unei persoane. Pluteam prin viață, păcălindu-i pe ceilalți să creadă că eram întreagă, fericită și completă, când realitatea tristă era că nu aveam nimic.

Nimic până l-am întâlnit pe Luc.

Pasiunea dintre noi mă arsese, dar era înmuiată în trădare. M-am rezemat de perete, am închis ochii și am inspirat adânc, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le spusese Sela, amintindu-mi de fiecare moment petrecut cu Luc în Italia.

Nu știam pe cine să cred. Pe ea, pe el, pe mine. Nu știam dacă puteam avea încredere în inima sau în ochii

mei. Știam doar că în viață existau două tipuri de durere: genul care afectează o persoană și genul care schimbă o persoană. O experimentasem pe prima și nu făcuse decât să mă întărească și să mă transforme într-o persoană care nu-mi plăcea. Îmi doream ca durerea din mine să o declanșeze pe a doua.

Îmi era însă foarte frică să descopăr dacă mă va schimba în bine sau în rău.

capitolul 8

Luc

M-am plimbat ore întregi pe insulă, în speranța că oboseala fizică o să mă ajute să-mi dau seama ce trebuia să fac. Dar când întunericul s-a lăsat și mă îndreptam spre casă, tot nu aveam nici cea mai vagă idee.

Emoțiile mi se adunară în stomac când m-am oprit ca să mă uit la lumina caldă ce radia dinspre ferestrele camerei lui Natalie. Greața mă copleșea când mă gândeam să-i spun adevărul despre trecutul meu, însă m-am controlat. Știam că, dacă s-ar ajunge la asta, va trebui să îi spun totul, indiferent cum va distruge lucrurile între noi. După ziua de azi, nu mai rămăseseră multe lucruri de distrus, deci nu ar fi trebuit să conteze. Și dacă nu credea că era în pericol, trebuia să îi prezint realitatea într-un mod foarte clar.

Creierul îmi spunea că făceam ce trebuie, însă inima mea mă implora să mă răzgândesc. Mi-am trecut mâna prin păr și am bombănit:

– Destul!

Și mi-am obligat picioarele să înainteze.

Am trecut de ușa principală, am urmat drumul către spatele casei și am intrat prin bucătărie. Când am închis ușa, m-a lovit tăcerea din casă. Privirea mi se plimbă asupra dulapurilor curate și a încăperii goale, oprindu-se asupra unui bilet prins de frigider.

Luc,

Cina ta este în cuptor, iar Natalie e în camera ei. Deja a mâncat, două porții din lasagna mea. Cred că în sfârșit am găsit ceva ce-i place. Încearcă să nu fii un nemernic când vorbești cu ea. Fetelor nu le place asta așa mult. Eu și Haych o luăm spre casă. Ne vedem mâine.

Sela

M-am încruntat când am luat biletul de pe frigider și l-am citit din nou. Știam despre ce voia Sela să vorbesc cu Natalie și nu suportam faptul că ajunsesem la sugestia ei. Singurul plus din această situație groaznică era că Natalie mâncase.

Mi-am pus geanta pe un scaun din bucătărie, am aruncat biletul la gunoi și m-am spălat pe mâini și pe față. Mirosul dulce al lasagnei făcute de Sela plutea în bucătărie, iar stomacul îmi chiorăi, dar nu am luat cina pe care mi-o pregătise. Știam că nu voi putea mânca până când nu voi face lucrul pentru care venisem.

M-am pregătit pentru inevitabil și mi-am spus că nu mai aveam opțiuni, că făceam lucrul corect. Însă tot speram că atunci când voi deschide ușa, femeia care mă adorase în Italia va fi cea care mă va privi, nu cea care mă ura cu fiecare fibră a ființei ei.

Instinctul îmi spunea să împing ușa, ca să nu mă poată refuza, dar în schimb, am ridicat mâna și am ciocănit.

– Intră, spuse Natalie.

Pentru o fracțiune de secundă, am înghețat, dorindu-mi ca acea voce blândă să îmi fie adresată mie, știind că o aștepta probabil pe Sela. Apoi mi-am spus să-mi revin, să nu mai fiu un laș, și am intrat în cameră.

Natalie stătea pe bancheta de lângă fereastră, care devenise locul ei preferat din cameră: cu spatele rezemat de perete, picioarele pe perne, cu genunchii strânși la piept. Se schimbase într-un maiou negru și pantaloni de

pijama roz, iar buclele ei negre îi încadrau fața când se întoarse spre mine. Nu era machiată, iar ochii ei albaștri păreau obosiți, însă pentru mine, nu fusese niciodată mai frumoasă. Știam că probabil voi regreta această decizie pentru tot restul vieții.

– Văd că te-ai întors cu bine, m-am forțat să spun.

– Da.

Vocea ei nu era tăioasă, ca înainte, iar privirea ei prudentă trecu pe lângă mine, așa că nu știam cum să-i interpretez starea. Tot ce știam cu siguranță era că trebuia să fie la fel de epuizată emoțional ca mine. Prin urmare, cu cât terminam cu asta mai repede, cu atât mai bine.

Am lăsat ușa deschisă și am intrat în cameră, oprindu-mă lângă măsuță ca să mă pot sprijini de o suprafață solidă, pentru a mă asigura că nu mi se înmoaie picioarele.

– Nu încercam în mod intenționat să te mint azi. Știam că nu o să vrei să mergi cu mine dacă te întrebam, așa că te-am lăsat să crezi ce voiai ca să te scot din cameră. În ceea ce privește ruinele... Mi-am trecut mâna prin părul murdar, corpul meu transpirat și lipicios având nevoie disperată de un duș. Nu am avut motive ascunse. Am crezut doar că ți-ar plăcea să le vezi. Iar povestea pe care ți-am spus-o despre copacul în flăcări nu era ca să te păcălesc. Era povestea care mi-a fost spusă când m-am mutat prima oară pe insulă.

Nu răspunse. Doar își privi mâinile care i se odihneau în poală. Nu știam dacă eram ușurat sau nu de acest lucru, știam doar că trebuia să continui.

– M-am săturat să-ți tot spun ce cred că vrei să auzi, Natalie. E evident că n-a avut nici un rezultat bun. Așa că acum e rândul tău. Știu că ai întrebări și știu că nu ți-am dat ocazia să le pui. Fac asta acum. Întreabă și o să-ți spun orice vrei să știi.

Natalie își înălță capul, iar când privirea ei albastră o întâlni pe a mea, nu mi-a scăpat neîncrederea și precauția din ochii ei.

– Orice?

La naiba! Asta cu siguranță o să mă dea peste cap, dar nu mai aveam cum să dau înapoi acum.

– Orice.

Puteam vedea cum i se învârteau rotițele în cap când se gândea cu ce întrebare să înceapă, din multele pe care le avea. După câteva secunde de tăcere, a spus:

– *Covet* e o afacere de fațadă pe care Casa ta o folosește pentru traficul de ființe umane?

– Nu.

Felul în care maxilarul i se încordă și privirea care i se lăsă în jos, spre mâini, îmi dădură de înțeles că nu mă credea. Era evident că îmi cercetase Casa în perioada scurtă dintre fuga din Italia și momentul când o găsisem în Idaho. Unele informații pe care le descoperise nu erau adevărate, însă multe erau. Dar de data asta, spuneam adevărul.

– Este o revistă adevărată de modă, am spus. Un procent mare dintre femeile care pozează pentru revistă nu fac decât să pozeze.

– Iar celelalte?

Nu voiam să dezvălui toată urâțenia de acolo, dar nu aveam de gând să o mai mint.

– Unele sunt recrutate de Casa mea pentru programul beta.

– Programul beta, a repetat ea, dându-mi de înțeles că cercetase totul. Te referi la programul lor beta pentru pisicuțe. Felul în care creează... cum i-ai zis când îmi explicai în Toscana? Pisicuțe sexuale. Ce restul lumii numește sclave sexuale.

– Nu e așa simplu.

– Există mai multe moduri în care să fii un sclav sexual? Nu știam.

M-am încruntat când i-am auzit sarcasmul.

– Femeile nu sunt răpite și violate în mod repetat. Nu e ca în poveștile cu trafic de persoane pe care le auzi la televizor.

– Nu, sunt seduse, manipulate și apoi dresate să se disocieze ca să facă actele degradante comandate de bărbați. Ca acela din ritualul pe care l-am văzut. Pare să fie cam același lucru, Luc.

La naiba, uram asta.

– Recunosc că au fost cazuri când unele beta au fost abuzate de dresorii sau stăpânii lor. Dar nu toate sunt tratate așa. Majoritatea pisicuțelor pe care le-am întâlnit erau îngrijite. Erau răsplătite pentru timpul și serviciile lor. Majoritatea au fost de acord în mod conștient să participe la petrecerile sau evenimentele lor private.

– Iar asta face totul OK?

Nu, nu făcea totul OK și nu voiam să mă cert cu ea pe tema asta, pentru că, în final, avea dreptate. Multe dintre femeile ochite de Casa mea erau alese pentru că erau naive sau supuse în mod natural, poate fără familie sau prieteni care să le ducă dorul. Erau atrase în lumea mea cu cadouri scumpe și promisiuni de bani și faimă. Odată ce erau de acord, erau deseori drogate în timpul dresajului. Unele erau abuzate fizic, pentru a înlocui plăcerea cu durere. Chiar auzisem de unele care fuseseră atât de distruse mintal, că își puteau schimba automat personalitatea și deveni pisicuța sexuală perfectă, cu zero inhibiții.

Expresia lui Natalie era una dezgustată. Ea dădu din cap, dându-mi de înțeles că știa exact ce gândeam.

– Cum poți lucra pentru o revistă, știind că exploatează fete inocente?

Stomacul mi se întoarse pe dos de greață, care însă fu străpunsă de realitatea faptului că mă băga din nou în aceeași oală cu bărbații malefici din Casa mea.

– Nu am avut de ales. Am fost forțat să merg în New York și mi s-a ordonat să mă ocup de operațiunile de la *Covet*. Nu înseamnă că îmi place. Nu înseamnă că eram de acord cu ce se întâmpla acolo. Și nu înseamnă nici că participam la recrutarea acelor fete. Încercam să schimb diverse lucruri. Știu că nu poți înțelege asta, pentru că nu ai văzut decât o parte din lumea mea, dar

schimbarea într-o organizație veche ca a familiei mele nu se întâmplă peste noapte. Urăsc ce înseamnă *Covet* și ce se întâmplă cu modelele care sunt prea naive ca să refuze tentațiile care le erau oferite. Cum am aflat că voi fi trimis în New York, planul meu a fost să încerc să schimb ceva la *Covet*.

– Și ce te-a oprit?

Am simțit o tensiune în piept când am privit-o.

– Tu m-ai oprit. Ziua aia din biroul meu, când ai venit la interviu pentru un afurisit de internship. Știam că o să provoci probleme. Știam că voiai să afli ce s-a întâmplat cu prietena ta și știam că trebuia să te scot de acolo înainte să afli prea multe.

Mă privi în tăcere, cu ochi ce nu puteau fi citiți, și în timp ce așteptam să spună ceva, am încercat să îmi dau seama ce gândea. Doar că nu reușeam. Femeia asta fusese mereu un mister pentru mine, de la bun început. Un mister care mă făcea să mă simt viu, chiar și acum, când o parte din mine voia să moară.

– Asta s-a întâmpla cu prietena mea, Elena? A fost forțată să devină pisicuță beta?

– Nu sunt sigur.

– Nu ești sigur sau nu vrei să-mi spui?

– Nu sunt sigur.

– Dar bănuiești ceva.

Am încuviințat. Când doar m-a privit, am oftat și am spus:

– Nu eram în New York când a murit, așa că nu am cunoscut-o personal. Nu am fost sunat decât după ce scandalul morții ei și legătura cu *Covet* au ajuns în presă. Din ce am înțeles, ieșea cu vărul meu, Benito. Nu l-ai întâlnit niciodată, dar a fost la o petrecere pe proprietatea din Toscana a părinților mei când eram acolo.

Natalie se încruntă.

– Păr închis la culoare? Cam cât tine? Era cu un bărbat mai în vârstă.

– Da.

Stomacul mă înghionti, acum că știam că își amintea. Unchiul meu Sal. Mă speriasem când o văzusem venind spre mine tocmai când vorbeam cu unchiul meu depravat și cu vărul meu în curte. Nu voiam să mă vadă în apropierea celor doi degenerați. Din fericire, plecaseră de la petrecere, însă încă mă bântuia gândul că o văzuseră pe Natalie.

Mi-am așezat un picior peste celălalt și mi-am încrucișat brațele la piept.

– Benito poate fi foarte fermecător, dar e pasionat de niște lucruri bolnăvicioase. E posibil să fi stabilit o legătură cu Elena și pur și simplu ieșeau împreună.

– Dar? întrebă ea, când devenise clar că nu voiam să continui.

– Dar, m-am forțat să spun, e posibil să o fi sedus cu intenția să o facă pisicuța lui. Unii bărbați din Casa mea – uram să recunosc asta – le țin pe pisicuțe la amante personale. Pe unii îi satisface să le dreseze în diverse feluri și să le forțeze să îi servească pe alții.

– Ce bolnavi!

Natalie își apăsă mâna pe stomac și o expresie îngrețoșată îi apăru pe față. Una pe care o simțeam și eu în burtă.

– Și ea și-a.... Înghiți în sec. Elena și-a dat seama de asta? De asta a fost ucisă?

– Nu știu. Posibil.

Când mă privi, am adăugat încet:

– E cea mai plauzibilă explicație pe care am găsit-o.

Închise ochii și expresia suferindă de pe fața ei mă distruse.

– Nu știu sigur dacă a fost Benito, am spus, știind că asta nu o să ajute, dar simțind nevoia ca ea să înțeleagă. Credeam că el era cel responsabil pentru moartea ei, dar apoi am aflat că fratele meu Giovanni fusese în New York în aceeași perioadă și că și el își exprimase interesul pentru ea. Gio poate fi și el fermecător, așa cum știi foarte bine. Ar fi putut fi oricare dintre ei. Nu am avut

timp să îmi dau seama care dintre ei a ucis-o înainte să vii la biroul meu.

Natalie inspiră adânc și deschise ochii, privindu-mă din nou cu acel foc care o făcea o supraviețuitoare. Cu acel foc care îmi dădea putere, chiar dacă nu o meritam.

– Dar n-ai spus niciodată poliției asta.

– Nu.

– Și ai mușamalizat legătura cu Covet.

– Unchiul meu Sal a făcut-o. După ce a avut un atac de cord, eu am fost chemat ca să termin ce începuse.

Nu era o minciună. Eu ajunsesem după ce începuse mușamalizarea. Dar dacă Natalie m-ar fi întrebat dacă fusesem în apartamentul Elenei înainte de noaptea în care o dusesem acasă, după petrecerea din Long Island, ar fi trebuit să recunosc totul.

Își privi din nou mâinile și am așteptat întrebarea. Am așteptat să mă întrebe cât de departe aș merge pentru Casa mea. Dar în loc să facă asta, spuse:

– De asta m-ai dus în Italia? Pentru că ți-era teamă că o să aflu despre Benito și Gio și o să merg la poliție?

– Nu, am spus încet, dorindu-mi să se uite la mine ca să vadă adevărul din ochii mei. Te-am dus în Italia pentru că în clipa în care te-am văzut vorbind cu Gio în seara petrecerii de pe Long Island, știam că pusese ochii pe tine. A trebuit să te scot de acolo înainte să ți se întâmple ce i se întâmplase prietenei tale.

– Ăsta e singurul motiv?

– Nu. Am privit-o atent, știind că pășeam pe teren sensibil, dar nu puteam să mă abțin. Te-am dus în Italia și pentru că eram fascinat de tine. Din clipa în care ne-am cunoscut, am văzut că ești diferită. Ai un foc înăuntru care te face puternică, mai puternică decât majoritatea.

Nu arătă nici o reacție, doar continuă să-și privească mâinile, iar eu nu știam dacă acesta era răspunsul pe care îl voia sau nu. Însă era adevărul. Fusesem uimit de spiritul ei, de determinarea și de loialitatea față de prietena ei. Și fusesem fascinat de felul în care mă provocase în acel interviu. Fascinat, intrigat și complet obsedat.

– Deci ce s-a întâmplat între noi în Italia nu a fost plănuit de Casa ta ca să nu aflu adevărul despre Elen...

– Nu. Uram faptul că gândise măcar asta. Și m-am simțit ca un nemernic pentru că nu-mi dădusem seama că asta gândea. Ce s-a întâmplat între noi nu avea nimic de-a face cu Casa, sau cu familia mea, sau cu prietena ta. Îți jur asta.

Natalie își închise ochii, dar nu-mi dădeam seama dacă făcuse asta pentru că era ușurată sau mai tristă.

„Te rog să fii ușurată..."

– Ai... Își ținu ochii strâns închiși și mâinile în poală. Ai participat la ritualul din Toscana?

– Nu.

Durerea îmi acapară pieptul și îmi făcu un nod în gât, pentru că, de data asta, am văzut suferință pe expresia ei tensionată. Atâta suferință, că ar fi trebuit să-mi dau seama că se torturase cu această întrebare. Fusesem atât de preocupat să o protejez și să îi dau timp să se adapteze la noua noastră normalitate, că nu mă gândisem la tortura emoțională prin care trecea.

Voiam să o iau în brațe. Corpul mi se încordă cu nevoia de a o consola. Știam însă că nu era cazul să încerc asta. Și mai știam și că, dacă pomenise de ritual, dacă discuția o lua în direcția în care credeam, în câteva minute nu va vrea să o mai ating vreodată.

Mă pregătisem pentru acel moment. Îmi spusesem că făceam ce trebuie. Mi-am blocat emoțiile și am amorțit, cum făcusem în urmă cu mult timp.

– N-am mai participat la așa-zisele lor ritualuri de când aveam 20 de ani. Mă pot convinge să merg la adunările lor când sunt acasă. Mă pot face să privesc. Dar nu mă pot forța să mă alătur lor, și ei știu asta.

Natalie își deschise ochii, iar când acele pietre prețioase albastre priviră în direcția mea, erau umede din cauza emoției și pline cu întrebări la care nu voiam să răspund, dar pe care nu le mai puteam evita.

– Deci ai participat.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, așa că nu am răspuns. Dumnezeule, cât uram ce își imagina când mă privea cu ochii aceia concentrați, care reușiseră mereu să îmi vadă esența.

– Ce s-a întâmplat când aveai 20 de ani, Luc? Mi-ai spus că atunci ai plecat de acasă, dar nu mi-ai zis de ce.

Asta era.

Crezusem că o să simt întrebarea ca o lovitură. Mă așteptasem să mi se înmoaie genunchii. Nu s-a întâmplat însă nimic de genul acesta. De-a lungul anilor, devenisem atât de bun să nu mai simt nimic, încât acea abilitate încă îmi era la îndemână când voiam asta. Aveam însă senzația că această abilitate mă va părăsi în curând. Poate reușeam să spun confesiunea până la capăt. Poate reușeam să mă port de parcă nu îmi păsa. Însă Natalie îl cunoștea pe adevăratul Luc, pe care nu lăsam pe nimeni să îl vadă. Să văd cum lumina din ochii ei murea când afla adevărul avea să mă lovească din plin.

M-am uitat în altă direcție pentru prima oară de când intrasem în cameră, alegând să mă concentrez pe gheata mea murdară, ca să pot trece peste moment.

Ca un bandaj – pur și simplu trage-l.

– Trebuie să înțelegi că tot ce vezi, tot ce se întâmplă e orchestrat cu atenție. Nu mă refer numai la Casa noastră. Mă refer la lume. Țări, guverne nu înseamnă nimic. Societatea noastră modernă e controlată de un grup select de familii care valorează, individual, mai mult decât toți oamenii din lume laolaltă. Banii înseamnă putere, iar cei care au cei mai mulți bani au puterea să creeze și să manipuleze fiecare economie, fiecare guvern, fiecare armată de pe planetă.

Nu păru surprinsă, ceea ce îmi spunea că descoperise deja o mare parte din aceste informații, dar m-am forțat să continui, pentru că ce îi spuneam acum despre Case era important în povestea mea.

– Inițial, erau treisprezece familii principale, sau Case, toate cu legături cu regalitatea din Roma antică. Când Imperiul Roman a căzut, cele treisprezece familii

s-au hotărât să-și unească puterile și să le folosească pentru lucruri mai importante. Am semnat Tratatul Alianței din Veneția. Mii de ani, au fost mințile din spatele tuturor lucrurilor, de la războaie la foamete și recesiuni economice, chiar și industrializare. Fac toate astea pentru că ele conduc fiecare instituție bancară din lume.

Natalie tăcu câteva secunde, după care spuse:

– Treisprezece? Credeam că erau numai cinci.

Își făcuse bine cercetarea. O parte din mine era ușurată de asta. O altă parte era îngrețoșată, pentru că știam că, dacă nu îi era frică după ce citise toate acele lucruri, însemna că va trebui să-i spun totul, ca să înțeleagă în sfârșit că era în pericol.

– Ai dreptate. Acum sunt numai cinci. De-a lungul anilor, au existat căsătorii între familii. Azi, cele cinci Case care au rămas sunt Italia, Franța, Spania, Germania și Anglia și nu sunt la fel de prietenoase ca în trecut. Fiecare Casă se luptă pentru controlul suprem. Fiecare se teme că celelalte o vor distruge. Nu le place să împartă puterea.

– Cinci familii din Europa nu pot manipula totul. Cum rămâne cu Statele Unite?

– Sunt deja controlate de Alianță. Ce a fost SUA înainte să-și declare independența? O parte din Anglia. Pentru Casele din Alianță, SUA este încă teritoriu al Casei Anglia, iar președintele vostru răspunde liderului Casei Merrick.

Îmi dădeam seama din privirea ei că era sceptică, așa că am continuat:

– Totul poate fi trasat la momentul când au fost descoperite țările, cine le-a descoperit și care Case dețineau controlul atunci. Chiar și locuri precum Orientul Mijlociu și Rusia, ale căror monarhii erau deja stabilite, sunt ușor de manipulat. Controlul marilor superputeri de pe planetă și tot ce le manipulezi în economii ajunge la țările mai puțin dezvoltate. De ce crezi că în secolul 21, omenirea încă e atât de dependentă de petrol? Pentru că asta vrea Alianța. Există cercetători care au dezvoltat

forme mai curate și mai ieftine de energie, însă Alianța controlează acele guverne și poate suprima foarte ușor acea energie. De asemenea, mai controlează și guvernele cu cele mai mari rezerve de petrol. Când controlezi rezervele energetice, controlezi abilitatea lumii de a progresa.

Natalie tăcu pentru o clipă, după care spuse:

– Presupunând că ce îmi spui e adevărat, ce legătură are asta cu motivul pentru care ai părăsit Italia?

Acesta a fost momentul când totul s-a schimbat. Deși nu voiam decât să ies din cameră, m-am obligat să stau locului.

– Ți-am spus înainte că nimic nu e ce pare. Ritualurile și petrecerile sunt aceleași. Chiar dacă arată ca niște orgii, sunt niște adunări atent orchestrate ca să intimideze și să manipuleze. Încă mai sunt mulți lideri mondiali care nu sunt influențați complet de bani. Unii susțin că au conștiință, iar alții pur și simplu nu vor să renunțe la puțina lor putere. Șantajul merge oricând. De fiecare dată când e organizată o petrecere sexuală de Casa mea, e pentru că au țintit un oficial guvernamental sau lider religios care nu știe despre Alianță. Îi atrag cu promisiunea plăcerii păcătoase, înregistrează ce se întâmplă, după care îi șantajează. Au fost destui oameni de-a lungul anilor care au refuzat să cadă pradă șantajului și au fost distruși, iar acum, nimeni nu are dubii în privința amenințării. De fiecare dată, obțin ce vor.

– De ce nu i-au omorât pur și simplu pe liderii care nu fac ce vor? Dacă aceste Case sunt atât de puternice pe cât spui, de ce nu îi înlocuiesc pe acei lideri cu propriii oameni?

– Pentru că masele ar observa asta. Ce trebuie să înțelegi este că Alianța are bani, dar nu are cifrele. Dacă oamenii ar ști cum e condusă lumea de fapt, s-ar întoarce împotriva Alianței. Ideea de a controla din umbră e că nimeni nu știe că se întâmplă. Și fac asta destul de bine. Oamenii sunt orbi în fața adevărului. Realitatea urâtă se ascunde la vedere, dar lumea refuză s-o vadă.

– Trebuie să existe niște oameni care să știe.

– Sunt. Cei destul de deștepți cât să își dea seama sunt etichetați drept nebuni sau conspiraționiști. Asta e de obicei îndeajuns cât să fie izolați de societate. Cei care au dovezi că Alianța există? Sunt asasinați.

Mă privi câteva secunde, după care își privi din nou mâinile. În tăcere, mi-am dat seama că nu mă credea în totalitate sau nu înțelegea în ce pericol era.

La naiba! Era acum sau niciodată. Am inspirat adânc.

– Fiind cel mai mare și moștenitorul Casei Salvatici, am fost îndoctrinat de tatăl meu de mic. Aveam 13 ani când m-a dus la un eveniment ca acela pe care l-ai văzut în pădure în Toscana. La 13 ani, nu știam nimic despre felul în care funcționa lumea sau implicarea Casei mele. Tot ce știam în noaptea aia era că în mijlocul pădurii erau fete goale. Bărbații din familia mea le spuneau pisicuțe. Nu înțelegeam ce însemna asta, dar când una din ele a venit spre mine și toată lumea m-a încurajat s-o ating, da, am participat. Habar n-aveam ce făceam, dar ea era nerăbdătoare și doritoare, și când s-a terminat, am vrut s-o fac din nou. Abia așteptam următoarea adunare.

În jur era tăcere, așa că am continuat:

– Ți-am spus că adunările sunt orchestrate. Nu se întâmplă în mod regulat, ci numai când e nevoie. Uneori nu sunt ritualuri, ci petreceri, ca aceea pe care ai văzut-o cu Gio în Long Island. Depinde de depravarea persoanei vizate. Am mers la mai multe evenimente în adolescență. Încurajat de tatăl meu și de bărbații din familia noastră, am participat la toate. Într-un fel bolnăvicios, credeam că e un rit de trecere, că așa deveneam bărbat. Abia când am mers la Oxford mi-am dat seama că restul lumii nu e de acord.

Natalie stătea tăcută lângă fereastră și, cum nu îi puteam întâlni privirea de frică, m-am forțat să continui să vorbesc:

– Tatăl meu m-a sfătuit să merg la petrecerile Casei Merrick din Anglia cât eram la școală, ca să creez relații bune cu Casa Angliei și să mai ușurez tensiunea dintre Casa lor și a noastră. La una din aceste petreceri, într-una din camerele prezentabile ale adunării, unde au voie și soțiile, și fiicele, am întâlnit o femeie pe nume Felicity. Tatăl ei, ca și al meu, era liderul Casei. Întâlnirea noastră fusese aranjată. Căsătoriile între Case erau deseori încurajate. Formau alianțe care puteau fi folosite în timpul conflictelor. Felicity știa că de asta ni se aranjase întâlnirea, dar știa și care era treaba cu familia ei, spre deosebire de mine, care trăisem în întuneric cea mai mare parte a vieții. Eu crezusem că tatăl meu avea o cramă și că întregul lui imperiu fusese construit pe asta.

Probabil îi dădeam prea multe detalii, dar nu-mi păsa. Voiam să înțeleagă.

– Tata nu știa însă că Felicity mă învățase despre Alianță, despre Case, despre întreprinderile lor clandestine și scopul petrecerilor. Inițial, nu am vrut să o cred, dar știam instinctiv că erau mai multe sub suprafață decât îmi spusese tata. Am evitat să merg acasă în acel prim an și m-am angajat în Londra pe timpul verii. Ca să mențin pacea cu tatăl meu, am mers la petrecerile Casei Merrick și m-am asigurat că eram observat la acele petreceri, dar am început să-mi pierd interesul în participare. Ceva părea forțat. Nu mă mai captivau.

Nu i-am mai spus și că participam la dezmățurile care se petreceau în spatele ușilor închise. Nu i-am spus că le-am tras-o la zeci de pisicuțe doar pentru că erau gata, doritoare și implorau să le-o trag. Dar știam din tăcerea ei că Natalie nu avea nevoie să spun cuvintele. Știa deja adevărul.

– Când am împlinit 20 de ani, nu mai puteam ignora ordinele tatălui meu să fac o vizită acasă. Așa că m-am dus, sperând că tot ce îmi spusese Felicity fusese o minciună. Nu era. L-am auzit pe tata discutând o problemă de livrare cu fratele lui, nu de vin, ci de heroină,

importată prin Italia și conexiunile noastre, și care se îndrepta spre nordul Europei. Italia este importantă pentru Alianță pentru că e poarta principală între Africa, Orientul Mijlociu și Europa, iar traficul de droguri este unul dintre lucrurile pe care Alianța le controlează ca să manipuleze masele. Dacă îi țin pe oameni dependenți de droguri, aceștia nu vor privi îndeaproape și nu vor observa ce se întâmpla în spatele cortinei. A fost prima oară când mi-am dat seama ce fel de afacere ne finanța viețile. Nu voiam să fac parte din asta. Plănuiam să plec în Londra, apoi la universitate în acea noapte, dar tata nu m-a lăsat. M-a găsit în curte și mi-a spus că în acea noapte se ținea un ritual în cinstea mea și că trebuia să particip. Știam că era o minciună. Știam că mai exista un alt motiv pentru adunare, dar n-am vrut sa aflu mai multe. Nu voiam decât să mă întorc la școală, așa că am tăcut și m-am dus.

Imagini îmi tot apăreau în minte: torțele, stânca, cercul de bărbați cu pelerine negre și măști albe, scandările. Și fata. Abia avea 18 ani. Subțire, superbă, cu păr blond, până la mijlocul spatelui ei gol. Se plimbase în cerc și se suise pe altar.

Făcuse toate lucrurile bine, scosese toate sunetele potrivite când se întinsese pe altarul de piatră și trei bărbați mascați începuseră să o satisfacă. La 20 de ani, deși nu voiam să fiu acolo, penisul îmi era tare și biologia acționase când am privit scena. Voiam să o aud țipând când o penetram. Voiam să i-o trag tare și adânc. Voiam ca toată lumea din cerc să îi vadă corpul tremurând când o făceam să aibă orgasm.

M-am uitat la un punct de pe gheată, pentru că știam că acela era momentul din care Natalie mă va urî pentru totdeauna, dar nu mai puteam opri lucrurile, așa că trebuia să termin ce începusem.

– Cum ritualul era ținut în onoarea mea, eu am fost primul. Fata era tânără și frumoasă, și mi-am spus că era acolo ca toți ceilalți, pentru că voia să fie acolo. Însă la jumătatea actului, m-am uitat în ochii ei și am văzut

că era drogată. Nu atât de mult cât să nu știe ce se întâmplă, dar... destul cât să mă facă să realizez că nu era excitată de ce se întâmpla, ca bărbații din jurul ei. Nu voia decât să se termine totul.

Emoțiile, vinovăția, care apărură odată cu acea amintire încercau să mă copleșească, dar le-am controlat, concentrându-mă pe cuvinte și nu pe ce însemnau.

– Nu puteam continua. M-am prefăcut că am terminat și mi-am tras pelerina pe mine, după care m-am retras în întuneric. Nu m-am putut uita cum ritualul continua și ceilalți o foloseau. Însă nu puteam nici să plec. Trebuia să știu dacă îmi imaginasem ce văzusem în ochii ei, din cauza lucrurilor pe care mi le spusese Felicity, sau chiar văzusem asta. Așa că am așteptat până s-a terminat totul, mi-am luat rămas-bun de la toată lumea și m-am prefăcut că plec, însă n-am făcut asta. M-am ascuns în întuneric și m-am uitat la ce i-au făcut. Iar când au îmbrăcat-o și au pus-o într-o mașină închisă la culoare, i-am urmărit. Doi bărbați au dus-o într-un apartament din Florența, nu unul grozav, dar nici mizerabil. Am așteptat în umbră, pe stradă, și m-am uitat la ferestre, ca să văd în ce cameră o duseseră. N-au stat mult cu ea și după ce au stins luminile și au coborât în stradă, s-au suit în mașină și au plecat, iar eu am folosit scara de incendiu ca să mă sui la balconul ei.

Am intrat pe o fereastră pe care o lăsaseră deschisă. Era întuneric. Nu vedeam mai mult decât silueta ei, lungită pe o parte în pat. Nu știam ce-i făcuseră, dar am fost ușurat când mi-am dat seama că are pulsul puternic și că doar dormea. Dar încă mai aveam nevoie de răspunsuri, așa că am trezit-o. Era ametită. Mai mult decât în timpul ritualului și știam că îi dăduseră ceva mai mult după ce se terminase totul. Din felul în care mă privea, știam că o parte din ea își amintea de mine, doar că nu-și dădea seama de unde. N-am știut ce să fac, așa că am rămas pe pat lângă ea și i-am pus întrebări. O chema Vittoria. Majoritatea cuvintelor erau bălmăjite, dar am aflat că era studentă la Florența. Provenea dintr-un orășel

de provincie. Voia să devină model și avusese un interviu cu un fotograf de la *Covet* chiar în acea după-amiază. Aștepta să afle dacă primise jobul. Am știut chiar atunci că fusese forțată să participe la ritual și că fiecare bărbat de acolo profitase de ea. Inclusiv eu. Mai știam și că, dacă nu făceam ceva ca s-o ajut, urma să-i facă din nou asta. Tânăra își tot pierdea cunoștința în timp ce conduceam. Nu aveam un plan și m-am oprit doar după ce am ajuns în Elveția.

Eram epuizat și nu mai puteam să conduc, așa că am găsit un hotel la periferia Bernei, unde ne-am cazat și am dus-o în cameră. Abia a scos un sunet când am băgat-o sub pături. Nu știam cum o să-i explic totul când avea să se trezească. Londra părea locul logic în care s-o duc, dar eram prea obosit ca să mă gândesc la detalii atunci. Am adormit pe canapea, în timp ce ea dormea în pat. Am crezut că pericolul trecuse, pentru că ieșisem din Italia, dar mă înșelasem, la fel cum mă înșelasem în privința tuturor lucrurilor legate de familia mea.

Amintirea a ceea ce urmase mi-a întors stomacul pe dos.

– Un zgomot m-a trezit. Pe moment nu mi-am dat seama ce era, dar când am deschis ochii și am văzut că Vittoria dispăruse, am realizat că ușa fusese trântită. Se trezise cândva în miezul nopții, doar ca să găsească un bărbat străin în camera ei dintr-un hotel necunoscut și fugise. Am mers pe balcon ca să văd în ce direcție o luase și am văzut-o traversând strada. M-am dus după ea, dar mă auzise și o luase pe o alee. Când în sfârșit am prins-o din urmă, doi bărbați o prinseseră deja. Nu îi știam, dar le recunoscusem tatuajele de pe mână. Semnul Casei Diedrich din Germania. Unul o ținea de gât, iar celălalt avea un pistol îndreptat spre mine. Mai era și un al treilea, pe care nu îl văzusem. Înainte să o pot ajuta, mi-a înfipt un ac în gât și m-a injectat cu un drog care m-a făcut să adorm.

Stomacul mi se strânse într-un nod și am făcut o pauză, pentru că o mulțime de emoții mă loveau din toate

părțile. Deși încercasem să mă lupt cu ele, deja își făceau loc prin crăpăturile armurii mele și știam că trebuie să spun mai repede povestea, să o termin înainte ca acele crăpături să mă rupă într-un milion de bucăți.

– M-au trezit țipetele ei. Am știut imediat că nu mai eram în Elveția. Am recunoscut pereții de piatră și podeaua cu gresie. Era o clădire de pe proprietatea tatălui meu, una pe care nu ai vizitat-o când ai fost acolo și unde nu te-aș fi lăsat. Ei...

Vocea îmi tremură și am încercat să ascund acest lucru. M-am uitat la covor, în speranța că asta mă va ajuta să mă concentrez pe ceva solid și nu pe amintirile care amenințau să mă copleșească.

– Cei trei care ne prinseseră o violau cu rândul. Am încercat să o ajut, dar eram legat de un scaun și indiferent ce aș fi făcut, nu puteam ajunge la ea. Bărbații se purtau ca și cum nici măcar nu eram acolo, indiferent cât m-am zbătut, am țipat, i-am implorat să se oprească și i-am amenințat. Apoi am auzit vocea tatălui meu. Era undeva în spate, urmărind totul. Mi-a spus la ureche că asta era din vina mea. Că eu o condamnasem la asta, deoarece crezusem că era bună și la altceva decât să fie o jucărie sexuală. Atunci am știut că ce îi făceau nu avea nici o legătură cu ea, ci cu mine. Era pedeapsa mea, pentru că mă răzvrătisem împotriva Casei și încercasem să o salvez. Credeam că, dacă o să-i promit tatălui meu că n-o să se mai repete, o să-i dea drumul. Credeam că, dacă tac, vor termina și ea va fi bine. M-am înșelat. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, unul dintre cei trei a scos un cuțit și i-a tăiat gâtul.

Pieptul mi se contractă când mi-am amintit și lacrimi pe care nu le vărsasem ani întregi mi se adunară în ochi. Am clipit repede, ca să le forțez să se retragă, mi-am șters fața cu mână, pentru ca Natalie să nu le vadă. Spusesem cea mai groaznică parte. Aproape terminasem. Trebuia să termin.

Trebuia să-i spun și restul. Trebuia s-o fac să înțeleagă.

– Când s-a terminat totul, când cei trei bărbați au plecat, tatăl meu m-a obligat să mă uit la ea, cum stătea pe o saltea plină de sânge. Apoi mi-a zis că următoarea dată când voi alege să risc totul pentru o femeie, ar fi bine să fie una din Casa potrivită și că, dacă nu era, va ajunge exact ca Vittoria.

Natalie nu spuse nimic. Camera era cufundată în tăcere, cu excepția vuietului sângelui în urechi. Nu îndrăzneam să o privesc. Nu aș fi suportat să văd repulsia din ochii ei. Nu îi puteam face față, deși știam că o merit.

– Tata m-a dezlegat. Mi-a spus că aveau o filmare cu mine când i-o trăgeam în pădure. Că amprentele mele erau deja pe cuțitul folosit ca s-o omoare. Că dacă mergeam la poliție, dacă spuneam cuiva ce se întâmplase în acea noapte, urma să fiu învinovățit pentru moartea ei. Faptul că avea sprijinul Casei Dietrich mi-a spus că nici măcar nu puteam avea încredere în altă Casă ca să mă sprijine și că orice alianță aș fi făcut cu Felicity ar fi putut să ducă la moartea ei. Mi-a mai spus și că adunarea din pădurea fusese organizată ca să mă șantajeze. Așa că am făcut ce voia tatăl meu și nu am mai pus niciodată întrebări legate de ce făcea Casa mea.

Mi-am frecat ceafa cu o mână, disperat să îi spun restul.

– Tata mi-a zis apoi că ar fi cazul să-mi vină mintea la cap și că o să vorbim mai târziu. M-a lăsat acolo cu ea și, în timp ce mă uitam la ce îi făcuseră, am jurat că nu o să mai particip niciodată la ritualurile lor bolnăvicioase. În acea noapte, am plecat din Italia, având numai banii din portofel. Nu m-am întors în Anglia. Nu am vorbit cu mama sau cu rudele mele despre ce se întâmplase. Am plecat departe de familia mea și de toate lucrurile pe care le reprezenta și nu am privit înapoi. Știam că mă vor găsi, că mă puteau găsi oriunde m-aș fi dus, dar nu-mi păsa.

Am auzit în cele din urmă de mama după șase luni. Eram în Australia, lucram pentru un constructor de nave, când am primit o scrisoare de la ea. Nu știu exact

cum mi-a dat de urmă, dar am sunat-o, așa cum mă instruise, știind că nu puteam să nu zic nimic. Mi-a zis că nu știa ce se întâmplase între mine și tata, dar că acesta se simțea groaznic din cauza asta. Nu am crezut-o. Am bănuit și că știa mai multe decât lăsa să pară și că era de partea tatălui meu. Mi-a cerut să mă întorc acasă. Am refuzat. Când și-a dat seama că nu aveam de gând să dau înapoi, a spus că tata fusese de acord să îmi dea timp să îmi rezolv problemele, dar că în cele din urmă trebuia să mă întorc și să-mi reiau locul din familie. Nu i-am răspuns. Nu aveam un răspuns pentru ea.

M-au lăsat în pace cam șase ani, după care, ușor-ușor, m-au forțat să mă întorc în familie. Știau că începusem o afacere în Tahiti și trimiseseră un bărbat la depozit ca să mă anunțe acest lucru. Am ținut insula asta secretă. Nu e pe nici o hartă sau factură. Nu e nici pe numele meu, deci pentru moment e ascunsă. Însă când a apărut acel bărbat, mi-am dat seama că, dacă voiam ca insula să fie ascunsă în continuare, nu puteam să-i mai ignor. Și dacă voiam să trăiesc, nu mă puteam preface că ei nu existau. Poate ți se pare egoist, dar viața mea era singurul lucru care îmi rămăsese. Așa că am făcut cât de puțin posibil. Mergeam în Italia din când în când și apăream la evenimentele Salvatici, pentru ca numele meu să fie asociat din nou cu Casa noastră. De fiecare dată când crama se extindea, apăream la festivități ca moștenitorul care toată lumea credea că sunt. Am mers chiar și la evenimentele *Covet* în timpul Săptămânii Modei din Roma, Milano și Paris și m-am lăsat fotografiat de presă, doar ca să scap de gura lui tata. Însă am evitat să mă duc acasă și niciodată nu am mai participat la vreuna din petrecerile depravate ale Casei sau la ritualuri. Mascarada din Long Island a fost prima din ultimii 12 ani la care am fost. Iar adunarea din pădure din acea noapte din Toscana... Singurul motiv pentru care am mers acolo a fost pentru că mă temeam că, dacă nu mergeam, vor veni după tine.

Ce urma era cel mai important lucru pe care aveam să-l spun, așa că am ridicat capul, pentru că voiam să o privesc în ochi, însă nu am putut decât să mă forțez să mă uit la fereastra întunecată de deasupra ei.

– Ai toate motivele ca să mă urăști. Și eu mă urăsc pentru că te-am implicat în toate astea. Nu ar fi trebuit să te ating în Italia. Ar fi trebuit să respect planul inițial și să fiu atât de nesuferit, că abia așteptai să fugi în Idaho. Nu am făcut însă asta. Când am realizat că ai fugit de pe proprietatea părinților meu, am știut că trebuia să mă asigur că nu ți se va întâmpla niciodată ce i se întâmplase Vittoriei. Așa că da, te-am urmărit. Te-am drogat ca să nu faci o scenă. Te-am adus în Pacificul de Sud când erai inconștientă, pentru că știam că nu ai merge nicăieri cu mine de bunăvoie după tot ce văzuseși. Și am aranjat să ne căsătorim când abia erai lucidă, pentru că soții din Alianță sunt protejați de execuție. Apoi te-am adus pe insula asta, unde urma să stăm ascunși o perioadă și de unde nu puteai să evadezi, ca să ai timp să te obișnuiești cu noua noastră situație. Și am făcut asta – iar asta e partea importantă –, pentru că soții sunt protejați numai dacă participă de bunăvoie la mariaj. Nimic nu a fost în regulă, dar aș face din nou aceleași alegeri fără să ezit, doar ca să te protejez, pentru că acum doar asta contează pentru mine. Să mă asigur că nimeni nu te mai rănește.

Ultimele cuvinte avură ecou în cameră. Natalie nu îmi răspunse, nu avu întrebări, nici măcar nu se uită la mine. Tăcerea se întindea între noi ca un ocean vast, iar zidurile pe care mi le construisem cu atenție ca să mă protejez începeau să cadă.

Mi s-a făcut greață. Meritam dezgust din partea ei. Meritam mult mai rău. Mi-am lăsat capul în jos, mi-am frecat tâmplele, știind că, dacă nu plecam repede, mă voi prăbuși în fața ei. Asta era ceva ce nu o puteam lăsa să vadă. Trebuia să mențin impresia că sunt puternic și că am controlul, ca să creadă că o pot proteja.

– Deci asta e. Asta e tot. Cine e cu adevărat Casa mea, de ce am părăsit Italia, motivul pentru care îmi urăsc familia și de ce am făcut fiecare lucru pe care l-am făcut de când te-am întâlnit.

Când ea nu spuse în continuare nimic, m-am îndepărtat de măsuță.

– Sunt sigur că încă ai întrebări, dar e târziu și cred că amândoi suntem epuizați după ziua asta. O să trec mâine pe la tine. Dacă o să mai ai întrebări, îți răspund atunci la ele.

Nu încercă să mă oprească, și, cumva, am reușit să ajung în camera mea fără să mă prăbușesc. Am încercat să nu mă gândesc la nimic în timp ce mă mișcam. Era singurul mod în care supraviețuisem în zilele și săptămânile după ce părăsisem Italia. Dacă mă gândeam la lucrurile pe care le făcusem și pe care nu le puteam schimba, riscam să cad într-o spirală descendentă din care ar fi durat săptămâni, ba chiar luni, să ies. Nu aveam atât timp la dispoziție acum. Nu mă puteam lăsa pradă dezgustului și amintirilor care mă bântuiau. Scopul meu era s-o protejez pe Natalie.

Nu mi-am bătut capul cu luminile, doar m-am dus în baie, m-am dezbrăcat de haine și le-am lăsat pe podea. Am dat drumul la duș și apa rece mi-a împuns pielea, ca și cum mici cuțite mă înjunghiau din toate direcțiile, însă după ce apa se încălzi și începu să iasă abur, mi-am dorit să o fi lăsat rece. Îmi doream să fi tăcut în seara aceea. Îmi doream să nu mă fi uitat la Natalie James.

Greața își făcu loc în stomac și se urcă spre piept. O greață familiară, care îmi spunea că, dacă nu opream asta acum, nu o voi putea face în câteva minute. M-am aplecat în față, am pus ambele mâini pe peretele cu faianță și mi-am lăsat capul în jos. Apa îmi lovi stomacul, spatele și îmi udă părul. Am închis ochii și m-am concentrat pe acel nimic negru și gol. Am inspirat și expirat ușor pe nas, ca să țin greața la distanță. Am ascultat bătăile rapide ale inimii, apa care lovea faianța, curentul de aer care îmi umple plămânii și îi părăsea.

Pielea mă furnica. Amintiri dureroase încercau să treacă de zidul meu de apărare. Știam că trebuia sa mă concentrez, dar nu mi-am putut opri capul să se ridice. Nu mi-am putut ține ochii închiși sub șiroaiele de apă care îmi curgeau pe față.

M-am împins de la perete și mi-am trecut o mână prin păr ca să îmi șterg apa de pe față când am păsit de sub capul de duș principal și m-am întors. Apoi am înghețat când am văzut-o pe Natalie stând în întunericul băii, privindu-mă din umbră.

Pentru o clipă, totul se opri. Nu am mai auzit dușul. Nu am simțit apa care îmi lovea pielea. Nu mai eram sigur nici măcar că mai respiram.

Nu o vedeam decât pe ea, stând semeață în umbră, urmărindu-mă cu o expresie greu de citit. Această femeie incredibilă care făcea furia să arate frumoasă și slăbiciunea să arate invincibilă și care chiar și acum, după toate lucrurile urâte pe care le spusese, auzise și văzuse, era cel mai angelic lucru pe care îl văzusem vreodată.

Angioletto a mea. Singura persoană din lume care avea puterea să mă distrugă. Și care eram sigur că o să facă asta într-un final.

capitolul 9

Natalie

Nu știu sigur ce făceam.

Nu plănuisem să-i invadez spațiul lui Luc. Am simțit doar că suferea. Povestea lui, felul agonizant în care o spusese m-au făcut să-l văd în altă lumină. L-am urmărit fără să am vreun plan, voiam doar să mă asigur că era bine. Însă când stăteam în umbra din baie, urmărindu-l sub jetul de apă, am simțit cum durerea radia din el în valuri. Iar acea durere era atât de primară, atât de puternică, atât de acaparatoare, că mi-a împins picioarele în față înainte să-mi dau seama ce făceam.

Am păşit sub jet, îmbrăcată, şi m-am dus spre el. Nu vorbi. Nici măcar nu tresări. Dar i-am simţit agonia. Am simţit cum se înfăşura în jurul corpului meu şi mă strângea atât de tare că mă durea pieptul. Iar când i-am simţit mirosul pielii, de citrice, condimente şi mosc, şi căldura corpului său a ajuns la mine, toate instinctele mi-au zis să-l alin. Să îl protejez. Să îl asigur că nu era monstrul malefic care credea că este.

Pulsul mi-o luă razna. Căldura mi se împrăştie în stomac, în vene şi îmi gâdilă pielea. Bunul-simţ îmi spunea că nu ar trebui să fiu acolo, dar nu-mi păsa. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ajutor. Când îşi închise ochii, mi-am ridicat mâinile pe pieptul lui şi mi-am apăsat degetele pe pielea lui udă, apoi m-am apropiat, până când nasul şi buzele mi se lipiră de pieptul lui.

Luc îmi luă faţa în mâini, ridicând-o către a lui. Când privirile ni se întâlniră, am fost sigură că pământul se oprise. Totul dispăru până când rămăseserăm singurii doi oameni de pe planetă.

Privirea lui era înceţoşată. Îndurerată. Tristă. Însă sub toată acea durere, am văzut foame. Şi căldură. Şi o pasiune pe care credeam că doar mi-am imaginat-o în Italia.

Mormăi şi îşi coborî gura către a mea. Iar eu am gemut şi am deschis-o, neputând să fac altceva decât să îl las să mă ia, să mă guste, să mă sărute atât de adânc, încât am uitat al cui aer îl respiram. Sa mă facă a lui, la fel cum mă făcuse a lui în acel lift, în Roma.

Inima îmi bătea cu putere. Sângele din vene se transformă într-un vuiet în urechi. M-am întins după el, sorbindu-l la fel cum bea apă un călător care dă peste o oază în deşert. Luc mormăi şi am simţit cum mă mişcam. Am simţit faianţa rece de pe perete pe spate. Am simţit cum tot corpul mi se topeşte când îşi lipi trupul tare, fierbinte, gol şi foarte excitat de hainele mele ude şi mă devoră cu gura.

Nu reuşeam să găsesc nici un motiv pentru care asta era greşit. Încă aveam zeci de motive să fiu supărată

pe el, însă în acel moment, nu îmi păsa de nici unul din ele. Nu voiam decât asta. Îl voiam pe el. Voiam să fim noi.

El se retrase, respirând greu, și șopti:

– Îmi pare rău.

Îmi luă fața în mâini și mă sărută pe colțul gurii. Îmi mușcă buza de jos până când am gemut. Mă gustă încă o dată, după care se retrase un pic ca să mă privească.

– Îmi pare rău că nu te-am putut proteja de ei. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat și pentru că nu am putut opri toate acest lucruri.

Ochii lui erau sticloși. Părul îi era ud și apa curgea pe trăsăturile lui masculine. Însă ceva din felul în care mă privea îmi provocă un nod în piept. Am văzut îndoială. Am văzut confuzie. M-am întrebat ce gândea și de ce își cerea brusc iertare, când în ultimele zile nu păruse decât să vrea să mă convingă forțat să accept mariajul.

– Sunt bine, am spus, cu vocea mai tremurătoare decât mi-aș fi dorit.

Luc avu o expresie îndurerată înainte să-și lipească fruntea de a mea.

– Ba nu, nu ești, și asta e din cauza mea.

Nu mi-a plăcut sunetul bântuit al vocii lui. Nu mi-a plăcut felul în care mi-a făcut tot corpul să tremure cu o frică pe care nu o înțelegeam. Mi-am dus mâinile la fața lui, i-am dat părul după urechi și i-am sărutat fruntea. Nu voiam decât să alung acea frică din mințile noastre.

– Nu vorbi. Buzele mele se plimbară pe obrazul lui. Sunt bine. Totul e bine. I-am sărutat ușor colțul gurii, știind că nu ar trebui s-o fac. Nu m-am putut opri, însă. Totul o să fie bine.

Luc își înălță capul și, pentru o fracțiune de secundă, îngheță, cu buzele la câțiva milimetri de ale mele. Când m-am uitat în sus, am văzut căldura din ochii lui unici. Am văzut nevoia. Iar corpul mi-a răspuns cu o căldură care mi s-a condensat în stomac și s-a revărsat între picioare.

Buzele lui le prinseră pe ale mele într-un sărut mistuitor, pe care l-am simțit până la degetele de la picioare. Am inspirat în timp ce limba lui se juca în gura mea și mă gusta, mă invada, mă copleșea. Mâinile lui o luară în jos și îmi prinseră maioul umed. Nu l-am oprit când mi l-a ridicat deasupra sânilor. Nu l-am oprit când ne-a întrerupt sărutul ca să îl ridice deasupra capului. Stăteam goală și excitată în fața lui, lipită de peretele de la duș.

Ochii lui îmi fixară sânii, și gemu când îl cuprinse pe dreptul, apoi făcu la fel cu stângul. Electricitatea mi se duse de la sâni la sex și am gemut când mi-a ciupit sfârcurile, apoi și-a lăsat capul în jos ca să lingă vârfurile sensibile.

Mi-am lăsat o mână pe capul lui ud. Nu mă puteam opri să mă arcuiesc pentru ca sânul meu să îi umple gura. L-a supt, strâns și lins până când mă zvârcoleam lipită de el, aproape implorându-l pentru mai mult. Deși știam că trebuia să vorbim despre o mulțime de lucruri, nu voiam să facem asta chiar acum. Voiam să uit de Case, de Alianță și de forțele nevăzute din umbră. Voiam să uit de lumea exterioară și să mă pierd în plăcere.

– *Per te farei di tutto.*[1]

Nu știam ce a spus. Nu-mi păsa. Nu voiam decât ca respirația lui fierbinte să îmi spele pielea și să mă facă să uit.

Mă sărută tot mai jos, mâinile alunecându-i de la sâni la pantalonii de pijama. Limba lui trasă un cerc în jurul buricului în timp ce îmi trase materialul ud peste șolduri și picioare. Tremuram când am pus o mână pe perete, pentru sprijin, și m-am uitat în jos la el. Umezeala mi se strânse între picioare, o umezeală care nu avea nimic de-a face cu dușul, ci avea cu totul de-a face cu foamea pe care o văzusem în ochii lui.

Când materialul ajunse jos, am pășit în afara lui și mi-am ridicat bărbia, pentru ca jetul de apă să nu mă lovească în față. Apoi gura lui era pe mine, mai repede

[1] „Pentru tine aș face orice." (în limba italiană, în original)

decât mă așteptasem, devorându-mă într-un mod pe care nu-l anticipasem. Când limba lui linse un drum de foc pe sexul meu, nu am putut decât să gem și să sper că nu o să leșin din cauza extazului.

Plăcerea îmi străbătea tot corpul, după care se concentră în acel loc dintre picioare pe care știa cum să-l lingă și să-l tachineze într-un ritm perfect. Am închis ochii. Mi-am rezemat capul de faianța rece și mi-am arcuit șoldurile în față, dorind mai mult, dorind totul. El prinse aluzia și spori ritmul. Gemu lângă clitorisul meu, iar vibrațiile avură ecou în toată partea de jos a corpului meu. Apoi prinse ghemul de nervi între buze și îl supse până când am văzut stele.

Orgasmul veni spre mine cu viteza luminii. M-am mișcat, lipită de gura lui. Am pus o mână pe perete și cealaltă în părul lui ud, ca să îl trag mai aproape. Mi-am scos din minte tot, cu excepția mișcării limbii lui talentate, suptul buzelor sale apetisante, felul în care degetul lui mare... Daaaaa... mă umplea dintr-odată.

Orgasmul mă lovi puternic, mă lăsă fără aer și trimise un val de lumină, căldură și plăcere în fiecare celulă a corpului meu. Am gemut în timp ce mă consuma. Genunchii mi se înmuiară și mâna se lovi de peretele dușului. Apa mă stropi pe față, însă înainte să cad, brațele lui Luc erau în jurul meu. Cum orgasmul încă îmi făcea picioarele să tremure, i-am simțit buzele trasând o urmă în sus, spre abdomen, una peste sân și apoi peste celălalt, după care îmi găsi gura din nou și mă revendică cu un sărut care făcu podeaua să îmi fugă de sub picioare.

Nu mai avea aer. Eram ametită. Tremuram de la orgasm. Însă simțind buzele lui păcătoase, cu o singură atingere a corpului lui tare în acel duș fierbinte, voiam mai mult. Voiam totul.

Mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor săi, i-am supt limba în gură și am gemut. Brațele lui mă îmbrățișară. Erecția lui, tare, groasă și pulsând de dorință se lipi de stomacul meu, făcându-mă să ard de dorință să-l simt înăuntru. Mi-am pus mâinile în părul lui și l-am

sărutat adânc. Răspunse cu un geamăt și mă luă de lângă perete, astfel că jetul ne lovea pe amândoi, și îmi cuprinse fundul ca să mă ridice de pe podea.

Picioarele mi se înfășurară imediat în jurul șoldurilor lui. Întregul corp mi se încordă în anticiparea atingerii lui, exact unde aveam nevoie de ea mai mult.

– *C'è un vuoto dentro di me che solo tu puoi colmare*[1], șopti el în timp ce își punea un braț sub mine ca să mă susțină și opri apa.

Am mormăit când dușul se opri și l-am sărutat din nou. Degetele lui mă prinseră de fund în timp ce mă scotea din duș.

– *Sei la mia ossessione. Ho bisogno di te.*[2]

Nu înțelegeam ce spunea. Nu știam unde mă ducea. Nu-mi păsa. Nu voiam decât mai mult. M-am ținut mai strâns și m-am ridicat mai sus în brațele lui și l-am sărutat. Aerul rece îmi mângâie spatele. Carnea fierbinte și dură mă apăsa în partea din față. Dar nu era îndeajuns. Niciodată nu avea să fie îndeajuns. Am tremurat în brațele lui, căutându-i penisul, disperată să mă umple.

Înainte să îl pot găsi, am simțit cum cădeam. Spatele îmi lovi salteaua, apoi Luc mă sărută intens în timp ce mă acoperea cu trupul lui. I-am dat drumul la umeri și m-am întins după șoldurile lui. Degetele mele îi mângâiară lungimea de oțel și tot corpul îmi tremură cu nevoia de a-l atrage în mine, însă nu am avut șansa asta. În grabă, se retrase și mă întoarse pe burtă.

Am icnit și mi-am împins mâinile în cuvertură. Mi-am tras genunchii ca să mă pot ridica, întoarce și apuca cum voiam. Dar el mă ținu de șolduri și spuse:

– *Apri le gambe.*[3]

*

[1] „Există în mine un gol pe care doar tu îl poți umple." (în limba italiană, în original)

[2] „Ești obsesia mea. Am nevoie de tine." (în limba italiană, în original)

[3] „Desfă-ți picioarele." (în limba italiană, în original)

Mi-a despărțit genunchii, după care i-am simțit penisul pe coapsă.

– Desfă-ți genunchii mai mult.

Anticiparea se ghemui fierbinte și plină de dorință în mine când i-am auzit tonul dominant, același pe care îl folosise și în Italia. Am făcut cum a spus. Se întinse peste spatele meu, îmi înfipse dinții în lobul urechii și își înfășură brațele în jurul meu. Am tremurat din cauza anticipării. Cu o mână, îmi găsi sânii și îi strânse. Cu cealaltă, lăsă o urmă de pasiune pe stomac și în umezeala dintre picioare.

– Dumnezeule...

Ochii mi se închiseră. M-am mișcat pe mâna lui în timp ce mă atingea, în timp ce întindea umezeala în jurul clitorisului. Mi-am întins un braț în spate și l-am tras mai aproape. Cu cealaltă mână i-am prins coapsa în timp ce își lipise erecția de fundul meu, creându-mi senzații care mă umpleau de dorință.

Îmi supse lobul urechii până am tremurat, îmi strâns celălalt sân, apoi mâinile îi alunecară mai jos, introducând un deget în mine.

Senzația mă făcu să gem, însă când degetul lui îmi găsi clitorisul și îl mângâie în același timp cu penetrările lui superficiale, aproape am terminat chiar acolo, pe mâna lui.

– Da....

– *Dio*, ești atât de udă. Îți place?

– Da, e atât de bine.

– Vrei mai mult?

Fiori îmi treceau prin tot corpul și m-am încordat în jurul degetului lui, dorindu-mi să intre mai adânc.

– Da, da, mai mult...

Luc își scoase degetul și mă pătrunse din nou cu două, făcându-mă să gem și să icnesc. Apoi cu un alt deget îmi mângâie clitorisul. Nu mai puteam rezista.

– Te rog. Dă-mi mai mult.

Gemu și se retrase. Am icnit când îmi apăsă o mână pe spate.

– Arcuiește-ți spatele.

Presiunea mă făcu să mă las în față, cu mâinile pe saltea. Părul îmi căzu peste ochi, blocându-mi vederea. Dar nu am protestat, nu m-am plâns, pentru că deja mă ținea de șolduri, poziționându-și erecția în dreptul intrării mele umede și trăgându-mi șoldurile în spate până eram complet penetrată de penisul lui gros care pulsa.

Amândoi am gemut când am simțit strânsoarea. Rămase nemișcat înăuntrul meu câteva secunde, dându-mi timp să mă obișnuiesc cu mărimea lui. Deși ne-o trăseserăm ca iepurii în Italia, deși nu era prima dată, ceva din piept se deschise și am simțit ca și cum ar fi putut să fie. Voiam să fie.

Lacrimi îmi apărură în ochi, lacrimi care nu aveau nici un sens având în vedere tot ce se întâmplase între noi. Aveam o dorință copleșitoare să savurez momentul. Să îl țin în mine cât de mult puteam. Să cimentez această conexiune înainte ca lumea exterioară să o poată distruge. Din reflex, m-am strâns în jurul lui, încercând să-l țin cu mine, neînțelegând de ce eram atât de emotivă când, în urmă cu numai câteva clipe, voiam o partidă bună și o eliberare rapidă și fierbinte ca soarele.

Apoi se mișcă, și toate gândurile îmi zburară din minte.

Am gemut când își trase șoldurile înapoi, iar capul penisului se plimbă pe lângă pereții mei interiori, oprindu-se când era aproape liber de corpul meu, apoi am scâncit când mă penetră adânc din nou, atingându-mi punctul G din unghiul perfect. De fiecare dată când se retrăgea, mă strângeam în jurul lui, crescând fiecare parte de fricțiune, iar orgasmul pe care aproape îl avusesem înainte se întoarse, copleșindu-mi simțurile.

Penetrările lui deveniră mai rapide. Pielea se lovea în întuneric. Transpirația îmi acoperea spatele. Tremurând de la plăcere, m-am lăsat pe coate, poziționându-mi corpul în așa fel încât să poată ajunge mai adânc. Mă mișcam în ritm cu el, disperată pentru eliberarea pe care știam că numai el mi-o putea da.

– Nu te opri. Mâinile mele strânseră cuvertura. Ochii mi se închiseră. Eram aproape, atât de aproape să mă dezlănțui. Te rog, nu te opri.

Mă penetră mai puternic. Mai adânc. Își înfipse degetele în oasele șoldului.

– Acolo?

Fiori electrici îmi străbătură corpul în timp ce mă mișcam în ritm cu el.

– Da, da. Mai mult.

– Acolo?

– Da.

Am ridicat capul și i-am simțit respirația fierbinte pe gât. Pielea îmi luase foc. Corpul era gata să se aprindă.

– Mai mult.

Mă penetra și mă mângâia în același timp, dar orgasmul meu era undeva prin apropiere, însă dintr-un motiv anume, nu reușeam să-l ating.

– Am nevoie de mai mult...

Îmi supse lobul urechii.

– Poți să ai cât vrei, cât de des vrei. Spune-mi că o vrei.

Corpul meu era alunecos de la transpirație, mintea îmi era goală. Am gemut în timp ce el continuă să mi-o tragă tare și adânc, știind că nu era îndeajuns.

– O vreau.

– Spune-mi că mă vrei.

Mi-am lăsat capul în jos și mi-am apăsat fruntea de saltea, dorindu-mi cu ardoare eliberarea.

– O vreau, am șoptit, în timp ce mă concentram să mă încordez de fiecare dată când se retrăgea. O vrea...

– Pe mine, mi-a mârâit el în ureche. Spune-mi că mă vrei.

Dumnezeule, cât de adevărat era. Chiar dacă totul era haotic între noi, îl doream. Mereu îl dorisem. Mi-au dat lacrimile din nou. Lacrimi pe care nu le înțelegeam.

– Da, am șoptit. Te vreau, Luc.

Un sunet animalic se auzi în spatele meu. La următoarea mișcare, ieși din mine. Am icnit când aerul rece

îmi alunecă pe spate, după care mă întoarse cu o mișcare rapidă și l-am privit.

Pe fața lui se citea excitarea, iar fruntea îi strălucea de la transpirație. Însă privirea bântuită pe care am văzut-o în pupilele lui furtunoase și asimetrice aproape m-a dat gata. O privire care spunea că avea nevoie de asta. Avea nevoie de mine. Chiar mai mult decât crezusem când îl urmasem în duș.

Simțeam în stomac un amestec de frică, nesiguranță și euforie. Da, îl doream. Da, voiam asta. Dar dintr-odată, tot ce se întâmpla nu avea nici o legătură cu mine. Era despre el și demonii lui, și pentru prima oară de când îl atinsesem în seara asta, mi-am dat seama că nu îmi spusese numele. Nu folosise alintul *angioletto* pe care îl șoptea de fiecare dată când eram aproape. Mă întrebam dacă acum mă vedea pe mine sau vedea o femeie din trecutul lui.

Îmi ridică genunchii la piept înainte să găsesc cuvintele ca să-l întreb, se uită în jos ca să își poziționeze penisul și mă pătrunse. Amândoi am gemut când a intrat cu totul, apoi gura lui era pe a mea, revendicându-mi buzele în același fel în care îmi revendica corpul, cu o ardoare și o nevoie posesivă pe care nu le mai simțisem din partea lui.

Mi-a tras-o aproape violent, ca și cum ar fi încercat să facă amintiri să dispară. L-am lăsat. Lacrimi mi-au apărut în ochi din nou când mi-am înfășurat picioarele în jurul lui, mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor săi și l-am ținut aproape în timp ce mă folosea. Lacrimi pe care nu le înțelegeam pentru că orgasmul se apropia de mine din nou și corpul meu voia tot ce voia el să-mi ofere. Dar tot nu eram sigură ce însemna totul. Unde ne situam. Sau dacă mai putea exista un „noi" odată ce noaptea se termina.

– *A mea.* Îmi luă capul în mâinile lui mari și mă ținu pe loc în timp ce mă săruta. Ești a mea.

Eram oare? Nu am mai simțit că eram a lui de când aflasem cine era familia lui și cu ce se ocupa. De când fugisem de la vila părinților lui din Toscana. Din acea noapte, totul fusese amestecat în capul meu, iar inima îmi fusese țăndări. Nu știam cum s-o refac sau dacă mai puteam să fac asta după tot ce se întâmplase între noi.

Penisul lui lovea în mod repetat locul perfect, ducându-mă și mai mult aproape de limită. Am gemut în timp ce mă pătrundea adânc din nou și din nou. Am încercat să mă abțin, dorind ca orgasmul lui să îl declanșeze pe al meu, dorind să trec peste limită cu el, dar continuă să mă penetreze, mai repede și mai tare cu fiecare mișcare. Iar orgasmul meu, care păruse atât de departe, mă copleși înainte să îl pot opri, izbindu-mă cu ferocitatea unui val care se lovește de țărm. Unul care îmi spală mintea de dubii și de frici și care mă purtă până când singurul lucru pe care îl știam era plăcere și extaz.

Eram transpirată când am deschis ochii. Transpirată și moale, țintuită de saltea. Deasupra mea era Luc, care tresărea, și am simțit urmarea propriului lui orgasm adânc în mine, unde penisul lui abia începea să se moleșească.

Fața lui era îngropată în părul meu, respirația lui fierbinte îmi copleșea gâtul, mâinile îi erau pe saltea, de o parte și de alta a mea. Nu-mi aminteam când terminase. Nu-mi aminteam nimic, decât propria mea eliberare. Dar dintr-odată, voiam să știu cum se simțise, dacă îmi spusese numele când se revărsase în mine sau dacă se gândise la altcineva când atinsese culmea plăcerii.

Un val irațional de gelozie mă cuprinse. Unul care nu-mi plăcea. Ce îmi spusese nu fusese ușor. Îmi spusese despre trecutul lui ca să înțeleg pericolul în care mă aflam. Iar rațiunea îmi spunea că abia o cunoscuse pe fata aceea, cea căreia i-o trăsese, dar cu care nu avusese o relație. Asta însă nu îmi opri gelozia, pentru că fata aceea îl transformase în bărbatul care era acum, nu eu.

Fata aceea era motivul pentru care își părăsise familia, nu eu. Și acum nu mai aveam nici un dubiu că ce se întâmplase cu fata aceea stătea la baza obsesiei lui pentru protecția mea.

Stomacul mi se strânse și întrebări greoaie îmi umplură mintea. Oare în acea noaptea din Long Island mă salvase de fratele lui și de tot răul Casei lui ca să îndrepte greșelile trecutului? Mă luase cu el la Roma doar ca să se asigure că ce se întâmplase cu ea nu se va repeta și cu mine? Asta însemna că legătura care credeam că există între noi era reală sau relația noastră fusese aranjată de el ca să își demonstreze că nu era consumat în totalitate de întunericul Casei lui, așa cum se temea?

Îmi venea să vomit în timp ce stăteam întinsă sub el, ascultându-i în întuneric bătăile inimii. Nu-mi plăcea direcția în care o luau gândurile mele. Nu-mi plăcea greața pe care o simțeam. Însă multe dintre reacțiile și cuvintele lui aveau sens acum pentru mine. Nu puteam nega faptul că în seara asta, la duș, după ce îmi spusese ce se întâmplase cu fata, ochii lui fuseseră diferiți. Nu doar plini de durere, ci bântuiți. Pierduți. Și când se uitase la mine, am simțit că nu mă vedea. Am simțit că, prin mine, se uita la altcineva.

Nu puteam evita nici realitatea brutală că nu-mi rostise nici măcar o dată numele de când venisem la el. Nici în duș, când mă sărutase ca un bărbat înfometat. Nici în patul acesta, unde mă revendicase cu o nevoie aproape violentă. Nici măcar acum, când corpul lui gol era moale și lipit de fiecare centimetru din mine.

– Te strivesc, îmi mormăi în păr.

Sunetul vocii lui aspre mă făcu să clipesc și am înghițit nodul de frică ce îmi stătea de gât.

– Sunt bine.

Se împinse cu o mână de saltea și se rostogoli la o parte. Privindu-mi corpul gol, întinse mâna între noi.

– Trebuie să am grijă de asta.

Aerul rece îmi învălui corpul când se ridică de pe mine și dispăru în baia întunecată. Nu aprinse lumina,

dar am auzit când a tras apa la toaletă, sunet care a declanșat altă revelație.

Când m-am uitat în jos la propriul corp, nu am văzut nici un semn al eliberării lui între picioare. Carnea îmi era umflată și încă udă, dar de la excitație și fricțiune, nu de la el. Ceea ce însemna că folosise prezervativ. Prezervativ pe care nici nu-mi dădusem seama că-l folosise pentru că fusesem atât de pierdută în el când mă adusese în camera asta, că nu observasem când și-l pusese.

Până acum, implantul contraceptiv pe care mi-l pusese în braț trebuia să fi început să funcționeze. De ce se străduise să-mi pună chestia aia în corp fără consimțământul meu dacă tot plănuia să folosească prezervative când mi-o trăgea?

Răspunsul mă lovi cu putere în stomac, și am inspirat șocată în timp ce-mi priveam brațul în întuneric.

Nu pusese implantul acolo ca să mă protejeze să nu rămân însărcinată cu el. Îl pusese acolo ca plasă de siguranță, să mă protejeze de consecințe nedorite, în caz că mi s-ar întâmpla ce i se întâmplase acelei fete din trecutul lui.

Apa curgea în baie. Pieptul mi se încordă, sugrumându-mi aerul din plămâni. Trebuia să mă ridic. Trebuia să mă întorc în camera mea. Trebuia să găsesc un mod să-mi protejez inima stupidă. Trebuia să mă gândesc.

Se auziră pași din baie înainte să pot face asta și panica îmi strânse plămânii și mai tare. Știam că aș arăta stupid dacă aș fugi chiar acum, așa că m-am întors pe o parte, cu spatele la baie și la el și am închis ochii. Speram că o să creadă că dorm. Speram că astfel nu va mai trebui să văd din nou acea privire bântuită din ochii lui, cea care îmi spunea că se gândea la ea, nu la mine. Cea care eram destul de sigură că îmi putea rupe inima de data asta.

Pașii nu i se mai auziră când atinse covorul. Am închis ochii strâns, întrebându-mă dacă se va îmbrăca și va dispărea în birou. Mă întrebam dacă acum, că partida se terminase, mă vedea în sfârșit.

Nu am auzit nimic. Trecură secunde lungi în care nici măcar nu mai eram sigură dacă mai era acolo, dar mi-era prea frică să mă răsucesc și să mă uit, în caz că deja plecase. Apoi se auzi un zgomot în pat. O pătură moale alunecă peste pielea mea goală. Urmată de corpul lui cald, puternic și în continuare complet gol lipit de spatele meu.

Inima începu să-mi bată cu putere. Nu m-am mișcat. Nici măcar când își strecură un braț pe sub gâtul meu și îl înfășură în jurul pieptului meu. Nici când își puse celălalt braț în jurul taliei și mă trase spre el. Mi-era prea frică. Eram prea confuză.

Am stat așa mult timp în întuneric. Numai argintiul lunii intra pe fereastră și ne lumina în pat. Își lipi fața de părul meu. Respirația lui fierbinte îmi lovea gâtul, dar m-am luptat cu fiorii. Am inspirat și expirat adânc, încet, prefăcându-mă că dorm, însă în tot acest timp simțeam o durere înăuntru pentru că îmi fusese dor de asta.

Îmi fusese dor să fiu aproape de el așa cum eram acum. Voiam mai multe nopți ca asta, în care să mă facă să simt că eram totul pentru el. Și mi-era o frică de moarte că asta nici măcar nu fusese ceva real și că eram o fraieră pentru că mă oferisem lui în seara asta, după tot ce aflasem.

– Te iubesc, Natalie.

Vocea lui era joasă. Blândă. Ca o șoaptă. Am înghețat. Nu știam dacă acele cuvinte erau reale sau mi le imaginasem.

– Știu că nu mă crezi acum, dar e adevărat. Te iubesc. Mă strânse mai tare în brațe. Nu o să-i las să te atingă, îți promit că o să te protejez. Ești a mea. Ești a mea și eu sunt al tău și nu o să-i las niciodată să te rănească. Te iubesc, draga mea Natalie. Își lipi buzele de zona sensibilă din spatele urechii. Te iubesc atât de mult. Te rog, dă-mi o șansă să-ți demonstrez asta.

Lacrimile îmi ardeau ochii. Lacrimi de bucurie pentru că-mi spusese numele. Pentru că acelea erau cuvintele

pe care am vrut să le aud de la el de când mă trezisem pe insulă. Am deschis gura, ca să răspund, dar nu a ieșit nimic. Mi-am dat seama de ce.

Chiar dacă vorbele lui mi-au îndepărtat greața și îndoiala care mă afectaseră în ultimele două săptămâni, ele nu schimbau realitatea noastră. Eram în continuare captivă pe insula asta. Dacă nu acceptam mariajul, familia lui avea să mă omoare. Poate mă vor viola și tortura înainte, ca să îl pedepsească. Iar faptul că îmi implantase dispozitivul contraceptiv în braț îmi spunea că nu era sigur că nu vor face asta nici dacă mă purtam ca soția fericită care știam amândoi că nu sunt.

O greutate mă apăsa. Una care îmi fură puțina fericire simțită când i-am auzit cuvintele și mă făcu să mă simt mai prizonieră decât fusesem înainte.

Ce puteam face? Mai aveam liber arbitru? Dacă nu-mi puteam alege propriul drum, ce însemna asta pentru mine? Ce însemna pentru Luc?

Și cel mai important, ce însemna pentru viitor? Un viitor la care mi-era prea frică să mă gândesc.

capitolul 10

Luc

Razele soarelui se strecurară prin ferestre, trezindu-mă după răsărit.

O nuanță de roșu îmi aprinse pleoapele închise, și, prin crăpăturile geamurilor deschise, auzeam apa care se lovea de țărm la numai câțiva metri de veranda dormitorului, însă nu am deschis ochii. Nu încă. Aflat în acea stare pașnică dintre somn și conștiință, am vrut să savurez momentul și felul în care mă durea corpul.

Era o durere plăcută. O durere dulce. Genul care venea din venerarea femeii pe care o iubeam. Amintiri despre cum Natalie venise la mine noaptea trecută îmi umplură mintea. Îmi încălziră pielea. Îmi trimiseră

sângele către penis. Mă trasera mai aproape de trezire și direct în excitație.

Dumnezeule, câtă nevoie aveam de ea! Atât de multă! Mult mai multă decât crezusem. Mi-am dat seama de asta când o văzusem stând în duș, cu hainele ude și ochii care mă chemau. Știam că nu fusesem tandru, dar ea nu păruse să vrea asta. Când îi dădusem ocazia să mă împingă, mă trăsese spre ea și mă sărutase apăsat, iar când o dusesem în dormitor, mă zgâriase, ca și cum nu s-ar fi săturat.

Penisul mi se întări doar când îmi aminteam, și fiecare bucată din mine voia mai mult, voia ca fiecare parte moale și udă din ea să mă atragă din nou.

M-am întors într-o parte, disperat s-o ating, să o simt lipită de mine, să îi gust gura suculentă și m-am întins după ea. Mâna mi-a aterizat însă pe niște așternuturi goale. Am deschis ochii, am clipit, apoi mi-am ridicat capul când mi-am dat seama că partea ei de pat era goală.

M-am ridicat încet. Pătura subțire pe care o trăsesem peste amândoi mi-a alunecat la șold. O tăcere ciudată umplea camera. M-am uitat spre baia întunecată și am ascultat, sperând că voi auzi un semn că ar fi acolo, dar trecură minute întregi și nu am auzit nimic.

O presiune care nu îmi plăcea îmi umplu pieptul când am dat la o parte pătura și am tras o pereche de pantaloni de sport gri pe mine. Poate că i se făcuse foame și plecase de lângă mine ca să ia ceva de mâncare. Sau poate că o auzise pe Sela în bucătărie de dimineață și se trezise ca să o salute. Inima îmi bătea cu putere când am traversat camera și am deschis ușa, însă în continuare nu am auzit nimic.

Mintea mi se duse imediat către cele mai groaznice scenarii. La felul în care Natalie fugise de mine prima oară când se trezise pe insulă din stupoarea indusă de droguri. O stupoare pentru care eu eram responsabil. Apoi la modul în care mă înfruntase ieri, în timpul excursiei.

Stomacul mi se încordă la gândul că poate noaptea trecută nu venise la mine pentru că mă dorise. Era o fată inteligentă. Știa că eu eram cel care o ținea captivă aici. Exista o șansă destul de mare ca noaptea trecută să mi-o fi tras-o până la epuizare doar ca să găsească o cale de scăpare fără ca eu să știu.

M-am îndreptat spre birou. Am deschis ușa și am scanat camera. Totul era la locul lui. Laptopul pe birou. Sertarele închise. Nimic nu era deranjat. Am traversat camera și am deschis laptopul. În timp ce ecranul se încărca, m-am uitat în sertarul în care îmi închisesem telefonul. Am respirat ușurat când am văzut că fusese neatins. O verificare rapidă a celorlalte sertare mi-a confirmat că nu încercase să le deschidă. Când laptopul s-a deschis și mi-am verificat e-mailul, am văzut că nu se conectase. Nu încercase să trimită sau să primească mesaje. Nici măcar nu se atinsese de afurisitul meu de laptop.

Mi-am pus mâinile pe birou și am inspirat adânc, nesuportând că primul meu gând fusese să fiu suspicios. Dar nu îmi puteam liniști creierul. Trebuia să știu de ce plecase din pat și unde se dusese. Pentru că realitatea devenea clară la lumina zilei.

Noaptea trecută nu doar îmi mărturisisem cele mai mari păcate, ci îmi pusesem inima la picioarele ei când îi spusesem că o iubeam. Iar ea nu îmi răspunsese nimic.

Pielea mă înțepa când m-am îndreptat spre bucătărie. Și încăperea aceea era prea goală și tăcută, și o privire rapidă către ceas mi-a spus că era prea devreme ca Sela să fi venit. În timp ce am verificat camerele, am aruncat o privire către plajă și terasă. Nici un semn de ea. Eram încrezător că nimeni nu avea cum să o fi luat-o. Alarmele nu porniseră și în acea noapte nu fuseseră programate livrări. Trebuia să fie undeva. M-am îndreptat către ușa camerei ei. O s-o găsesc atâta timp cât nu îmi pierdeam cont...

Gândurile mi se opriră brusc. Natalie dormea profund pe un scaun din zona de relaxare a camerei ei. Se îmbrăcase cu un maiou negru nou și pantaloni scurți de pijama, albaștri, și se pusese într-un unghi deloc confortabil, cu capul sprijinit de spătarul scaunului, strângând la piept o pernă. Părul negru și ondulat îi cădea peste fața ei angelică și îi ascundea jumătate din ea de privirea mea.

Pulsul îmi încetini, însă o gaură se deschise în stomac când mi-am dat seama că plecase din pat ca să vină aici. Mi-am zis să nu trag concluzii pripite – poate nu putuse să doarmă și nu dorise să mă trezească. Am luat pătura de pe pat și am pus-o cu atenție peste ea. Piciorul mi se lovi de ceva tare pe podea. Am făcut un pas în spate și m-am aplecat după ceea ce era un caiet. Lângă el, am găsit un pix și o foaie care fusese ruptă din caiet și aruncată.

M-am uitat pe ea și am înlemnit când am văzut ce scria.

M-a mințit.
M-a răpit.
M-a drogat.
M-a forțat într-un mariaj pe care nu-l vreau.
Mi-a implantat un obiect străin în corp.
Mă ține captivă pe insula asta.
M-a izolat de familie și de prieteni.
Casa lui, familia lui, e malefică.
Familia lui a ucis oameni.
El a ucis oameni: bărbatul din casa mea, alții de care nu știu.
Din cauza lui, există oameni care vor să mă răneas-că, probabil să mă omoare.
Nu știu dacă pot avea încredere în el să-mi spună adevărul.
Nu știu dacă pot avea încredere în ce-mi spune.
Nu știu dacă mă poate proteja sau a fost o altă promisiune goală.

Simţeam că aerul mi se scurge din plămâni. Nu aveam nici un dubiu că mă auzise când îi spusesem că o iubesc noaptea anterioară. Nu aveam nici un dubiu că tăcuse în mod voit.

M-am retras în timp ce gaura se căsca şi mai mult, lăsând în urmă o peşteră care părea să-mi rupă pieptul. Degetele îmi tremurau când am aşezat caietul, pixul şi lista pe pat cât de uşor am putut, apoi m-am întors, disperat după aer, disperat după spaţiu, disperat după ceva care să uşureze durerea care mă tăia ca o lamă de oţel.

Nu m-am putut întoarce în camera mea, deoarece amintirea cu ea goală, udă şi tentantă era prea proaspătă în acel loc, aşa că am traversat holul şi m-am închis în birou. Pielea rece îmi îmbrăţişă corpul când m-am afundat în scaun şi m-am uitat la suprafaţă netedă a biroului.

Mă întorsesem în punctul de pornire. Ba nu, eram la kilometri depărtare de el, pentru că acolo ştiam măcar ce trebuia să fac. Sperasem că voi reuşi să reaprind pasiunea dintre noi şi să îi reamintesc lui Natalie de ce fusese atât de nebună după mine în Italia. Acum ştiam însă că acea flacără nu se va mai reaprinde. Fără pasiunea dintre noi, fără acea speranţă, nu aveam nici cea mai vagă idee cum o să conving pe altcineva că era într-adevăr soţia mea, ca să o pot proteja de oamenii care voiau să o ucidă şi să mă pedepsească pe mine.

– *Porca puttana.*

M-am aplecat, mi-am rezemat coatele de birou şi mi-am pus capul în mâini, luptându-mă cu greaţa care îmi creştea în piept.

Eram terminat. Noi eram terminaţi. Nu aveam pe cine învinovăţi decât pe mine pentru că tot ce făcusem de când o întâlnisem pe Natalie fusese greşit.

Laptopul deschis de pe birou scoase un sunet, distrăgându-mi atenţia de la furtuna ce creştea în mine. M-am uitat în sus fără să-mi ridic capul. Un nou fior m-a străbătut când am văzut alerta de mesaj privat care

venea printr-o rețea ce schimba adresele IP ca să nu poată fi găsite.

Am deschis imediat browserul pe care îl foloseam ca să accesez Darknet. Mesajul era de la Marco Romano, unul dintre puținii oameni care știau cum să mă contacteze. Marco mă contacta foarte rar, iar atunci numai când situația era tensionată și doar prin Darknet, pentru ca nimeni să nu ne poată descoperi corespondența. Nu participase la petrecerea dată de mama când eu și Natalie fuseserăm în Toscana și fusesem ușurat și îngrijorat din cauza asta. Așa că primirea unui mesaj de la el acum îmi ridică părul de pe ceafă și o senzația apăsătoare îmi apăru în stomac.

Am deschis mesajul, am citit cele câteva rânduri și am înjurat, pentru că ziua mea tocmai se înrăutățise în numai câteva secunde.

L.,

Dante are probleme, Maricella a dispărut și el este convins că tatăl tău e în spatele dispariției. Seara trecută, l-a înfruntat. Tatăl tău e bine, dar Cavalerii îl țin pe Dante în Cavou. Sâmbătă o să voteze ce să facă cu el.

M.

Adrenalina mi-o luă razna când am mai citit mesajul de încă două ori și o furie amară se strânse în mine, încălzindu-mi sângele. Dante era doar un copil, avea 24 de ani. Mereu fusese fascinat de tatăl meu, fiind crescut să creadă că nimic din ce făceau Casa și tata nu era greșit. Prin urmare, faptul că își pierduse cumpătul îmi arăta că lucrurile nu doar că stăteau rău, ci erau explozive. Când fusesem de curând acasă, îl găsisem lovind-o pe Maricella cu o vergea. Dar știam și ce simțea pentru fată. Chiar dacă față de tatăl nostru, de Cavalerii din Casă și de familie își ascundea adevăratele sentimente, era înnebunit după ea. Când îi luasem acea vergea din

mână și îl făcusem să vadă că Maricellei nu îi plăcea ce îi făcea, întreaga lui lume se schimbase. Felul în care o luase în brațe și îi șoptise cuvinte dulci în ureche îmi arătase că ea era mai mult decât pisicuța lui. Era totul pentru el.

I-am scris repede un răspuns lui Marco și am apăsat pe „Trimite", după care am șters mesajele, ca să nu existe nici o dovadă a contactului nostru. După care am deschis sertarul din dreapta, am luat două mobile sigure și cel pe care mă puteau contacta părinții când nu eram pe insulă, după care am deschis seiful. Am scos bani și pașaportul, am închis totul la loc, după care m-am grăbit în bucătărie, unde o auzeam pe Sela pregătind micul dejun.

I-am trimis un mesaj lui Manaia, căpitanul care locuia pe o insulă din apropiere și care mă ducea în Tahiti și mă aducea când aveam nevoie. Sela mă privi peste umăr în timp ce scotea ouăle din frigider.

– Te-ai trezit devreme. Și ți-ai uitat tricoul.

Am prins ușa frigiderului înainte să o poată închise.

– Nu mănânc în dimineața asta. Trebuie să plec.

Sela se încruntă.

– Nu aveai planuri să mergi la depozit azi. E totul în regulă?

Nu mai fusesem la depozitul din Tahiti de când mă întorsesem acasă. Compania se conducea singură acum, sub un nume ascuns, bineînțeles, și știam că va continua să se descurce și fără mine.

– Totul e în regulă.

Am luat o sticlă de apă din frigider și m-am întors în hol, știind că aveam maxim 45 de minute ca să fac duș și să mă schimb, apoi venea barca.

– Trebuie să dau niște telefoane și nu vreau să fac asta nicăieri în apropiere de insulă. S-ar putea să fiu nevoit să mă îndrept către Sydney. Asta înseamnă că o să mă întorc mâine cel mai devreme.

– Natalie știe că pleci?

Pașii mi se opriră, reacție care știam că era înrădăcinată în dorința nesfârșită pe care o aveam pentru Natalie. Când urma să afle că am plecat, eram sigur că orice reacție din partea ei va fi bazată pe dezgust.

– Nu. Să nu-i spui unde m-am dus. Nu vreau să se sperie. Spune-i doar că a trebuit să mă ocup de ceva și o să mă întorc cât de repede pot. Să fii cu ochii pe ea să nu aibă probleme.

Sela își dădu ochii peste cap și se întoarse către un castron și ce plănuia să-i pregătească lui Natalie pentru micul dejun.

– Ceva îmi spune că nu ea e cea care face probleme, ci tu.

M-am încruntat în timp ce mă îndreptam spre camera mea. Sela nu știa nici măcar jumătate din toată treaba. Nu doar făceam probleme, ci eram un demon care îi distrusese viața lui Natalie.

Am deschis ușa de la camera mea și am ignorat patul nefăcut, unde îmi petrecusem probabil ultima noapte cu Natalie. M-am îndreptat spre șifonier. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă îl puteam ajuta pe Dante sau pe Maricella, dar trebuia să aflu cât de rea era situația. Apoi, mai trebuia să aflu dacă ce li se întâmpla avea de-a face cu siguranța lui Natalie. Pentru că ceva dinăuntru îmi spunea că totul era conectat.

Lucrurile stăteau mai rău decât crezusem.

Am așteptat să ajung în Sydney ca să dau telefoane. După ce m-am cazat la un hotel de la periferia orașului, am sunat-o pe sora mea, Ariana, de pe mobil. M-am gândit că dintre toți, ea îmi va spune sincer cât de gravă era situația. Încă mai speram că mesajul scurt al lui Marco fusese trimis într-o clipă de panică. Că lucrurile nu stăteau atât de groaznic pe cât le făcuse să pară. Mă înșelasem. Foarte tare.

– Mai încet, Ariana, nu înțeleg nimic din ce spui.

Sora mea mai mică inspiră adânc și, în timp ce stăteam pe patul deloc confortabil, cu mobilul lipit

de ureche, mi-o și imaginam plimbându-se prin dormitorul din vila părinților noștri din Toscana. Avea 22 de ani, era dulce și bună, și singurul lucru cu adevărat bun pe care părinții mei îl făcuseră.

– Luc, a fost groaznic. Dante o luase razna, nu l-am văzut niciodată așa. A dat buzna în vilă în timp ce eu, mama și tata luam cina și l-a tras pe tata de pe scaun, aruncându-l pe jos. Părea posedat. Ca și cum venise după sânge și tot țipa lucruri legate de „ea". Voia să știe unde era ea și ce îi făcuse tata.

Tatăl nostru era un bărbat masiv. Era mai greu decât Dante cu peste 20 de kilograme. Însă Dante era mai zvelt, mai tânăr și mai rapid, iar teama din vocea Arianei m-a făcut să înțeleg exact cât de violent fusese.

– „Ea" cine? am întrebat calm.

– Nu știu sigur. Nu mi-am dat seama. Dar se referea probabil la Maricella.

– Dante și Maricella au stat la vilă?

– Da, până acum o săptămână. Apoi au plecat împreună, iar tata n-a fost prea încântat de asta. Tot vorbea de Dante în timpul unei cine, acum câteva zile, și când am întrebat-o pe mama de ce e așa supărat, mi-a zis doar că Dante se mutase cu Maricella undeva în Roma fără permisiune.

Vestea m-a îngrijorat. Era ceva să ai o pisicuță, dar să te muți cu ea însemna cu totul altceva.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Mama a încercat să mă scoată din sufragerie, dar m-am împotrivit, pentru că voiam sa aflu ce se întâmpla. Dante și tata au început să se bată. S-au rostogolit pe podea, au rupt două scaune și au spart mai multe vase. În tot timpul în care Dante țipa la el, tata n-a spus nimic. Doar a încercat să-l îndepărteze pe Dante. Și apoi doi oameni de-ai lui tata au venit în grabă și l-au tras pe Dante de pe tata. Am crezut că s-a terminat, dar nu era așa. Mama m-a împins din cameră, însă înainte să mă tragă după colț, am văzut că tata s-a ridicat. L-am auzit spunându-le celor doi bărbați să-l țină pe Dante. Apoi

l-a lovit pe Dante în stomac, în față, de mai multe ori, până când Dante era plin de sânge, vânăt și picioarele îi tremurau.

O furie malefică îmi apăru în stomac în timp ce ascultam povestea oribilă a surorii mele. Tatăl meu își bătuse propriul fiu, propriul sânge. Îl bătuse ca pe un câine în fața celor din casă. În fața Arianei, singura persoană inocentă, pură și onestă din familia noastră.

Am încercat să-mi controlez furia din voce, ca să nu o sperii pe Ariana și mai mult.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Mama m-a trimis sus. Nu știu unde l-a dus tata pe Dante. Nimeni nu mi-a răspuns la întrebări. Mama a spus că ce s-a întâmplat nu era treaba mea și că trebuia să termin cu întrebările. Iar tata... Când l-am văzut dimineața următoare, a refuzat să mă privească. Singurul lucru pe care l-a spus a fost că Dante era pedepsit. Luc, mi-e frică. Niciodată nu l-am văzut pe Dante așa. Și nici pe tata. Era un alt om, unul pe care nici măcar nu îl cunoșteam.

Pulsul începu să-mi bată cu putere. Ariana nu știa de lucrurile malefice în care era implicată Casa noastră. Nu știa la ce acte degenerate participau bărbații din familia noastră și nu știa nici de ce era capabil tatăl nostru. Și voiam să rămână naivă, pură și inocentă cât mai mult posibil, ca să nu atragă atenția asupra ei.

Fiind o femeie Salvatici, era protejată, însă numai atât timp cât respecta familia. Cu puțin noroc, tata va aranja o căsătorie între ea și fiul unei alte Case în curând. Știam că asta nu era drept față de ea. Știam că nu va fi de acord cu un aranjament, cum nu fusesem nici eu de altfel. Și mai știam și că era un joc de noroc, pentru că existau bărbați imorali în toate cele cinci Case ale Alianței. Casa noastră însă era cea mai rea. Celelalte Case, precum Casa Merrick din Marea Britanie, făcea schimbări în bine, reformându-și regulile și încercând să abolească ritualurile antice.

Până se întâmpla asta, aveam nevoie ca ea să rămână calmă și să nu facă valuri. Aveam nevoie să fie în siguranță.

– Ascultă-mă, Ariana, nu te implica în asta.

– Dar...

– Fără dar. Nu știu ce se întâmplă, dar o să aflu. Vreau să te concentrezi pe școală și pe prieteni și să stai departe de problema asta.

– Dar Dante...

– O să-l găsesc. Frica apăsătoare din vocea ei mă făcu să-mi domolesc tonul. O să aflu ce se întâmplă și o să mă asigur că nu i se întâmplă nimic. Îți promit. Doar nu îl mai înfuria pe tata punând mai multe întrebări. N-o să faci decât să înrăutățești situația pentru Dante și pentru tine.

Nu voiam decât să o liniștesc, însă tot ce puteam face era să sper și să mă rog că mă va asculta.

– Urăsc familia noastră, șopti ea.

Și eu o uram, dar din motive pe care nu aveam să le împărtășesc niciodată cu ea.

Am schimbat subiectul. Am întrebat-o de școală și de studii, încercând să găsesc un mod să termin conversația într-un mod plăcut. Ariana își revenise puțin, însă tot îmi făceam griji pentru ea când ne-am luat rămas-bun. Și eram și mai îngrijorat pentru ce se întâmpla în Italia și ce consecințe ar putea avea asupra ei.

Conversația cu Marco nu m-a liniștit. Am aflat că Dante era ținut în continuare în Cavou, însă nimeni nu avea voie să-l vadă, nici măcar Marco. Oricât de mult aș fi vrut să ignor ce se întâmpla în Italia, nu puteam. Asta însemna că lumea mea avea să se schimbe din nou și nu în felul în care îmi dorisem.

Am petrecut două zile în Sydney, făcând planuri. Doar gândul că mă voi întoarce în Italia îmi întorcea stomacul pe dos, dar nu aveam de ales. Dante era al treilea fiu Salvatici, nu era moștenitorul. Nu era nici al doilea la rând. Era polița de asigurare, de folos numai dacă se întâmpla ceva cu mine sau cu Gio. Însă prin

atacarea liderului Casei, demonstrase că era imprevizibil și nu aveam vreo îndoială că unii Cavaleri nu vor avea nici o problemă să-l omoare pentru asta. În timp ce greșelile mele și ale lui Gio puteau fi trecute cu vederea și doar pedepsite, ale lui Dante nu urmau să fie.

Trebuia să mă întorc acolo înainte de votul Cavalerilor. Trebuia sa mă întorc acasă înainte ca Ariana sa facă ceva care să-i pună propria viață în pericol. Nu știam cum sau dacă îl puteam ajuta pe Dante, dar trebuia să încerc. Pentru că, indiferent de lipsurile lui Dante ca fiu, frate sau chiar bărbat, dacă tata avusese de-a face cu dispariția Maricellei, îi înțelegeam perfect setea de sânge. Și eu l-aș ataca pe Antonio Salvatici cu mâinile goale dacă s-ar atinge de Natalie.

Ar fi fost mai ușor și mai rapid să iau un elicopter înapoi spre insulă, dar era miezul zilei și nu știam ce fel de femeie voi găsi când ajungeam. Nu vorbisem cu Natalie de când petrecuserăm noaptea împreună și, judecând după cum se terminase, eram destul de sigur că nu va fi fericită să mă vadă. Nu puteam pierde timp certându-mă cu ea și clar nu puteam să mă ocup de repetatele ei încercări de evadare. Luarea unui iaht până și dinspre Tahiti îmi va încetini călătoria spre Italia cu câteva ore, dar merita ca să o țin pe insulă.

M-am încordat când am coborât de pe iaht și i-am spus lui Manaia că o să fiu gata în treizeci de minute. Soarele încă răsărea deasupra apei. Mi-am imaginat că Sela pregătea micul dejun. Stomacul îmi ghiorțăia, dar nu puteam mânca, nu la ce nod de anxietate aveam în stomac. Singura mea speranță era că în cele câteva minute cât voi sta acolo, o voi convinge pe Natalie că pentru moment, indiferent ce părere avea despre mine, aici era cel mai sigur loc de pe pământ pentru ea.

Am deschis ușa. Sela se întoarse de la aragaz, unde pregătea ceva într-o tigaie. Nu aruncă decât o privire spre fața mea și se întunecă. Închise aragazul, luă un prosop și veni spre mine.

– Ce e în neregulă?

– Totul.

Am închis ușa ușor în spate în timp ce mă uitam spre hol.

– Unde e Natalie?

– Pe terasă. Luc, spune-mi ce s-a întâmplat.

Privirea mi se duse către geamurile de deasupra chiuvetei din bucătărie, unde puteam vedea piscina, terasa și picioarele goale ale lui Natalie pe un șezlong. Nodul de stres se intensifică.

– Trebuie să mă întorc în Italia.

– Ce? De ce?

Am simțit îngrijorarea din vocea Selei și am știut că avea mai mult de-a face cu ce i se întâmplase ei în Italia decât cu ce mi-ar putea face familia mea.

– Dante are probleme. Nu știu toate detaliile, știu doar că nu e de bine. Îl țin în Cavou.

Își duse mâna la gură și făcu ochii atât de mari, că puteam vedea albul din jurul irișilor ei întunecați.

– Dumnezeule!

Deși nu simțise cruzimea bărbaților din familia mea, Selei nu îi plăcuse niciodată de ei. Însă nu trebuia să-l știe pe Dante personal ca să înțeleagă ce însemna asta.

Am strâns-o de braț, încercând să o liniștesc.

– Sunt sigur că e bine, doar că trebuie să fiu acolo.

– Când o să pleci?

– Acum. Manaia mă așteaptă cu barca. Am venit doar ca să-mi iau niște haine și să-i spun lui Natalie unde merg.

Privirea mi se duse la fereastră și am văzut cum Natalie pune un picior peste celălalt. Până și degetele ei de la picioare erau adorabile. Unghiile îi erau date cu o nuanță de mov care mă făcea să vreau să le sărut pe fiecare în parte.

– Cum a fost de când am plecat?

– Bine. Chiar mai prietenoasă. Noi două am avut o discuție zilele trecute, cred ca de asta se poartă mai frumos cu mine.

– Discuție despre ce?

– Chestii de fete, nimic ce te privește. Poate ar trebui s-o iei cu tine.

– Nici o șansă.

– Luc, tu nu faci față bine familiei tale. Ți-ar prinde bine, ți-ar distrage atenția.

Căldura îmi apăru în vene doar când am auzit acel cuvânt, „distrage", iar sângele mi se strânse în penis când mi-am amintit cât de ușor îi distrăsesem atenția lui Natalie în Veneția, când îi fusese frică pe barcă.

Era exact genul de distragere a atenției pe care mi-l doream și singurul lucru de care nu aveam nevoie în Italia. Ultima oară când o dusesem pe Natalie în Italia, îmi distrăsese atenția așa bine cu mâinile, cu corpul și cu gura ei cea dulce, că îi pusesem viața în pericol.

– N-o să fac asta. Rămâne aici, unde este protejata și în siguranță. Nimeni nu știe că e aici și, cum o să fiu în Italia, nu vor veni să o caute. Mă bazez pe tine să o împiedici să evadeze.

– Și dacă nu mă ascultă?

– Atunci s-a dus naibii. Toți e posibil să ne ducem naibii dacă spune cuiva locația insulei.

Sela păli. Știam că eram direct și că o speriasem, dar aveam nevoie de ajutorul ei. Simplul gând că o voi lăsa pe Natalie și faptul că nu aveam nici o garanție că va rămâne mă panica. Singura mea speranță cât eram plecat era Sela.

M-am uitat spre piscină, unde Natalie stătea întinsă pe un șezlong. Avea o pălărie de paie cu borul mare, care îi ascundea fața de soare, și cel mai sexy costum de baie roz pe care îl văzusem vreodată. Unul care îi îmbrățișa corpul fix acolo unde trebuia, îi accentua sânii și forma șoldurilor. Părul negru ondulat îi cădea pe umeri, iar pielea îi era cu câteva nuanțe mai închisă decât atunci când plecasem. Asta însemna că petrecuse mai mult timp afară de când plecasem decât în perioada în care fuseserăm împreună pe insulă. Deși o parte din mine a fost întristată, pentru că petrecusem ore întregi visând să mă relaxez lângă o piscină cu ea și chiar și mai mult

având fantezii despre cum o să mă joc cu ea în ocean și în cascadele din apropiere, am fost mulțumit că o parte din ea se acomoda cu situația.

În clipa în care mă văzu, se ridică și, deși purta ochelari de soare și nu-i puteam vedea ochii, am simțit îngrijorarea provocată de prezența mea. Nu am ratat nici cum asta îi încordă umerii, abdomenul și aproape fiecare mușchi din corpul ei aproape gol.

„La naiba, nu te concentra pe faptul că e aproape goală. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gândi cât de fierbinte, udă și strâmtă este între coapse."

– Luc, șopti ea, trecându-și un picior pentru marginea șezlongului și întorcându-l pe celălalt în formă de triunghi pe o pernă din fața ei.

Nu am răspuns. Gâtul îmi era prea plin ca să poată trece un sunet prin el. Nu din cauza fricii. Nu pentru că nu știam ce să spun. La naiba, exersasem cuvintele tot drumul spre insulă. Ci din cauza felului în care stătea, a felului în care își aducea sânii împreună și îmi atrăgea privirea direct către locul tentant dintre coapsele ei și nu îmi doream decât să o gust și să-i demonstrez că era în continuare a mea.

Pentru că era. Indiferent ce se întâmplase între noi, mereu avea să fie a mea. Chiar dacă nu mai voia să o ating vreodată.

capitolul 11

Natalie

Se întorsese. Inima mi-o luă razna când mi-am dat jos ochelarii și l-am privit peste piscina de un albastru cristalin. După două nopți în care nu auzisem nimic de la el, începusem să mă întreb dacă o să se mai întoarcă vreodată. Dar era acolo, cu umerii lați și trăsăturile cizelate și la fel de întunecat, periculos și tentant pe cât îl știam.

Stomacul mi se încordă când se apropie, picioarele lui lungi acoperind spațiul dintre noi ca și cum ar fi fost o nimica toată. Gura mi se uscă când mi-am ridicat privirea către cămașa albă care i se întindea pe pieptul puternic și pe brațele musculoase. Însă ce mi-a atras atenția a fost barba de pe maxilarul ascuțit și privirea îngrijorată din ochii lui cenușii. Asta și felul în care își ridică o mână și își frecă nervos ceafa mă făcură să cred că era emoționat și puțin stresat.

Stresat era de bine, nu? Emoționat însemna ca încă mai simțea ceva pentru mine. Înnebunisem de când mă trezisem în acel scaun din camera mea și descoperisem că el plecase. Știam că găsise lista pe care o făcusem. Nu numai pentru că părăsise insula, ci și pentru că o întrebasem pe Sela dacă ea îmi ridicase lucrurile de pe jos și mă acoperise cu pătura și nu știa despre ce vorbesc.

Se opri la câțiva metri de mine și se așeză la distanță de două locuri, dorind să stea cât mai departe. Am încercat să nu interpretez asta.

– Sper că te-ai dat cu cremă de protecție solară, spuse el, fără să mă privească. Chiar și dimineața, razele pot fi destul de puternice.

Mi-am lins buzele când se aplecă în față, ca să-și odihnească brațele musculoase pe genunchi. Cuvintele lui nu aveau nici un pic de ironie în ele, dar erau atent alese și obosite, iar vocea lui nu mai avea nimic din căldura pe care o auzisem când mă ținuse în brațe și îmi șoptise cuvinte dulci în ureche.

„Te iubesc, Natalie."

Inima începu să îmi bată cu putere din nou când mi-am amintit acel moment. Mă tot gândisem la acele cuvinte de când mă trezisem și el plecase.

Ce toantă fusesem! Toantă pentru că plecasem din patul lui în acea noapte. Toantă pentru că făcusem lista aia stupidă. Toantă pentru că fusesem atât de nesuferită cu el din clipa în care mă trezisem pe insulă. Încă nu eram de acord cu câteva... bine, cu multe din lucrurile pe care le făcuse, dar îi înțelegeam motivele. Iar acum

chiar credeam că tot ce făcuse fusese ca să mă protejeze. Credeam asta atât de mult, că făcusem o listă cu argumente pro, pe care nu o văzuse în dimineața aceea, pentru că adormisem cu ea la piept. O listă pe care scrisesem un singur lucru.

Îl iubesc.

Și chiar îl iubeam. Mă îndrăgostisem de Luc în Italia. Nebunește și în totalitate. Nu știu de ce. Nu știu cum. După copilăria mea dată peste cap, nu credeam că dragostea e reală. Dar acum înțelegeam că dragostea pe care i-o purtam, intensitatea acelei iubiri, era motivul pentru care mă simțisem atât de trădată când mă trezisem aici.

Ani la rând, mama mi-a spus că cel mai mare defect al meu era că scoteam oamenii din viața mea în momentul în care greșeau față de mine. Făcusem asta cu tata, după incidentul de pe lac, cu un an înainte să moară din cauza unui atac de cord. Făcusem asta cu fostul meu iubit. În clipa în care se despărțise de mine, îl șterseseem de pe toate rețelele de socializare și îl blocasem, și nu îi răspunsesem la telefoane, deși îmi lăsase zeci de mesaje în care recunoștea că făcuse o greșeală. Într-un fel, făcusem asta și cu Elena. Nu la aceeași intensitate, dar mă simțisem trădată când se mutase la New York și pe mine mă lăsase în urmă în Boise. Mă simțisem singură și pierdută și urâsem faptul că își văzuse de viață așa ușor fără mine. De asta inventasem scuze pentru că nu o vizitam, în condițiile în care mă implorase de mai multe ori să merg la ea. Și de asta fusesem atât de disperată să aflu ce se întâmplase cu ea. Pentru că mă simțeam ca naiba că îi întorsesem spatele când avea nevoie de mine.

Nu puteam schimba trecutul, dar puteam schimba viitorul. Ce îmi spusese Sela? „Să riști era înfricoșător." Ei bine, acum eram înspăimântată, mă temeam că era prea târziu cu Luc. Însă, în ultimele două zile, nu mă gândisem decât la el, la mine și la noi și știam că Sela avea dreptate. Dacă nu riscam acum, știam că voi repeta trecutul și voi fi prinsă în același loc pentru tot restul vieții. Nu voiam asta. Eu îl voiam pe Luc. Îl voiam

pe bărbatul care îmi adusese inima, mintea și corpul la viață în doar câteva zile. Îl voiam atât de mult, încât eram dispusă să las la o parte totul, inclusiv siguranța mea, pentru câteva zile prețioase cu el.

Voiam să-i spun toate astea, dar nu eram sigură că ar trebui. Se tot uita în altă parte, iar privirea lui furtunoasă mă făcea să cred că nu mă mai voia și că nu eram decât o pierdere de timp.

Panica mă copleși. O panică pe care nu știam cum s-o gestionez.

– M-am dat, m-am dat. Dar îmi place aici. Îmi place casa asta. E... frumoasă.

Pufni ca și cum nu m-ar fi crezut și panica din mine crescu și mai mult, oprindu-mi aerul din plămâni.

– Luc, eu...

– Plec, Natalie.

– Ce? Cum adică? Abia te-ai întors.

– Trebuie să mă întorc în Italia imediat.

Acel simplu cuvânt, Italia, reuși să-mi facă pulsul s-o ia razna, din cauza fricii.

– D-de ce?

– Dante are probleme.

La naiba!

– Ce fel de probleme?

Ezită și pentru o clipă, nu știam dacă o să-mi spună, după care își frecă fruntea cu două degete și zise:

– Maricella lipsește. O sursă de încredere m-a contactat acum două zile și m-a anunțat. De asta am plecat. Trebuia să merg destul de departe de insulă cât să pot da telefoane fără să afle nimeni poziția noastră de aici. Dante... Umerii lui Luc se încordară când își mută mâna spre ceafă. Și-a pierdut cumpătul și l-a atacat pe tata. Nu știu sigur ce se întâmplă, dar trebuie să aflu. Nu mă aștept să înțelegi felul în care merg lucrurile în Casa mea, dar situația e gravă. Dante nu este moștenitorul Casei Salvatici. Nu e nici măcar varianta de rezervă. E doar...

– Fratele tău.

Își lăsă mâna să cadă și privirile ni se întâlniră în sfârșit. Nu am mai văzut neliniște în ochii lui, ci teamă. O teamă ce mă zgudui.

– Da.

Nu știam ce să spun. Nu eram sigură ce să cred. Tot ce știam era că Italia nu era un loc sigur pentru el, nu după toate lucrurile pe care le făcuse ca să mă protejeze de Casa lui.

Luc expiră în tăcere și își privi mâinile.

– Trebuie să aflu ce se întâmplă și cât de grav e. Nu știu sigur cât o să fiu plecat. O săptămână. Două cel mult. M-am întors doar ca să-ți spun și să-mi iau câteva lucruri. O să fii bine aici, cu Sela și Haych. Ascultă-i și încearcă să nu le faci prea multe probleme.

Se ridică în picioare și o porni spre casă. Mi-am dat seama că terminase cu mine.

Neîncrederea dădu la o parte frica. Am sărit în picioare.

– Asta e tot?

Își puse o mână în buzunar și încetini.

– De fapt, nu e. Știu că nu ești fericită aici. Știu că odată ce o să plec, o să găsești probabil o cale să pleci de pe insulă, dar îți cer să nu faci asta. Ești în siguranță aici, unde nu te poate găsi nimeni. Ei o să se concentreze pe mine în Italia, nu pe căutarea ta. Așa că folosește timpul acesta ca să te relaxezi.

Nu mă privea, poate nu voia asta, dar mi-am dat seama că nu îmi ordona să stau, cum o făcuse înainte. Pur și simplu îmi cerea să ascult de bunul-simț.

– Bucură-te de soare sau fă câte liste vrei. Nu-mi pasă ce faci, doar nu-ți pune viața în pericol pentru că mă urăști.

Se întoarse spre casă fără să mai spună un cuvânt și, în timp ce priveam locul unde stătuse, am simțit că cineva mi-a lovit inima cu un ciocan și a deschis-o.

Îl rănisem. Mai mult decât credeam că o pot face. Nu doar pentru că plecasem din patul lui în acea noapte, ci pentru că plecasem ca să înșir pe hârtie toate păcatele

lui care mă afectaseră. Păcate pentru care nu îl puteam învinovăți după tot ce recunoscuse despre trecutul lui. Păcate pe care le făcuse doar ca să mă protejeze.

Cu o greutate în piept, m-am cufundat în șezlong și am clipit, ca să opresc lacrimile care îmi umpluseră ochii. Cum puteam să-l fac să înțeleagă asta dacă pleca? Cum puteam repara lucrurile dintre noi când era clar că nici măcar nu voia să vorbească cu mine? Cum mă puteam asigura că familia lui malefică nu îl rănea, când era în cealaltă parte a lumii, unde nu-l puteam ajuta?

Mintea mi-a sărit la cum fusese în Italia, când i-am vizitat familia: tensionat, agitat, o bombă cu ceas. Și la felul în care reușisem să-l calmez cu o privire, cu o atingere ușoară a mâinii, cu un simplu sărut care îl făcuse să se concentreze pe mine.

Eu eram echilibrul lui. Această revelație mă lovi cu putere. În Toscana îmi spusese că avea nevoie de mine. Când l-am văzut azi, când am văzut cât de stresat era doar la gândul că trebuia să se întoarcă în Italia, am știut că încă avea nevoie de mine. Avea nevoie de mine mai mult decât oricând, mai ales dacă situația era atât de gravă pe cât spunea. Doar că nu voia să recunoască asta, pentru că nu credea că și eu am nevoie de el în același mod. Dar aveam.

Aveam nevoie de el în feluri în care nu avusesem nevoie de nimeni niciodată. Nu doar pentru că îl iubeam, ci pentru că din clipa în care îl întâlnisem, trezise ceva în mine, o flacără care mă făcuse să realizez că înaintea lui trăisem numai pe jumătate. Acea flacără încă mai ardea în adâncul inimii. Nu voiam să pierd acel sentiment. Nu voiam să fiu din nou femeia amorțită și goală care fusesem înainte. Îl voiam pe el. Voiam toate lucrurile cărora le întorsesem spatele într-o clipă stupidă de frică.

Mi-am lins buzele și m-am uitat la ușa prin care intrase în casă. Lucrurile pe care le văzusem în pădurea din Italia încă mă bântuiau. Nu mi le puteam scoate din cap. Nu-l puteam uita pe bărbatul care mă atacase acasă

în Idaho sau lucrurile pe care mi le spusese Luc despre fata pe care încercase să o salveze.

Luc avea dreptate. Eram mai în siguranță aici, unde nimeni nu mă putea găsi, dar... Dar a mai spus și că eram în siguranță cu el. Ca soție a lui.

Capul îmi vâjâia de opțiuni. Doar gândul de a mă întoarce în Toscana mă speria. Însă gândul că se va întoarce el singur și își va înfrunta familia și Casa fără să aibă pe nimeni alături mă speria și mai tare.

Eram destul de deșteaptă să știu că dacă îi spuneam asta acum, nu m-ar fi crezut. Luc era un bărbat complicat. Un bărbat mândru. Un bărbat sensibil, deși majoritatea timpului se purta de parcă nu dădea doi bani pe nimeni. Își deschisese sufletul în fața mea în noaptea aceea când îmi spusese că mă iubește, și eu îl respinsesem, cel puțin asta credea el. Era nevoie de mai mult decât de o simplă declarație de dragoste ca să îl conving că vorbeam serios. Trebuia să-l fac să creadă asta prin fapte.

M-am ridicat și am luat prosopul de pe șezlong, l-am înfășurat în jurul șoldurilor și apoi m-am îndreptat către ușa casei. Nu știam dacă era prea târziu pentru noi. Nu știam dacă vom putea reveni în punctul în care fuseserăm înainte. Știam doar că asta conta. El conta și nu îl putea lăsa să înfrunte Casa singur.

L-am găsit în dormitorul lui, lângă patul în care mă devorase în urmă cu numai două nopți. Își punea haine într-o geantă.

– Ce e? întrebă el fără să mă privească și fără să se oprească din ce făcea.

Meritam acea reacție. Meritam asta și nu numai. Dar acum făceam primul pas pentru a repara situația.

– Unde o să stai în Italia?

– Cu un prieten.

– Ești în siguranță acolo?

Oftă, ca și cum nu ar fi vrut să poarte această conversație și băgă o cămașă în geantă.

– Există reguli. Nici un membru al Casei nu poate intra pe proprietatea unui alt membru al Casei fără să fie invitat.

– Ai încredere că oamenii tatălui tău vor respecta regulile?

– Nu că ar conta, dar da. Am încredere că vor respecta regulile. Știu că nu ai cum să înțelegi asta, dar regulile antice sunt singurul lucru pe care îl respectă. Sunt mai sacre decât legile. O să fiu în siguranță la Marco.

Nu știam cine era Marco, dar asta era tot ce voiam să aud.

– Atunci vin cu tine.

Se încruntă ca și cum ar fi fost cea mai stupidă replică din lume.

– Ba nu, nu vii.

– Ba da.

Își înălță capul când m-am întors spre ușă, dar nu am lăsat privirea lui șocată să mă oprească.

– O să-mi fac bagajul și o să fiu gata în zece minute.

Înconjură patul și mă luă de braț înainte să ajung în hol, trăgându-mă spre el.

– Ce crezi că faci? Asta nu e un joc.

– Știu asta.

O furtună urla în ochii lui cenușii, una care nu fusese acolo în urmă cu câteva secunde, dar asta nu mă intimidă, ba chiar mă îndemnă să continui:

– Este o chestie pe viață și pe moarte. De asta vin cu tine.

Își lăsă mâna în jos, ca și cum pielea mea l-ar fi ars, și făcu un pas în spate. Nu mi-a scăpat neîncrederea de pe fața lui.

– De ce naiba ai vrea să vii cu mine? Nu-ți pasă de Dante. Nu-ți pasă de mine. Și ești în siguranță aici.

Inima îmi tresări, dar știam că dacă încercam să-i spun cât de mult îmi păsa, nu m-ar fi crezut. Așa că am ignorat comentariile și m-am concentrat pe bătălia pe care o puteam câștiga.

– De unde știi asta? Mi-am încrucișat brațele și mi-am înclinat capul. Tu n-o să fii aici.

Își puse mâinile în șolduri și expiră frustrat.

– Natalie...

– Dacă pleci fără mine, îți promit că o să găsesc un mod să plec singură de pe insula asta și o să merg în Italia singură.

– N-ai îndrăzni.

– Serios?

– Nu, n-ai face asta, pentru că nu ești proastă.

– Nu, nu sunt proastă, sunt soția ta, îți amintești asta? Ai spus ca soții sunt protejați atâta timp cât participă de bunăvoie la căsătorie. Ai mințit când ai zis asta sau era adevărul?

Maxilarul i se încordă sub barba aceea sexy. Nu răspunse imediat și, pentru o clipă, nu am știut dacă o s-o facă. Apoi bombăni:

– Era adevărul.

– Atunci o să vin. Sunt mai în siguranță cu tine decât fără. Tocmai mi-ai confirmat că nimeni nu ne poate atinge pe proprietatea prietenului tău Marco. Unde te duci tu, merg și eu.

M-am întors spre ușă, însă înainte să fac asta, am văzut că în ochi îi apăruse teama. O teamă care ardea ca victoria în venele mele, pentru că îmi spunea că nu era dispus să îmi riște siguranța.

– Ne vedem la ponton, i-am spus.

Nu răspunse. În timp ce mă îndreptam spre camera mea, mi-am spus că faptul că nu mă contrazisese era un semn bun.

Apoi m-am rugat să fi luat decizia corectă, de dragul amândurora.

M-am schimbat într-o fustă roșie până la genunchi, un tricou alb larg și pantofi de sport. După ce mi-am prins părul în coc, mi-am aruncat într-o geantă de piele tot ce am crezut că o să-mi fie de folos, am stins lumina și m-am dus către bucătărie.

Sela stătea la masă și scria ceva într-un carnețel când am intrat. Avea părul prins într-o coadă, fața nemachiată și purta niște pantaloni scurți și un maiou larg corai care o făcea să pară tânără și inocentă, neavând nimic din pisicuța beta care crezusem eu inițial că era.

M-am simțit din nou vinovată pentru felul în care o tratasem, dar mi-am spus că era cazul să merg mai departe și să încerc să repar lucrurile.

– Bună, am spus, sperând să nu o sperii.

Sunetul vocii mele o făcu să-și ridice capul și să-mi zâmbească.

– Geanta aia înseamnă deci că mergi cu el.

– Da.

M-am luptat cu vocea din cap care țipa că mă joc cu focul. Deja știam că e posibil să ajung în iad. Nu-mi păsa. Era lucrul corect. Luc avea nevoie de mine, chiar dacă nu ar fi recunoscut niciodată asta.

– Nu e încântat deloc de asta.

Sela își lăsă pixul pe masă, își dădu ochii peste cap și se ridică de pe scaun.

– O să-i treacă. Mă bucur că mergi cu el. Are nevoie de tine acolo. Se opri în fața mea, cu o expresie serioasă. Dar trebuie să ai grijă.

– Practic, suntem căsătoriți. Mi-a spus că asta mă protejează.

– Da. Dar sunt probabil mai mulți Cavaleri în Casa aia care te-ar folosi ca să îl pedepsească fără să stea pe gânduri.

Stomacul mi se întoarse pe dos. Nu-mi plăcea ce auzeam.

– Cavaleri?

– Membrii ierarhiei Casei Salvatici. Tatăl lui Luc e Marele Duce și liderul Casei. Cavalerii sunt cei care îl sfătuiesc, cunoscuți și sub numele de Consiliul celor 13. Va trebui să ai grijă cu Grande Cavaliere. E membrul cu funcția cea mai înaltă dintre cei 13, un fel de consilier spiritual pentru Marele Duce. E un bărbat periculos și nu îl place pe Luc.

Mi-a trecut prin minte o imagine a ritualului depravat pe care îl văzusem în pădure și o siluetă cu o pelerină roșie și o mască aurie. Dintr-odată, m-am întrebat unde naiba mă întorceam.

– Stai cu Luc sau cu prietenul lui Marco tot timpul. Presupun că o să stați la Marco, nu-mi imaginez că Luc ar risca să te ducă înapoi la vila părinților lui după tot ce s-a întâmplat. Poți să ai încredere în Marco, o să fii în siguranță în casa lui. Casa are reguli.

– Da, știu, mi-a zis Luc.

– Fiecare Cavaler își consideră proprietatea pământ sacru. Cum părăsești proprietatea lui Marco fără Luc, s-a terminat.

– Faci să pară că familia lui e un cult, nu o dinastie.

– Din multe puncte de vedere, chiar așa e, doar că nu îngenunchează în fața unei puteri mai mari. Decât dacă consideri lăcomia o putere mai mare.

Expresia i se îmblânzi înainte să mă pot gândi la un răspuns, și Sela zâmbi din nou, numai că zâmbetul nu-i ajunse și la ochi.

– O să fii bine. Îl ai pe Luc alături, și are dreptate, faptul că sunteți căsătoriți o să te protejeze de cele mai groaznice lucruri pe care ți le pot face.

Asta nu îmi alungă frica. Sela mă luă de braț.

– Au nevoie de Luc. El e cheia viitorului lor și sunt conștienți de asta. Tu ești o amenințare pentru viitor, de asta se tem de tine. Nu îi lăsa să te sperie. Ai mai multă putere decât crezi. Mai multă decât vor să știi. Ține-l pe Luc echilibrat și nu vor câștiga. Luc nu o să-i lase să-ți facă nimic, ai încredere în mine. Nu te-ar lua dacă ar crede că nu te poate proteja.

Am încercat să procesez ce-mi spusese. Singurul lucru pe care l-am reținut a fost că Luc nu mă lua de bunăvoie. Eu îl forțam. Cum lucrurile încă erau neclare între noi, nu știam cum o să se poarte cu mine odată ce aterizam în Italia sau dacă puteam să-l mențin echilibrat, așa cum eu și Sela știam că trebuia să fie.

– E foarte supărat pe mine pentru că n-am avut încredere în el.

– Nu e supărat, e rănit. E o diferență. O să-i treacă.

Nu eram atât de sigură. Abia se uitase la mine mai devreme. Înainte să ajungem în Italia, trebuia să găsesc un mod să ne apropiem din nou, ca măcar să pară că suntem prieteni, nu dușmani. Din fericire, mă aștepta un zbor lung. Am inspirat curajoasă.

– Urează-mi noroc.

Sela râse și mă luă în brațe.

– N-ai nevoie. Ceva îmi spune că ești o supraviețuitoare. Se dădu în spate și mă privi. Luc, pe de altă parte... nu e atât de dur pe cât vrea să creadă oamenii.

Știam asta. Tocmai din acest motiv nu îl puteam lăsa să facă asta singur.

Am zâmbit când Sela trecu pe lângă mine către ușă și o deschise.

– O să vă aștept aici pe amândoi.

Pașii îmi erau nesiguri. Oare mă voi întoarce aici? Nu mă gândisem dincolo de momentul când voi ajunge în Italia cu Luc. Însă prin faptul că mergeam cu el, îl alegeam pe el în detrimentul libertății, o revelație care mi-a strâns stomacul. Oricât de mult îl iubeam, nu acceptasem în totalitate întemnițarea mea forțată și nu eram sigură cum ne va afecta acest lucru.

– Ia-o ușor, mi-am șoptit în timp ce mă îndreptam spre ponton.

Luc era deja la capătul acestuia. Își aruncase geanta într-un iaht alb și vorbea cu căpitanul. I-am privit pe cei doi bărbați în lumina soarelui și m-am concentrat pe vas. Era superb, avea peste 20 de metri. Deși era mai mare decât orice taxi pe apă pe care îl luasem în Veneția, priveliștea nu făcu nimic ca să-mi calmeze emoțiile. Dintr-odată, nu mă puteam gândi decât la cât de mici erau camerele dinăuntru și cât timp voi fi înconjurată de apă.

Palmele îmi transpirară și am început să respir din ce în ce mai repede. Un fior familiar mă trecu pe la ceafă,

avertizându-mă că eram aproape de un atac de panică pe care nu îl voi putea opri.

– La naiba!

Am încetinit la capătul pontonului și mi-am privit pantofii în nisip, concentrându-mă pe respirație ca să îmi controlez panica. Puteam să fac asta. După toate lucrurile prin care trecusem, asta era o nimic toată. Nu trebuia decât să păşesc pe afurisitul de ponton și să nu mă opresc din mers.

Trecură minute întregi în care singurul sunet pe care l-am auzit era zumzetul din urechi. Am inspirat și am expirat. Am încercat să mă încurajez să păşesc pe ponton. Am ridicat un picior din nisip, am atins pontonul cu pantoful, după care m-am retras.

Am auzit pași care se apropiau. Am vrut să mă uit în sus, dar m-am temut că dacă îmi întrerupeam concentrarea, aveam să clachez. Așa că am continuat să respir, să mă uit la picioarele mele, să îmi spun că puteam să fac asta.

Pantofii de piele ai lui Luc apărură în raza vizuală. Nu spuse nimic. Doar rămase acolo și mă privi, iar asta mă făcu să mă simt ca o idioată și mai mare. Iar parfumul lui, de iasomie, cedru și rom, mă învălui, distrăgându-mi atenția.

„La naiba! Lasă-mă o clipă, da?"

Îmi luă geanta de pe umăr și, înainte să-l întreb ce făcea, o aruncă pe umăr și strigă:

– Mă întorc imediat.

Păși pe nisip, mă luă de mână și mă trase în urma lui, spre casă.

Îmi pierdusem concentrarea complet.

– Ce faci?

– Ceva ce probabil nu ar trebui.

L-am tras de braț, dându-mi seama că voia să mă lase acolo.

– Ți-am spus că merg și am vorbit serios.

Se mișcă atât de repede, că abia l-am văzut. Într-o secundă, era în fața mea, trăgându-mă spre casă. Următoarea,

se întorsese spre mine și mă aruncă peste umăr ca un sac de făină.

Insula se învârti în jurul meu când el continuă să meargă spre casă. Spatele lui se frecă de pieptul meu când spuse:

– Atunci nu te mai certa naibii cu mine și cedează, măcar o dată.

Spatele mi se încordă când am auzit acel cuvânt, „cedează". M-am împotrivit, dar era prea puternic, iar brațele care îmi țineau picioarele nu se clintiră.

– Luc, lasă-mă jos! Mi-am înfipt palmele în spatele lui și m-am zvârcolit, dar în zadar. La naiba, am spus...

Râsul Selei se auzi cu ecou pe hol când intrarăm în casă.

– Se pare că ați uitat ceva.

Fața îmi luă foc. L-am lovit cu pumnul în spate.

– Am spus pune-mă jo...

Cuvintele îmi zburară din gură când mă așeză în picioare.

– Așteaptă aici!

Eram în dormitorul lui. Privirea mi se îndreptă spre ușa pe care nu-mi dădusem seama că o închisese pentru că fusesem prea preocupată să mă zbat, apoi se mută către patul din spatele meu, patul în care făcuserăm sex murdar în urmă cu numai câteva nopți.

Instinctul îmi spunea să fug către vas, ca să nu mă poată închide în cameră și să mă lase aici, însă foșnetul care se auzi din dulap mă opri. Nu știam ce făcea acolo, știam doar că, dacă l-aș fi împins prea departe și aș fi fugit, aș fi înrăutățit situația pe care încercam s-o repar.

Se întoarse și se opri în fața mea cu o cravată de mătase albastră în mână.

La naiba! Ar fi trebuit să fug.

– Dacă ai de gând să mă legi ca să nu pot să vin cu tine...

– De ce aș face asta? Deja mi-ai demonstrat că nu o să asculți de bunul-simț și că o să găsești o cale să pleci de pe insulă cum dispar. Mi se pare că cel mai înțelept

lucru pe care îl pot face e să te țin lângă mine ca să nu mai provoci probleme pentru nici unul din noi.

Privirea mi se ridică de la cravată la fața lui. Ochii lui erau niște uragane gri, familiare și provocatoare, amintindu-mi de momentele când mă provocase în Roma și de cât de mult îmi plăcuse să îl înfrunt. Însă tensiunea din maxilar și din jurul ochilor mă făcu să cred că săptămânile de stres își spuneau cuvântul și că era într-adevăr disperat ca eu să cedez și să fac ce avea el nevoie, măcar o dată.

– Atunci de ce suntem în camera asta și nu în barcă? am întrebat precaută.

– Pentru că nu ai starea mentală potrivită ca să te urci pe iaht și n-am timp să aștept să te convingi să faci asta.

M-am încordat. Puteam s-o fac. Trebuia sa mă lase doar un minut să mă conving.

– Și atunci? M-ai adus aici ca să mă legi și să mă droghezi ca să mă sui pe barcă?

Luc se încruntă.

– Cred că mi-am învățat lecția când vine vorba să te droghez.

Obrajii îmi luară foc, pentru că știusem că nu va mai face asta.

– Atunci pentru ce e cravata?

– Ca să-ți acopăr ochii. Ai spus că te descurci mai bine când nu poți vedea apa.

– Ah.

Îi spusesem asta în Veneția, când mă chinuisem să mă sui în taxiul pe apă care să ne ducă la hotelul nostru. Însă, și dacă nu vedeam, creierul meu tot își imagina cele mai groaznice scenarii.

– E adevărat, dar...

– Ai reușit să te sui în barca aia din Veneția pentru că ți-am distras atenția.

Mi-am ridicat privirea spre el. În momentul când ni se întâlniră ochii, fiori mă trecură prin tot corpul.

Abia observasem călătoria cu barca, însă nu pentru că Luc îmi acoperise ochii ca să nu văd apa, ci pentru

că îmi distrăsese atenția cu atingerea lui, cu vorbe senzuale și cu gura obraznică.

Aceea fusese însă o călătorie de zece minute pe Canal Grande. Asta urma să fie mult mai lungă și pe ocean. Căldura îmi copleși fiecare celulă a corpului. Sugera oare...?

– Nu putem rata zborul acesta, spuse el în timp ce mă privea cu ochi furtunoși și cu o căldură pe care nu am ratat-o. Dacă nu vrei să-ți distrag atenția, pot să găsesc un sedativ care nu o să te facă să leșini, doar o să te liniștească destul cât să...

– Vreau să-mi distragi atenția.

– Ești sigură?

Da, eram sigură. Era singurul lucru de care eram absolut sigură. Credea că nu îl mai voiam. Credea că îl urăsc. Asta era șansa mea să îi demonstrez că se înșela și să redau un nou suflu relației noastre.

Am încuviințat.

– Nu vreau un sedativ, Luc. Te vreau pe tine.

capitolul 12

Luc

Tot corpul mi-a revenit la viață cu acele cuvinte. „Te vreau pe tine." Dar mi-am reamintit că asta nu era despre mine. Era despre Natalie, care trebuia să se urce pe iahtul acela ca să plecăm naibii de pe insulă.

Încă nu știam care era planul ei. Nu știam dacă va încerca să fugă cum ajungeam în Tahiti sau dacă chiar avea de gând să meargă până în Italia. Știam doar că, dacă o țineam lângă mine, aveam șanse mai mari să înfrunt orice posibilă catastrofă. Cel puțin în ceea ce privea viața și siguranța ei.

„Omule, ești atât de dus, că nici măcar nu este amuzant."

Am ignorat vocea din cap. Am ignorat instinctul care țipa că nimic bun nu avea să iasă din întoarcerea cu ea în Italia. Am ridicat cravata și i-am legat-o la ochi, atent să nu îi prind vreo șuviță de păr.

– Cum e? Poți să vezi?

– Nu, e bine. Nu pot să văd nimic.

Sângele mi s-a dus direct la penis, l-a întărit, și mii se imagini deocheate cu ce i-aș putea face cât era legată la ochi mi-au umplut creierul.

„Păstrează controlul. Asta nu e despre sex. E despre distragerea atenției."

Și așa și era. Când se uita la mine, știam că nu mă vedea pe mine, ci un monstru. Și nu o puteam învinovăți, pentru că tot ce scrisese pe lista aceea era adevărat.

Am reușit să-mi potolesc focul din vene și să mai eliberez tensiunea din pantaloni. Mi-am pus mâinile pe umerii ei, ignorând cât de moale îi era pielea și concentrându-mă pe motivul pentru care făceam asta.

– Nu avem mult timp, deci am nevoie să mă asculți.

– B-bine.

Înghiți în sec, gâtul ei mișcându-se într-un fel care îmi aminti cum mă simțeam când înghițea așa în timp ce mă satisfăcea cu gura ei păcătoasă.

Penisul mi se întări din nou. La naiba! Astfel de gânduri nu vor ajuta situația.

Mi-am șters transpirația de pe frunte.

– Așază-te pe pat.

Pipăi să găsească salteaua, apoi se așeză pe margine. În secunda în care respirația ei caldă îmi atinse cămașa în zona taliei, penisul mi se întări și mai mult, și mi-am dat seama de greșeala făcută.

M-am lăsat repede în genunchi și i-am depărtat picioarele, făcându-mi loc.

– Ești sigură că nu poți să vezi?

Ea încuviință.

– Bine.

Am scos jucăria mică și mov din buzunar și am pornit-o. Sunetul o puse imediat în stare de alertă și-și încordă fiecare mușchi din corp.

– Relaxează-te, i-am spus, în timp ce mi-am pus mâna pe fusta care îi acoperea coapsele ca s-o calmez. O să-ți placă.

Cu o mână încă pe piciorul ei, am ridicat jucăria până la gâtul ei, lăsând-o să simtă vibrația pe pielea goală. Jucăria era lungă cât palma mea și în cea mai groasă parte avea circumferința unui monede. Însă vibrațiile erau plăcute și puternice, iar talentul său ascuns era în felul în care cercul mai mic se rotea în direcția acelor de ceas.

– Dumnezeule! exclamă ea în timp ce plimbam jucăria peste umeri, făcându-și încet drum către sânul ei stâng. Ce e?

– Bile Hula.

I-am plimbat jucăria peste sfârcul stâng, lăsând vibrația să o tachineze până apăru un vârf tare sub cupa sutienului.

– E plăcut. Se prinse mai strâns de saltea și se lăsă ușor pe spate, împingându-și pieptul în față. Nici măcar nu vreau să știu de ce le ai sau pentru cine erau.

M-am încruntat în timp ce îi plimbam bilele peste celălalt sân, tachinând vârful la fel ca pe celălalt. Erau pentru ea. Una dintre jucăriile pe care le comandasem și ajunseseră odată cu ghetele când încă eram destul de stupid să cred că o puteam cuceri.

– Nu refolosesc jucării sexuale. Sunt noi. Tocmai am deschis cutia în dulap dacă vrei să vezi pachetul.

– Nu, e în regulă. Te... te cred. Își arcui spatele și mai mult, ceea ce îmi spuse că jucăria își îndeplinea scopul și îi distrăgea atenția. Ce bine e!

Ar fi trebuit să fiu ușurat de acea afirmație, dar nu am fost. Ba dimpotrivă, am devenit și mai agitat. Nu voiam doar să îi distrag atenția. Voiam să fiu lucrul fără de care nu putea trăi. Și nu-mi plăcea faptul că ea chiar credea că aduceam femei aici ca să le-o trag.

– Și dacă vrei să știi, nu aduc invitați pe insula asta. Niciodată.

Disperat să continui cu ce făceam ca să ajungem naibii în Tahiti și să mă îndepărtez de ea, i-am plimbat jucăria pe stomac și am retras-o destul cât să îmi bag mâna sub fusta ei.

– Ah, credeam... Se opri când i-am apăsat jucăria de chiloți. Dumnezeule, oftă. Își deschise picioarele și mai mult și din reflex, începu să-și miște șoldurile de jucărie. Da...

Penisul meu mai avea puțin și exploda. Îi puteam simți căldura sub mână și îi puteam simți mirosul... acel miros dulce, picant, hipnotizant, care mă învăluia și mă înnebunea.

M-am luptat să-mi recapăt controlul, puterea de a trece prin asta. Mi-am reamintit că asta era doar ca să-i distrag atenția și am introdus capul rotativ în ea. Gemu și se lăsă să cadă pe saltea. I-am ridicat fusta și am privit locul în care o tachinam, fără să-mi pot lua ochii de la umezeala care creștea între coapsele ei și îi uda chiloțeii din dantelă roz.

– Luc...

Mâna ei se lăsă peste a mea. Degetele m-au strâns până când m-a durut.

La naiba, voiam să o ling acolo. Voiam să o gust. Voiam să o fac să zboare cu gura mea. Am alunecat capul rotativ mai jos.

– Așa?

– Da. Își încordă șoldurile. Mai mult.

Ardeam să îi dau mai mult. Voiam să îi dau limba mea, apoi penisul. Eram disperat să o aud strigându-mi numele când termina.

– Mmm, jucăria asta mă face să mă simt atât de bine.

„Jucăria, nu tu."

Realitatea cuvintelor ei îmi potoli excitarea, destul cât să nu îmi deschid pantalonii și să alunec în ea.

Erecția mi se înmuie, ceea ce îmi întări scopul. În timp ce ea se zvârcolea datorită jucăriei și strângea pătura, știam că era momentul potrivit să îmi continui acel scop.

Mi-am ridicat mâna de pe coapsa ei, am dat la o parte dantela umedă și am împins ușor jucăria în ea. Natalie gemu, rotindu-și șoldurile. Iar când zona ei umedă înghiți jucăria astfel încât rămăsese la vedere numai inelul de nailon, i-am pus chiloții la loc și mi-am apăsat degetul de dantela care îi acoperea clitorisul.

– Cum e acum?

– Atât de bine. Întregul ei corp tremura.

Continuă să-și lipească păsărica ademenitoare de mâna mea și, în timp ce îi priveam obrajii roșii și mușchii încordați, știam că am obținut exact ce îmi dorisem.

O făcusem să uite de una din fricile ei. O făcusem chiar să uite de mine.

Mi-am controlat dezamăgirea, i-am tras fusta la loc, m-am ridicat și i-am întins mâna.

– Haide.

Bombăni când am tras-o de pe saltea. Însă înainte să o pot lua în brațe, se cățără pe mine, își înfășură ambele picioare în jurul taliei mele și apoi îmi găsi gura și mă atrase într-un sărut care îmi zgudui lumea.

M-am poticnit. Am icnit. Nu putea face altceva decât să mă deschid sărutului ei.

Avea gust de rai. De salvare, de care aveam nevoie, și de păcat, pe care voiam să îl repet cu ea. Deși știam că nu ar fi trebuit să fac asta, am lăsat-o să mă sărute. M-am lăsat atras în căldura ei caldă și umedă. Am lăsat ca o altă parte din inima mea să se îndrăgostească de ea.

„Asta nu e iubire. Dacă ar fi fost iubire, nu ar trebui să fugă de tine. E distragere a atenției. E doar sex."

Acea realitate mi-a picurat în mintea plină de sex, făcându-mă să mă concentrez pe motivul pentru care făceam asta. M-am gândit la Manaia, care mă aștepta cu barca, la avionul din Tahiti pe care nu-l puteam rata. La motivul pentru care o luam tocmai în Italia.

La Dante, care era captiv în afurisita aia de celulă și își aștepta judecata.

M-am retras și am inspirat adânc. I-am lăsat picioarele să atingă podeaua. I-am privit fața roșie și pielea umedă și mi-am zis că puteam supraviețui iubirii pe care o simțeam pentru ea. Puteam supraviețui chiar și dorinței. Într-un fel ridicol, știam că până și faptul că o duceam în Italia putea fi un lucru bun. Mă va forța să îmi înfrunt tatăl și să îi demonstrez că mariajul nostru era legitim. Iar prin asta, puteam să o protejez. Pentru că, indiferent ce puteam să fac sau nu pentru fratele meu, singurul lucru care conta cu adevărat era să o protejez pe Natalie. Chiar dacă acest lucru mă distrugea.

Am luat-o de mâna stângă și am tras-o spre ușă, înainte să mă pierd în dorința pe care o simțeam pentru ea, dar am ezitat când am văzut tatuajul de pe degetul ei.

La naiba! Cuvântul acela atrăgea atenția.

– Stai o secundă.

I-am dat drumul și m-am dus iar spre dulap. Ea se clătină și scoase un sunet care era o combinație între pufnet și oftat. Odată ce aveam ce îmi trebuia, m-am dus în fața ei. Natalie se rezemase de perete și se bucura de jucăria vibratoare. I-am luat mâna.

– Sper că am nimerit mărimea.

I-am pus verigheta pe deget. Natalie fu surprinsă și atinse imediat inelul cu cealaltă mână.

– E lat.

Așa era. Destul cât să acopere fiecare parte a tatuajului și nu era ceva ce aveam de gând să discut. Am luat-o din nou de mână și am tras-o spre ușă.

– Haide.

– Plecăm? Acum?

Se împiedică, dar am prins-o și am tras-o spre mine.

– Da, plecăm acum.

Eram sigur că dacă nu mergeam în clipa aceea în barcă, voi da naibii toate motivele pentru care ea nu mă voia și voi ceda în fața dorințelor mele primare chiar aici, pe patul acesta.

Am scos telecomanda din buzunar și am apăsat butonul care schimba vibrația jucăriei.

– Ai încredere în mine, nici măcar nu o să-ți pese.

Gemu la noua senzație și se sprijini de mine. Știam că nu avea cum să meargă până la barcă, așa că am luat-o în brațe înainte să se cațăre din nou pe mine și am dus-o în hol.

Își puse un braț în jurul umărului meu și își apăsă fața de gâtul meu, făcându-mă să-i simt respirația fierbinte pe piele.

– La naiba, Luc!

Într-adevăr. Mi-o trăsese tare de tot, doar că nu așa cum îmi dorisem cu disperare.

Am ajuns în Tahiti fără să-mi pierd sănătatea mintală sau controlul șubred. Cu greu, însă.

A fost cea mai lungă călătorie cu barca din toată viața mea mizerabilă. După ce am dus-o pe Natalie, care era moale, într-o cameră de sub punte, am satisfăcut-o cu degetele și jucăria până am simțit că motoarele iahtului încetinesc. Nu știu câte orgasme a avut. Nu știu de câte ori m-a implorat să scot jucăria și să i-o trag. Totul era o ceață în mintea mea plină de sex. Nu știu nici cum am rezistat corpului ei apetisant și zvârcolitului erotic de pe patul acela mare. Știu doar că atunci când am ajuns în Tahiti, eram atât de tare, încât eram sigur că și o rafală de vânt m-ar face să termin. Trebuia să mă îndepărtez de ea înainte să cedez cerințelor și să-mi bag penisul în ea până când țipam amândoi.

Din fericire, Manaia nu făcu nici un comentariu. Nici despre înfățișarea epuizată a lui Natalie, nici despre frustrarea mea sexuală evidentă. Dacă auzise strigătele de plăcere ale lui Natalie, nu mi-a dat de înțeles asta. Mi-a zis doar să-l sun când voiam să ne întoarcem pe insulă.

I-am mulțumit, am luat ambele bagaje și ne-am îndreptat spre mașina care ne aștepta în parcare. Încă slăbită de la ce-i făcusem, Natalie încerca să țină pasul.

Scosesem jucăria când am simțit barca andocase, dar nu îi dădusem jos cravata de la ochi decât după ce ne-am dat jos de pe barcă. Acum, avea probleme în adaptarea la lumină, dar nu am încetinit și nu m-am uitat la fața ei. Nu aveam încă încredere în mine. Nu când eram tare ca piatra și tânjeam după propria eliberare. O eliberare pe care nu o voiam însă decât dacă însemna ceva.

– *Merda*, am bombănit încet, când mi-am șters transpirația de pe frunte. Cum naiba ți-ai dat prioritățile peste cap în halul ăsta?

În urmă cu o lună, aș fi sărit pe o fată sexy care mă implora să i-o trag. Azi, voiam mai mult decât sex. Voiam legătura pe care o crease Natalie cu mine în Italia. Nimic altceva nu ar fi fost îndeajuns.

I-am făcut semn șoferului când a vrut să ia bagajele și i-am spus:

– Mă descurc.

Le-am aruncat în portbagaj, timp în care am auzit-o pe Natalie vorbind cu șoferul, dar nu am fost atent la cuvintele ei. Ușa din spate se deschise și se închise, semn că se suise în mașină. Am închis portbagajul și m-am dus pe scaunul din față, de lângă șofer, ca să nu fiu tentat să o ating. Sau să o sărut. Sau să o fac a mea chiar acolo, ca un adolescent excitat.

– La aeroport, i-am spus șoferului, în timp ce mi-am scos portofelul din buzunarul de la spate. Și grăbește-te.

– Da, domnule.

Majoritatea taximetriștilor de pe insulă vorbeau engleză, lucru pentru care eram recunoscător. Am lăsat geamul jos, mi-am rezemat cotul și mi-am frecat fruntea care mă durea, sperând că vântul mă va răcori. Simțeam privirea lui Natalie în ceafă, dar nu voiam să mă întorc. Nu aveam puterea sau voința să-i rezist acum.

Era un plan stupid. Ar fi trebuit s-o las pe afurisita aia de insulă. Ar fi trebuit să stau în spate cu ea, în caz că încerca să fugă. Încă nu știam ce plănuia să facă și obosisem să tot încerc să îmi dau seama. Eram sătul

de tot, de familia mea, de Casa mea, de responsabilităţile mele, de ea. În urmă cu doar câteva luni, viaţa mea era atât de uşoară şi de lipsită de griji, acum era un haos total, iar eu eram prins în mijlocul unui vârtej şi încercam să nu mă înec.

Şoferul opri în faţa unui terminal.

– Repede, spuse el cu un zâmbet pe faţă, exact cum mi-aţi cerut.

Mi-am dat seama că mintea îmi zburase în timpul scurtei călătorii, aşa că i-am plătit omului de două ori mai mult.

– Mulţumesc, apreciez.

M-am dus spre portbagaj şi am luat ambele bagaje înainte ca Natalie să poată ajunge la ele. Cu coada ochiului, am văzut privirea iritată pe care mi-o aruncă înainte să îi zâmbească dulce şoferului.

– Mulţumesc.

Localnicul îi zâmbi şi îi făcu cu mâna, apoi se urcă în maşină.

Încă nu o puteam privi, aşa ca i-am zis să mergem şi mi-am continuat drumul.

Am stat cu ochii pe ea când am făcut check-inul şi ne-am luat biletele, fiind atent după orice semn că ar fi plănuit să fugă. Cum rezervasem biletul pe ultima sută de metri, nu mai rămăseseră locuri la clasa I, aşa că i-am luat un loc la economic. Nu păru încântată de asta, dar nu-mi păsa. Am trecut de securitate, şi de fiecare dată când Natalie încerca să îmi vorbească, reuşeam să o evit, în mare parte pentru că erau atâţia oameni în jur. Însă nu am respirat uşurat decât după ce ne-am suit în avion.

Abia când am păşit în avion, i-am făcut semn stewardesei.

– Ea stă la business.

– În regulă, veniţi pe aici, doamnă.

Stewardesa zâmbi şi îi făcu semn lui Natalie către partea unde era clasa business.

– Stai.

Natalie mă privi în timp ce i-am luat biletul din mână și m-am întors în cealaltă parte.

– Dar locul tău...

– E aici. Nu face o scenă. Oamenii încearcă să urce.

I-am dat biletul meu de la business și am împins-o către partea din față a avionului. Nu am ratat însă frustrarea din ochii ei. Sau felul în care i se încordară umerii. Însă pentru prima oară de când îi spusesem că mă întorceam în Italia, am reușit să respir liniștit.

Eram în avion. Ea nu putea pleca. Iar eu eram eliberat de căldura, mirosul și corpul ei atrăgător pentru următoarele 24 de ore cel puțin. Apoi...

Apoi vom fi în Italia, unde se putea întâmpla orice. Dar cel puțin acolo, voi avea bunul-simț să nu o doresc din nou.

Sau cel puțin asta speram, din moment ce faptul că o dorisem îi pusese viața în pericol de mai multe ori decât puteam număra.

capitolul 13

Natalie

Crezusem că zborul de la New York la Roma, de acum mai bine de o lună, fusese groaznic. Nu știusem însă cât de oribil poate să fie un zbor.

Am zburat peste 24 de ore, cu opriri în L.A. și Paris ca să schimbam avioanele. Am încercat de mai multe ori să fac schimb de locuri cu Luc și să îi dau o pauză de la locul lui îngrămădit, dar m-a refuzat de fiecare dată. Zicea că e prea ocupat cu cititul revistei sau cu vizionatul unui film pe ecranul din fața lui. Asta sau dormea.

De mai multe ori, l-am surprins prefăcându-se că doarme când treceam pe lângă el. Nu eram proastă însă, îmi dădeam seama că mă evita. Știam asta după felul în care nu se uita în ochii mei când nu voia să vorbească cu mine. De fiecare dată când atingeam inelul pe care

mi-l dăduse înainte să părăsim insula, eram și mai confuză în privința motivelor pentru care eram aici și a direcției spre care ne îndreptam.

Acel inel nu era un simplu inel. Era lat cât să-mi acopere complet tatuajul. Era ornat cu diamante rotunde și în formă de lacrimă care formau flori delicate. Am încercat să-mi spun că diamantele nu erau reale, dar inelul era gros și greu și simțeam că probabil costase o avere.

Când am aterizat la Roma, încă nu aveam răspunsuri despre noi sau ce ar trebui să fac și eram prea obosită ca să încerc să deslușesc totul. Mi-am luat geanta înainte ca Luc să ajungă la ea, am pus-o pe umăr și l-am urmat către punctul de control, fără să știu cât era ceasul sau unde mergeam de la aeroport.

Nu a vorbit cu mine, cu excepția unor mormăieli și a unor încuviințări din cap, indicându-mi în ce parte să o iau, și dintr-odată îi eram recunoscătoare pentru asta. Aveam nevoie de somn. Aveam nevoie să-mi încarc bateriile. Aveam nevoie de puțin timp ca să plănuiesc o strategie cum o să ajung la el.

Un întuneric umed mă înconjură când am ieșit din aeroport. Luc bombăni să țin pasul cu el, traversă strada și intră în parcarea din fața terminalului. L-am urmat, dar sinceră sa fiu, eram prea obosită ca să fac exact ce zicea exact când voia. Mă apropiam cu pași repezi de punctul în care nu-mi mai păsa să-i fac favoruri.

O voce se auzi din față, scoțându-mă din starea mohorâtă. M-am uitat și am văzut un bărbat cam de aceeași înălțime cu Luc, care își pusese un braț după umărul lui și îl prinsese într-un salut dintr-acelea ciudate, ca o îmbrățișare, pe care îl fac bărbații când se întâlnesc. Cei doi vorbiră puțin în italiană, după care Luc îi dădu drumul bărbatului și se aplecă să îmbrățișeze o femeie micuță, cu păr roșcat prins în coadă, care stătea lângă bărbat.

M-am uitat mai atent pe măsură ce m-am apropiat. Nu părea să fie italiancă. Nu avea pielea măslinie, ca mulți dintre italienii pe care îi întâlnisem în ultima mea

excursie. Când se îndepărtă de Luc și zâmbi, am văzut că pielea ei era deschisă la culoare, iar ochii de un verde pal. Când vorbi în engleză, am auzit un accent britanic foarte clar.

– Fee, Marco. Luc se întoarse spre mine, care mă oprisem mai în spate, nedorind să le întrerup reuniunea. Ea e Natalie. Încă nu mă privise în ochi, dar nu am ratat felul în care maxilarul lui se încordă într-un fel deloc confortabil când adăugă: Soția mea.

Ar fi trebui probabil să fiu enervată de reacția asta, dar eram sincer prea obosită ca să mai simt altceva în afară de amorțeală. Am întins mâna.

– Bună.

– Luc, e frumoasă, spuse femeia cu un accent care părea total nepotrivit în Italia. Mi-a luat mâna cu ambele ei mâini. E minunat să te întâlnesc în sfârșit. Am auzit multe despre tine.

– Serios? M-am uitat spre Luc, fără să-mi pot ascunde grija din privire. Auziseră de mine? Singurul lucru pe care îl auzisem despre ei fusese de la Sela. Nu de la așa-zisul meu soț. Abia aștept să aflu ce a spus *soțul meu* despre mine.

Bărbatul, Marco, râse.

– O mare parte din ce a spus pot să zic de pe acum că e adevărat.

Mi-am mutat privirea spre el, însă Marco doar zâmbi, etalând două gropițe pe fața lui bronzată, deloc afectat de răspunsul meu. Era aproape la fel de înalt ca Luc, cu aceeași înfățișare plăcută de italian, dar nu era nici pe departe la fel de chipeș ca Luc sau la fel de devastator de sexy.

– Toate sunt de bine, te asigur. Ea e Felicity. O să stai cu noi o perioadă. Proprietatea noastră e sigură. Se uită apoi către Luc. Și cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai bine.

Mi-am amintit de conversațiile pe care le avusesem cu Luc și cu Sela înainte să plec de pe insulă și de faptul că amândoi pomeniseră de „reguli". La cât de amețită

eram, mi se părea ridicol, dar nu mai aveam puterea să pun întrebări.

– *Si.* Expresia lui Luc deveni serioasă. Știu că suntem aici?

Marco se întoarse și ne făcu semn să-l urmăm.

– Nu încă, dar vor afla în curând. Pun pariu că cineva de la aeroport te-a recunoscut.

– Agentul vamal care ne-a controlat a luat o pauză exact după ce am trecut de el.

Am privit spre Luc, însă el nu se uită la mine.

– Este posibil să avem probleme pe drum, spuse Marco. Ca să fim siguri, cred că ar trebui să luăm calea cea lungă.

– De acord, zise Luc.

Probleme? Dintr-odată eram foarte trează.

Marco se opri lângă un Mercedes negru și deschise portbagajul. Luc își aruncă geanta înăuntru în timp ce Marco luă bagajul de pe umărul meu. Arătând spre mașină, Marco spuse:

– Intră. E apă în spate în caz că ți-e sete.

Brusc, eram prea îngrijorată cu cine vorbise acel agent ca să mă mai gândesc la sete. Aveam emoții. M-am urcat pe bancheta din spate și mi-am pus centura de siguranță. Felicity veni lângă mine, în timp ce Luc se așeză în față, lângă Marco.

Nimeni nu spuse nici un cuvânt când am ieșit din parcare. În mașină era o tăcere stranie în timp ce treceam pe lângă felinare. Mai fusesem la acest aeroport numai o dată înainte, dar deja știam că Marco nu ne ducea pe aceeași rută pe care mă dusese șoferul meu atunci. Nu numai pentru că lăsasem aeroportul în urmă repede, ci și pentru că drumul îngust de țară pe care eram nu era nici luminat și nici umblat.

Privirea mi se duse către Luc, spre trăsăturile lui luminate de tabloul de bord al mașinii, și mi-am dat seama repede ce ratasem în aeroport și chiar și mai devreme, în timpul zborului.

Umerii îi erau tensionați și rigizi și fiecare mușchi din corp părea să fie în alertă. Pentru prima oară, m-am gândit că poate incapacitatea lui de a vorbi cu mine sau de a mă privi poate nu avea nimic de-a face cu mine, ci cu faptul că era stresat la maximum pentru că mă adusese înapoi în țara asta.

– Nu-ți face griji. O mână caldă și feminină alunecă peste a mea. Marco știe cele mai sigure rute.

M-am întors să mă uit la profilul lui Felicity, care era evidențiat de lumina lunii ce aluneca prin geamul din spate.

– Cele mai sigure nu mă liniștesc prea tare.

Ea zâmbi.

– Tatăl lui Marco a fost prieten bun cu Andrea de Cesaris și a învățat tot ce știe despre condus de la Andrea.

Asta nu însemna nimic pentru mine.

– Îmi pare rău, dar nu știu cine este.

Marco pufni din scaunul șoferului.

– Doar cel mai bun șofer de Formula 1.

Luc îi aruncă o privire.

– Nu îi spuneau Andrea de Crasheris[1], pentru că avea atâtea accidente?

– Asta doar îi demonstra devotamentul pentru sport. Uitându-se în oglinda retrovizoare la mine, Marco adăugă: Nu-ți face griji, *cara*, soțul tău doar e gelos pentru că sunt un șofer mai bun decât el.

Luc pufni și se uită pe geam, în întuneric. Marco râse și se concentră la drum, iar Felicity zâmbi.

Nici Marco, nici Felicity nu păreau prea stresați de situația în care eram, însă privirea mi se tot ducea spre Luc. Spre maxilarul lui încordat și felul în care fiecare mușchi din corp părea să fie pregătit pentru acțiune dacă era cazul.

M-am afundat în scaunul meu, în timp ce tăcerea se lăsa peste mașină. Însă nu puteam să-mi iau ochii de la Luc

[1] În limba engleză, *crash* înseamnă și „accident". (n.tr.)

și, dintr-odată, m-am întrebat dacă poate nu ar fi trebuit să rămân pe insulă, așa cum îmi ceruse.

Era trecut de unu dimineața când am ajuns pe proprietatea lui Marco. Nu reușisem să dorm, însă în secunda în care porțile se închiseră în urma noastră, sunt sigură că ușurarea mea era palpabilă.

Cum era întuneric, nu am văzut mare lucru din proprietate, cu excepția aleii pavate și a copacilor înalți, asemănători cu cei ce încadrau aleea pentru mașini a părinților lui Luc. În timp ce proprietatea familiei lui Luc se afla pe munte, a lui Marco era într-o zonă mai netedă, cu dealuri și viță-de-vie.

– Faceți vin? am întrebat-o pe Felicity în spate, în timp ce ne îndreptam spre luminile unei case mari, în stil toscan.

– Toată lumea din Italia face vin. Al nostru nu e la fel de bun ca vinul Salvatici...

– Femeie, muscă-ți limba, spuse Marco din față.

Felicity zâmbi și se uită spre oglinda retrovizoare. Ea și Marco schimbară o privire intensă, după care se concentră din nou pe mine.

– Dar al nostru nu e foarte rău.

– Recolta din anul acesta o să fie mai bună ca oricând, spuse Marco.

Nu reușeam să o citesc pe Felicity. Sela insinuase că Marco avea o soție. Felicity și Marco erau clar un cuplu, de asta îmi dădusem seama ușor. Dar ea nu purta o verighetă și nici el. Din ce am văzut înainte să mă urc în mașină, nu avea tatuaje cu imprimeu de leopard care să o marcheze ca fiind pisicuță, dar poate nu observasem și pentru că era întuneric. Oricum, în țara asta învățasem să nu am încredere în primele impresii.

Vila era o structură masivă făcută din piatră, cu mai multe etaje și mai multe acoperișuri care țințeau în direcții diferite. O boltă înaltă încadra o ușă enormă în stil de poartă, cu ornamentații din fier și balamale

împodobite, și un turn central se ridica deasupra ușii principale mult deasupra restului casei.

Nu era la fel de mare precum castelul Salvatici, dar se vedea că familia lui Marco avea bani.

– Toată lumea din Casa asta trăiește într-un castel? am mormăit eu, mai mult pentru mine decât pentru altcineva.

– Asta nu e un castel, spuse Felicity. Castelele sunt reci și rigide. Tehnic, asta e o fermă.

– Da, nouă nu ne trebuie castel, interveni Marco din față, aruncând o privire ironică în direcția lui Luc. Suntem țărani, nu ca regalitatea de lângă mine.

Luc pufni.

– Proprietatea asta a fost în familia Marco de ani întregi, spuse Felicity. Toate clădirile pe care le vezi aici au făcut parte dintr-un cătun. Partea mai înaltă era turnul de veghe. Marco a remodelat ferma, dar a păstrat turnul, așa, pentru distracție.

– Nu e pentru distracție, spuse Marco. E pentru siguranță. E grozav să-mi spionez vecinii.

Felicity își dădu ochii peste cap și mă privi.

– Chiar și așa, ne place.

Nu aveam nici o problemă să nu stau într-un castel. De fapt, dacă nu mai vedeam vreun castel vreodată, aș fi fost fericită. Ultima oară când văzusem unul...

M-am înfiorat când mi-am adus aminte și m-am îndemnat să evit acel loc întunecat al trecutului meu.

În loc să ne oprim în fața fermei, așa cum mă așteptam, Marco trecu de aleea circulară și o luă pe drumul din dreapta, în josul unui deal, până am ajuns la o mică vilă din piatră cu o verandă lată și acoperiș înclinat. Luminile din exteriorul vilei erau aprinse și în partea opusă casei părea să fie un lac.

Marco opri motorul și deschise portiera.

– M-am gândit că o să vă simțiți mai confortabil în vila de oaspeți. Îi făcu cu ochiul lui Luc când ieși. Având în vedere că sunteți proaspăt căsătoriți.

Privirea mi se duse la Luc, care era în față și își dădea jos centura de siguranță. Dar practic eram proaspăt căsătoriți, deși nu și-ar fi dat nimeni seama de asta dacă doar s-ar fi uitat la noi.

Emoțiile mă cuprinseră din nou, amintindu-mi că nu eram atât de epuizată pe cât crezusem. Nu am auzit ce răspunse Luc când se dădu jos din mașină, dar am recunoscut că vorbea în italiană și nu am ratat înțepătura din tonul lui, care îmi spunea că nu era prea încântat de anunțul lui Marco.

Spatele îmi era înțepenit când am coborât și am închis portiera. Tocmai călătorisem jumătate de glob pentru omul acesta. Ar fi putut să fie puțin recunoscător, chiar dacă era prost dispus.

Marco ne luase deja bagajele înainte să ajung la portbagaj, așa că l-am urmat, în timp ce Felicity intrase în vilă și aprindea luminile.

Locul era mai mare decât părea în exterior. Pereții erau pietre inegale, tavanul, cărămizi arcuite. Două trepte în jos duceau către livingul cu mobilă luxoasă, în nuanțe de auriu, maro și albastru pal. Coloane de cărămidă separau camera unde se mânca și dincolo de ea, vedeam o bucătărie modernă. Uși largi franțuzești dădeau spre o curte interioară și o priveliște întunecată, iar în dreapta am văzut-o pe Felicity deschizând o altă ușă și aprinzând lumina.

– Aici e dormitorul. Aveți o baie și după ușa din spatele lui Natalie e camera cu mașina de spălat.

Marco ne lăsă bagajele pe jos, în living.

– Am umplut frigiderul cu mâncare, dar dacă aveți nevoie de ceva sau vreți ceva anume, spuneți-ne mâine.

– Mulțumesc, zise Luc, care își trecu o mână prin păr.

Stătea în partea opusă a camerei față de unde eram eu și tot nu mă privise. Nu de când plecaserăm din Tahiti.

Voiam să fiu îngrijorată din cauza asta, dar nu aveam energia necesară. Acum că eram în siguranță, epuizarea mă prindea din urmă din nou și știam că la fel stăteau

lucrurile și cu el. Mâine la un moment dat îl voi înfrunta, îl voi întreba ce se întâmplă cu noi, dar acum nu voiam decât să dorm.

– E foarte drăguț, am spus, în speranța că pot grăbi totul ca să dorm. Mulțumesc că ne lăsați să stăm aici.

– Nu e nevoie să ne mulțumești.

Felicity se duse lângă Marco și își trecu brațul în jurul taliei lui. Când acesta își puse mâna pe umărul ei, ea spuse:

– Sunteți bine-veniți să veniți în casa principală pentru micul dejun, dar înțelegem dacă vreți să săriți peste și să dormiți. Casa noastră este casa voastră, așa că simțiți-vă liberi să explorați proprietatea.

– Doar nu vă faceți planuri să o părăsiți neînsoțiți, spuse Marco, ghidând-o pe Felicity spre ușă. E mai sigur așa, pentru moment. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse Luc și închise ușa în urma lor.

Mi-am mușcat buza în tăcere, deoarece nu-mi plăcuse ultimul comentariu al lui Marco. Înțelesesem ce voia să spună, dar făcuse să pară că eram prizonieră. Din nou. Doar că de data asta nu mai eram înconjurată de apă, ci de ziduri.

Luc traversă camera și luă ambele bagaje.

– Ar trebui să despachetezi și să te culci. A fost o zi lungă.

Într-adevăr, fusese mai lungă decât anticipasem.

Am oftat și l-am urmat în dormitor. Pereții de acolo erau și ei făcuți din pietre inegale și cărămizi, iar tavanul înalt era din bârne de lemn. Pe podeaua din gresie era un covor mare. O tăblie sculptată era la capătul patului lat, acoperit cu o cuvertură aurie și multe perne. În dreptul șemineului se găsea un fotoliu portocaliu și o sofa. Noptierele și cele două scrinuri erau din lemn vechi închis la culoare, iar ferestrele aflate de o parte și alta a șemineului erau încadrate de draperii scumpe ce se asortau cu cuvertura. În dreapta camerei, uși

de lemn dădeau spre baie, iar ferestrele arcuite bănuiam că dădeau spre o priveliște incredibilă.

Întreaga căsuță era romantică și îmi plăcea la nebunie. Uram doar motivul pentru care mă aflam acolo.

Luc îmi puse geanta pe scrinul cu oglindă, apoi el se duse la celălalt și începu să despacheteze.

– Îți sugerez să te faci confortabilă, căci nu știu cât o să fim aici.

Asta nu mă liniști, dar eram prea obosită ca să mai spun asta. Tocmai când îmi luam o pijama și periuța de dinți din geantă, Luc închise sertarul de jos al scrinului și se întoarse spre ușă.

– Unde te duci? l-am întrebat.

– În cealaltă cameră. Trebuie să scriu câteva lucruri înainte să mă văd cu tata mâine și nu vreau să te țin trează.

– O să te vezi cu el mâine?

– Da, doar de asta suntem aici, îți amintești? Ca să încerc să-i salvez viața lui Dante. Și pe a ta. Intră în living și se întinse către clanță, atent să nu-mi întâlnească privirea. Odihnește-te.

Ușa se închise cu un zgomot care avu ecou în întreaga cameră. Prea amorțită ca să mai răspund, m-am afundat în fotoliul portocaliu și m-am uitat la ușa din lemn.

Nu aveam nevoie să fiu salvată. Aveam nevoie să fiu apreciată pentru femeia care eram. Aveam nevoie să fiu iubită, așa cum spusese că mă iubea în Pacificul de Sud. Așa cum simțisem că mă iubea în ultima noapte din Toscana, înainte ca lumea mea să explodeze.

Lacrimile îmi arseră ochii când am privit în jos, la verigheta groasă din jurul degetului. Lacrimi care nu erau cauzate doar de epuizare, ci și de frustrare și durere.

Cum de ajunseseră lucrurile atât de haotice? Cum de ajunseserăm aici? Nu doar în Italia, ci cu ziduri de piatră între noi. Nu știam cum să ajung la el. Nu știam nici dacă mai puteam face asta. Cu cât mă uitam mai mult la verighetă și la formele create de diamante, cu atât mă întrebam dacă era poate momentul să nu mai încerc.

Pentru că prin vederea neclară, mi-am dat seama că formele acelea create de diamante nu erau flori, ci fluturi.

Fluturii erau un simbol al tehnicilor de control al minții.

Aceleași tehnici de control al minții pe care le suporta fiecare pisicuță beta când era dresată.

capitolul 14

Luc

Mă simțeam ca naiba. Ba nu, mai rău de-atât. Mă simțeam ca o balegă uscată, veche de o săptămână.

Nu mai puteam sta nemișcat, așa că m-am ridicat de pe canapeaua pe care mă aruncasem în jurul orei patru dimineața. Ațipisem poate o oră, dar nu reușisem să adorm din cauza stresului care mă rodea privind ziua care urma.

Deveneam mai țâfnos cu fiecare secundă care trecea, așa că m-am dus în bucătărie în hainele mele șifonate și am umplut cafetiera cu apă proaspătă. Nu aveam să mă relaxez până când Natalie nu pleca din țara asta afurisită. Da, aveam încredere că era în siguranță pe proprietatea lui Marco, dar nu eram sigur că va rămâne între zidurile astea. Natalie James. Pardon, Natalie Salvatici avea o latură imprevizibilă și independentă, care mă înnebunea și doar când mă gândeam la toate modurile în care mă putea sfida cât eram aici...

Am închis apa și am inspirat adânc în timp ce stăteam lângă chiuvetă, luptându-mă cu o excitație pe care nu aveam nici un drept să o simt și cu o căldură care îmi scurtcircuita creierul. Noaptea trecută, avusesem nevoie de toată voința din mine ca să nu o arunc pe patul acela mare și să fac sex cu ea. Dacă ar fi făcut orice comentariu acid când ieșeam din cameră, nu sunt sigur că aș fi putut rezista dorinței. Dar își ținuse gura închisă.

Și nu venise să mă caute după ce, mai târziu, nu mă alăturasem ei în singurul dormitor din căsuță. Din câte știam, nici măcar nu se întrebase unde eram.

Mi-am spus să nu fiu dezamăgit de asta și m-am îndreptat spre cafetieră. Era mai bine pentru amândoi să nu fim distrași de ceva emoțional sau sexual în următoarele zile. Era și mai sigur. Ultima oară când mă lăsasem distras de ea...

Am închis capacul aparatului și am apăsat butonul de pornire. Da, ultima oară când fusesem distras de așa ceva, Natalie aproape că murise.

Următoarele 20 de minute, m-am concentrat pe prepararea micului dejun, o sarcină comună care mi-a luat mintea de la Natalie și de la mizerabila mea familie. Marco și Fee puseseră în bucătărie tot ce am fi avut nevoie pentru o lună: carne proaspătă de la măcelarul local, legume și fructe pe care eram sigur că le creșteau pe proprietate, produse de patiserie și chifle pe care știam că le pregătise bucătăreasa familiei, Lucilla.

Am auzit foșnet în spate tocmai când terminam prima omletă, urmat de un „uau".

Sângele mi s-a încins când am auzit vocea blândă a lui Natalie, dar m-am obligat să-mi păstrez controlul. Așa cum ar fi trebuit să fac din prima clipa în care o întâlnisem.

– Sunt destul de sigur că uau-ul e pentru priveliște și nu pentru abilitățile mele de bucătar. Stai jos. Micul dejun e gata.

Își trase un scaun și când i-am pus omletă în farfurie și am adăugat niște cartofi pe care îi făcusem mai devreme, i-am surprins privirea uimită îndreptată spre lacul de cristal care era încadrat de copaci înalți și dealuri verzi.

– Mi s-a părut aseară că am văzut apă, dar nu aveam nici cea mai vagă idee că e așa. E superb. Unde suntem? Nu arată ca regiunea muntoasă unde locuiesc părinții tăi.

– Nu e. Am pus farfuria și tacâmurile în fața ei. Sunt cam la 45 de minute sud de ei, lângă Siena.

– Ah.

Nu mi-am dat seama dacă acel „ah" era un „ah" de bine sau de rău și nu aveam chef să întreb. Am turnat o nouă cană de cafea, am pus frișcă și zahăr și am dus-o la masă pentru ea.

Ea se uită de la cana fierbinte la fața mea și spuse:

– Mulțumesc.

Pentru o fracțiune de secundă, am văzut ce ratasem mai devreme pentru că nu putusem să mă uit la ea.

Ochii îi erau roșii și puțin umflați în jurul marginilor. Și cercuri întunecate se vedeau sub ei, ceea ce-mi spunea că nici ea nu dormise mai mult decât mine.

Vinovăția mă străpunse în centrul pieptului. Vinovăție nu doar pentru că o adusesem aici, ci pentru că eu eram motivul pentru lipsa ei de somn și ochii roșii.

Mi-am mutat privirea și m-am dus către aragaz, unde m-am concentrat pe pregătirea unei noi omlete, ca să nu fac sau să spun ceva care să înrăutățească situația. Natalie oftă, își ridică furculița și începu să mănânce. Tăcerea umplu bucătăria, fiind întreruptă numai de sunetul tigăii și al tacâmurilor ei.

Tensiunea era palpabilă între noi când am oprit aragazul și am pus mâncarea pe a doua farfurie, așezându-mă în cealaltă parte a mesei. Tensiune pe care știam că o simțea după felul în care se încordase și mă privea cu ochi precauți.

M-am concentrat pe mâncat, sperând că mâncarea va mai relaxa nodul de stres din stomac. Asta nu s-a întâmplat însă, mai ales când am observat că Natalie abia se atinsese de mâncarea ei.

La naiba!

Aveam nevoie de mai multă cafeină pentru asta. Când m-am ridicat de la masă, m-am uitat la cana ei.

– Mai vrei cafea?

Ea își privi cana pe jumătate plină și ridică din umeri.

– Presupun.

Presupun. Dumnezeule, eram clar pe drumul cel bun să-i convingem pe toți că eram îndrăgostiți nebunește.

Am luat ambele căni și le-am umplut, în tot acest timp întrebându-mă ce puteam spune ca să risipesc tensiunea. Tot ce îmi venea în minte suna stupid. Întors la masă, i-am pus cana în față, m-am așezat pe scaun și mi-am pus ambele mâini în jurul cănii, hotărându-mă că mă săturasem.

– Știu că seara trecută Marco ți-a spus că poți merge oriunde pe proprietate. Poți, dar e important să nu părăsești locul din nici un mo...

– Știu, Sela mi-a explicat. Sunt în siguranță în spatele zidurilor. Odată ce plec, nu mai contează.

Stomacul mi se întoarse pe dos când am văzut-o cum își fixa farfuria cu privirea cu o expresie pe care nu o pot descrie decât ca nefericită.

Uram asta.

– O să îndrept lucrurile cu tata și cu Casa mea. N-o să fii prinsă aici mult timp. Odată ce ne recunosc mariajul, o să te lase în pace.

– Și dacă n-o s-o facă?

Nici măcar nu aveam de gând să iau în considerare această posibilitate. Mi-am ridicat cana la gură, disperat ca băutura fierbinte să-mi pârjolească frica subită.

– O vor face.

Își ridică privirea și deși nu mă uitam direct la ea, nu mi-a scăpat îndoiala din ochii ei.

– Și după asta ce? Ce se întâmplă după ce îi convingi că suntem căsătoriți?

Pași. Puteam trece prin toată mizeria asta dacă mă concentram pe pașii care ne vor duce către siguranță.

– Apoi o să încerc să-l ajut pe Dante, am spus eu.

Natalie nu răspunse, doar mă fixă cu privirea într-un mod pe care nu am reușit să-l decodific, dar știam că urmau întrebările. Mai știam și că voi răspunde la toate dacă asta o va proteja.

Se rezemă de scaun, jucându-se cu toarta cănii.

– Cine e Marco pentru familia ta?

– O rudă depărtată.

– Cât de depărtată?

– Prin mai multe căsătorii. Familia lui e loială Casei noastre.

– E evident că ai încredere în el.

– Da.

– Atunci de ce nu l-a putut ajuta el pe Dante?

– Pentru că nu e Cavaler. Abia când m-a fixat cu privirea, am oftat și am încercat să explic: Eu și Marco am crescut împreună. Părinții lui au fost uciși într-un accident de mașină când era mic. A fost crescut de unchiul lui, care e Cavaler în Casa Salvatici. Cavalerii sunt ca... Trebuia să mă gândesc la ceva ce ar înțelege. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi avut casă regală în SUA. Sunt ca niște consilieri. Sunt 13 la număr, toți numiți de capul Casei, Marele Duce din Toscana, care se întâmplă să fie tatăl meu. Marco nu e cavaler, deci nu are nici un cuvânt de spus în privința modului în care sunt disciplinați membrii, mai ales cei ai familiei Salvatici.

– Dar unchiul lui are?

– Da.

– Atunci de ce nu l-ai rugat pe el să-l ajute pe Dante?

Mi-am ridicat cana la buze din nou.

– Pentru că unchiul lui Marco e la fel de depravat ca fratele meu Giovanni. N-am încredere în el mai mult decât am în Grande Cavaliere.

– Sela a pomenit de acest Grande nu-știu-cum. E un fel de preot?

Am pufnit.

– Nu, nu are nimic religios.

Era malefic. Și nu voiam ca Natalie să fie în apropierea lui.

– Actualul Grande Cavaliere nu e o persoană cu care să vrei să te întâlnești vreodată. L-ai văzut în ritualul din pădure. Era cel în roșu.

Corpul ei se încordă pe scaun și, fără să întreb, știam ce își amintea. Modul în care Grande Cavaliere

o aplecase pe pisicuța beta goală pe altarul de piatră și i-o trăsese acolo, de față cu toată lumea.

M-am uitat în jos la cafea, stomacul întorcându-mi-se pe dos doar când îmi aminteam că văzuse acel ritual depravat. Dar nu voiam să o sperii, așa că am vorbit cu o voce mai blândă:

– Nu există nici un motiv să îl întâlnești personal. Marco nu l-ar invita niciodată pe proprietate. Nu din cauza ta, ci din cauza lui Fee. Legal, nu poate intra fără acea invitație.

Încuviință și se uită în jos la cafea. Nu mai suportam tăcerea, așa că am privit-o. Își studia cana ca și cum aceasta deținea secretele universului, dar îmi dădeam seama că mai avea întrebări.

– Întreabă orice vrei să întrebi, Natalie.

Își puse mâinile în jurul cănii, o trase aproape și, când făcu asta, am văzut tatuajul de sclav de pe degetul ei, vizibil pentru că nu purta verigheta.

– Încerc să deslușesc tot ce se întâmplă. Ai spus că Marco nu l-ar invita pe Grande Cavaliere aici din cauza lui Felicity. Care e povestea lor? Sunt căsătoriți? Pentru că nu am văzut verighete, și ea nu se poartă ca o pisicuță.

– Nu e o pisicuță.

Mi-am spus să nu fiu dezamăgit că-și dăduse jos inelul. Era clar că nu voia să fie căsătorită cu mine, așa că era normal să-și dea jos inelul în privat. Nu suportam să văd însă acel cuvânt. Aș fi vrut să fi ales ceva mai puțin groaznic. Eram terifiat că va uita să-și pună verigheta înainte să părăsească vila și că altcineva va vedea tatuajul. Nu pentru că m-ar face să par un nemernic, nu dădeam doi bani pe asta. Ci pentru că eram îngrozit că acel cuvânt de pe pielea ei va fi raportat înapoi celor 13 și tatălui meu.

– Și nu sunt căsătoriți, m-am forțat să spun, în loc să-i ordon să-și pună inelul la loc, așa cum voiam. Tatăl lui Felicity este liderul Casei Merrick din Anglia și...

– Stai un pic. Felicity e cea de care mi-ai povestit? Femeia din Anglia care ți-a spus adevărul despre Case?

Am încuviințat.

– E și cea cu care tata a încercat să mă cupleze. Nici unul din noi nu era interesat. Marco e mai degrabă genul ei, nu eu. Iar ea și Marco nu sunt căsătoriți pentru că tatăl ei nu o să aprobe mariajul cât timp tatăl meu și Grande Cavaliere controlează Casa Salvatici.

– Nu înțeleg.

Știam asta. Mai știam și că nu va înțelege niciodată cu adevărat, pentru că nu aveam de gând să-i spun de ce era capabil Grande Cavaliere.

– Tatăl ei nu o vrea sub conducerea Casei noastre. Toate cele cinci Case sunt în continuare foarte patriarhale. Când se va căsători în Casa Salvatici, va trebui să ne asculte regulile. Tatăl ei nu va permite să se întâmple asta cât timp tatăl meu e la conducere.

Natalie procesă informația pentru o clipă.

– Ai spus că Dante s-a întors împotriva tatălui tău pentru că Maricella dispăruse. De ce l-ar învinovăți pe tatăl tău pentru asta?

Recunoscător că nu mai vorbeam despre Grande Cavaliere, am oftat.

– Pentru că tata e probabil responsabil. După ce noi doi am părăsit Toscana, Dante s-a mutat în Roma cu Maricella, fără aprobarea tatălui meu. Asta este o mare greșeală.

– Deci tatăl tău i-a făcut ceva fetei? Nu înțeleg. De ce?

Bineînțeles că nu înțelegea. Nu avea cum să înțeleagă modul bolnăvicios în care funcționa Casa mea. Majoritatea timpului, nici eu nu-l înțelegeam, dar învățasem acum mult timp să nu mai contest regulile. Așa ajungeau oamenii să moară.

– Dacă a făcut-o, a fost ca să-l pedepsească pe Dante.

– Crezi că asta a făcut?

M-am rezemat de scaun și m-am uitat la cana goală de pe masa de lemn.

– Nu știu. E posibil. Lui tata îi place să mențină vechile reguli. Mi-am ridicat privirea către a ei, știind că nu-i voi ascunde acest adevăr. A mers după tine după ce ai fugit din vilă. Știu de ce e capabil și, chiar dacă ne place sau nu, Maricella e o pisicuță. Pentru tatăl meu și ceilalți Cavaleri, asta înseamnă că nu e om.

O expresie dezgustată se citi pe fața lui Natalie, însă nu întrerupse contactul vizual.

– Dante însă nu crede asta.

– Nu.

Eram încă o dată uimit de abilitatea acestei femei de a citi oameni. Petrecuse o singură cină și o după-amiază cu fratele meu și cu pisicuța lui și văzuse cu ușurință adevărul pe care eu și Casa mea îl înțeleseserăm mult mai greu.

– O să știu mai multe după ce vorbesc cu el. Sper că atunci o să am o idee mai clară despre cum îl pot ajuta.

– Singurul mod în care poți să-l ajuți e s-o găsești.

Aveam senzația că avea dreptate. M-am uitat în jos, la mâna de pe masă.

– O să vorbesc cu Marco despre asta când mergem să îl vedem pe tata.

– Când plecați?

Am oftat și m-am uitat la ceasul aflat deasupra aragazului.

– După ce fac un duș și mă schimb. I-am spus lui Marco că o să merg la vilă după ce luăm micul dejun.

Ea încuviință și își privi cana cu cafea.

– Crezi că poți să-l convingi pe tatăl tău să-i dea drumul lui Dante?

M-am ridicat în picioare și mi-am dus cana goală în bucătărie, creierul meu sărind la cum o să fac asta.

– Trebuie să încerc. Indiferent ce defecte are, e fratele meu și, spre deosebire de Giovanni, nu e o cauză pierdută. Încă are un suflet îngropat undeva adânc. Dacă nu ar fi avut, nu i-ar fi păsat ce se întâmpla cu Maricella.

– Și după asta ce urmează?

– Cum adică?

Era întrebarea pe care nu o anticipasem și asta mă tulbură. Mai mult decât mi-ar fi plăcut. M-am întors spre ea și m-am rezemat de chiuvetă, simțindu-mă neajutorat într-un mod care mă paralizase.

– Nu știu.

– O să stăm aici? O să ne întoarcem în Pacificul de Sud? Acum și eu sunt implicată în asta, Luc, indiferent ce vrea fiecare din noi.

Știam că era. Mai știam și că „noi" nu era un cuvânt care să-i placă în mod special acum.

– Apoi o să găsesc un mod să-l conving pe tata să ne lase să plecăm. Am încredere că o să fie de acord. Atât timp cât joc jocul și apar în continuare la evenimente pe post de moștenitor, o să fim în regulă.

– Dar tot o să fii o parte din asta. Casa asta, ritualurile și activitățile ilegale pe care le promovează.

Nu am răspuns. Nu avea nici un sens. Amândoi știam ce voi spune.

La naiba, uram situația în care o trăsesem. Și uram privirea aceea goală din ochii ei albaștri. Aceeași pe care o văzusem și pe insulă. Aceeași care mă lovise în esența ființei mele și mă făcuse să mă simt ca jumătate de bărbat.

– Uite, am spus, sperând că o voi face să se simtă mai bine, chiar și puțin. Dacă suntem norocoși, o să mă lase să mă întorc la jobul meu de la Covet, din New York. Restul... Dacă suntem departe de țara asta, nu mai e atât de rău pe cât pare.

– Cu excepția faptului că te vei întoarce să fii CEO al unei reviste de modă al cărui scop principal este recrutarea tinerelor inocente în programul beta al Casei tale.

Da, cu excepția acestui lucru. Maxilarul mi se încordă când am privit-o. La naiba, îmi uram viața.

– O să găsesc un mod să fac asta să meargă, am spus, vorbind serios.

– Cum? Urăști locul acela. Amândoi știam asta.

Îl uram, dar putea supraviețui în el. Putea supraviețui oricărui lucru pentru ea.

– Nu e corect să te sacrifici pentru Casa ta stupidă.

Inima îmi tresări, pentru că voiam ca acel comentariu să însemne mai mult decât dorise ea.

M-am îndepărtat de chiuvetă, știind că, dacă nu plecam de lângă ea, aveam să mă las pradă tuturor dorințelor și i-aș fi arătat cu mâinile, buzele și corpul exact ce voiam să însemne acel comentariu. Asta nu ar fi mers bine însă, având în vedere statutul actual al relației noastre tensionate.

– Am învățat în urmă cu mult timp să nu vreau lucruri, pentru că de fiecare dată când o făceam, lumea mea o lua razna. De data asta sunt hotărât să nu las să se întâmple asta.

Am trecut pe lângă ea, în living, dând la o parte vinovăția și durerea pe care le simțeam de fiecare dată când eram în apropierea ei, știind că nu vor face decât să îmi distragă atenția.

– Te rog să-ți pui verigheta înainte să părăsești casa asta. Am încredere în Marco și Fee, dar nu și în angajații lor. Sunt ochi peste tot. E mai sigur pentru noi toți dacă toți cei pe care îi întâlnești cred că vrei să fii soția mea.

Nu îmi răspunse. Nu mă așteptasem să o facă. Însă, în tăcerea ei, am avut senzația că duceam o bătălie pierdută și că peste puțin timp, nu voi mai putea face nimic pentru ca lumea mea să nu se întoarcă cu susul în jos.

Înăuntru simțeam numai noduri, un foc lichid care mă temeam că va arde o gaură prin stomac. Dar cel puțin mă lăsa cu un ulcer.

– Ești sigur? întrebă Marco în timp ce urcam scările de la vila părinților mei.

Eram fericit că renunțasem la cravată și lăsasem cămașa deschisă, ca să nu mă sugrume.

– Nu, dar cu cât terminăm mai repede, cu atât o să fie mai ușor de respirat. Mi-am privit prietenul, care era îmbrăcat asemănător, cu o cămașă albă, pantaloni negri și sacou. Cel puțin pentru tine.

Marco zâmbi, etalându-și dinții albi care contrastau cu barba neagră de pe maxilar, și îmi puse mâna pe umăr.

– O să încerc să respir pentru amândoi, *fratello.* Și dacă numai unul din noi o să plece de aici respirând, jur că o să am grijă de la *tua bellissima moglie.*

– Dacă pui mâna pe frumoasa mea soție, Felicity o să te castreze cu un cuțit neascuțit.

Marco râse, un sunet care, pentru moment, mă relaxă.

– Chiar asta ar face, și mă tem că s-ar bucura de fiecare clipă. Nu-i așa că suntem norocoși? Doi *stronzi* care, în ciuda defectelor, au găsit cele mai incredibile femei să îi iubească.

Da, eram norocoși. Sau cel puțin eu fusesem. Pentru câteva zile măcar.

Tensiunea îmi strânse stomacul când m-am oprit pe ultima treaptă și am privit ușa de fier. Mi-am scos din minte gândurile legate de Natalie, știind că nu mă vor ajuta aici. Am inspirat adânc aer, am apăsat butonul și am așteptat în timp ce clopoțeii se auzeau în castelul antic și ne anunțau sosirea.

Peste câteva secunde, o parte a ușii masive se deschise, iar sora mea, Ariana, își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

– Luc! Mă strânse într-o îmbrățișare caldă. Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors!

Am prins-o înainte să ne arunce pe amândoi la pământ, fericit că era ea însăși și că nu fusese distrusă în vreun fel de ce i se întâmplase lui Dante.

– Și eu.

Îmi dădu drumul, îi zâmbi lui Marco și apoi trecu de mine.

– Unde e?

Știam pe cine căuta Ariana, la fel cum știam și că nu-i voi spune.

– Nu e aici. Mama și tata sunt în casă?

– Da, sunt.

– Luciano?

Ecoul vocii mamei mele se auzi până la ușă, odată cu sunetul tocurilor ei. Peste câteva clipe, se afla în spatele surorii mele, iar în ochii ei albaștri se putea citi dezamăgirea.

– Intră sau pleacă, dar nu sta acolo cu ușa deschisă. Lași tot aerul rece să iasă.

Mi-am încordat maxilarul și m-am oprit să plec, așa cum aș fi vrut. Am intrat în hol.

– *Mamma.*

Am pupat-o în aer pe obraji, dar nu am arătat nici un semn de afecțiune. Știa de ce. Și ea îmi răspunse cu aceeași monedă.

– Am venit să-l văd pe *papa.*

Ariana veni lângă mine.

– E în...

– Ariana! se răsti mama. Ai teme pe care trebuie să le termini.

– Da, dar...

– Nici un dar. Du-te sus, acum.

Sora mea mă privi îngrijorată.

– Nu părăsești Italia imediat, nu?

– Nu.

O expresie de ușurare i se citi pe față.

– Bine. Pentru că, dacă pleci din nou fără să-ți iei rămas-bun, o să te dezmoștenesc pentru totdeauna.

Mă pupă repede pe obraz, apoi trecu pe lângă mine și se îndreptă spre scări. I-am urmărit mișcările, apoi am văzut cum mama o privea pe Ariana cu o expresie îngrijorată.

Când Ariana nu ne mai putuse auzi, am spus:

– Are 22 de ani. La un moment dat, va trebui să nu o mai tratezi ca pe un copil.

– Nu este treaba ta cum mă port cu fiica mea. Se încordă. Acum, presupun că ești aici ca să-i ceri scuze tatălui tău.

Ba bine că nu.

– Sunt aici ca să-l văd pe Dante.

Maxilarul mamei se încordă sub machiajul scump.

– Dante e pedepsit.

Nu zău?! M-a enervat să aud cum a aruncat răspunsul, ca și cum ar fi fost o nimic toată.

– E dreptul meu să-mi văd fratele.

– Va trebui să vorbești cu Marele Duce despre asta. El are ultimul cuvânt în toate lucrurile care vizează neascultarea lui Dante.

Mama vorbea ca și cum ar fi fost spălată pe creier, dar de ce m-ar fi surprins asta? Fusese spălată pe creier de tata și de bărbații bolnavi din familia mea cu mult înainte să mă nasc.

Am încercat să-mi controlez temperamentul.

– Unde e?

– În biroul din cramă.

Voiam să o zgâlțâi. Ar fi putut să-mi spună în urmă cu acum cinci minute și să ne scutească pe amândoi de farsa asta de conversație. M-am întors spre ușă.

– Luciano, spuse ea, oprindu-mă.

Când m-am uitat peste umăr, am văzut ce îmi scăpase mai devreme. În ochii ei nu era dezamăgire, ci dezgust.

– N-o să-ți permit să-mi faci de rușine casa aducând-o pe curva aia americană din nou aici. Nu o să-ți permit.

Niciodată nu îmi dorisem să strangulez o altă persoană atât de mult ca în momentul acela.

– Nu-ți face griji, e ultimul loc pe care ar vrea să-l viziteze vreodată. Și nu e o curvă, e soția mea.

Ochii mamei se măriră și se opriră asupra mâinii mele stângi și a inelului pe care îl ratase mai devreme.

– Acceptă asta sau nu, nu-mi pasă.

Am coborât scările și m-am suit pe locul pasagerului Mercedesului lui Marco. Acesta mi se alătură peste câteva secunde și porni motorul. Când ne-am îndepărtat de casă și am întors pe un drum care ducea în jurul casei, știam că mama ne urmărea din dreptul ușii.

– Hai că știi cum să-ți faci intrarea, bombăni Marco.

– Îți garantez că acum vorbește la telefon și îl alertează pe tata că suntem pe drum.

Am luat o curbă și ne-am îndreptat către clădirea din piatră în care era crama. Când ne-am apropiat, trei dintre gărzile de corp ale tatălui meu, în costume negre și cu ochelari de soare, se mișcară din umbră și se așezară într-o poziție triunghiulară în fața ușii, blocând intrarea.

– Îți garantez că știe deja, spuse Marco, oprind mașina.

La naiba! Se dusese elementul-surpriză.

Am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre cele trei brute care erau mari cât casa. Învățasem cu mult timp în urmă să nu arăt frică, indiferent de circumstanțe. Casa mea îmi putea dicta viața din umbră, însă tatăl meu nu mă va face niciodată să plec. Și nu i-aș implora pe acești bărbați pentru nimic în lume.

M-am oprit în fața lor și le-am întâlnit privirile de gheață cu propria privire de gheață. Tensiunea se simțea în aer, apoi încet, să dădură la o parte, lăsând un drum pe ușă. Am intrat în cramă cu Marco în spatele meu.

Zona mică de pe hol era goală. Cum vizitatorii se aventurau în crama Salvatici numai cu invitație, nu era nici o secretară sau personal care să se ocupe de clădire și de măsuța pentru degustare în stânga. Am trecut de depozitul unde erau presați și fermentați strugurii și m-am îndreptat către scările care duceau spre birourile principale de la etajul doi.

Tata era exact unde mă așteptasem să-l găsesc când am deschis ușile biroului fără să bat: stătea în fotoliul mare de piele, în spatele biroului, uitându-se pe fereastră și spre vie ca un rege pe afurisitul lui de tron.

Am intrat în cameră și am lăsat ușa deschisă pentru Marco. Apoi am așteptat, știind că va fi îndeajuns ca să-l enervez pe bătrân.

– Mă întrebam când o să ajungi. Tata continuă să admire priveliștea, ca și cum nici măcar nu eram acolo. Mă așteptam să fii aici acum cel puțin 24 de ore. Acum

curva aia cu care ești vine înaintea familiei? E inacceptabil, Luciano.

Deci asta urma să facem mai întâi? Fantastic.

Acum câteva minute voiseм s-o sugrum pe mama, dar furia aceea nici măcar nu se compara cu cât de mult voiam să sugrum viața din tata.

– E familia mea. E soția mea.

Am scos din buzunarul de la piept documentul pe care îl adusesem, am traversat camera și l-am pus pe biroul tatălui. Se întoarse spre mine șocat.

– Dacă-i spui curvă din nou, îți promit că o să fie ultimul cuvânt pe care-l spui.

Privi furios bucata de hârtie. I-am dat-o ca să o poată citi.

– E legal. Semnat de arhiepiscopul de Panama. Copia asta e pentru tine, pentru ca știu că nu mă crezi. Poți să verifici. Hârtiile au fost toate aprobate.

Tata luă bucata de hârtie de pe masă și se ridică în picioare.

– Mariajul acesta e o monstruozitate și neaprobat. Unde e? Cer să o văd imediat.

M-am încordat, dar mi-am băgat mâinile în buzunare, relaxându-mă de la umeri în jos, deoarece reacția furioasă a tatălui meu mi-a spus că luasem decizia corectă. Natalie era în siguranță, iar eu aveam controlul.

– Nu vreau să aud nimic despre soția mea. Și n-am venit aici ca să vorbesc despre ea. Sunt aici ca să vorbesc despre Dante.

Tata se opri în fața mea cu documentul de căsătorie mototolit în pumn și mușchii tensionați de la furie. Aveam cam aceeași înălțime, însă tata era mai lat la umeri și piept și mai greu cu cel puțin zece kilograme. Însă eu eram mai tânăr și mai puternic și știam că, dacă venea spre mine, puteam să îi țin piept și să fac daune. Nu ar fi fost plăcut, dar nu îmi mai fusese frică de el de când împlinisem 20 de ani. El știa asta și îl înfuria.

– Dante e pedepsit, spuse tata.

– Așa am auzit. Unde e Maricella?

Tata afișă o expresie plictisită.

- N-am nici cea mai vagă idee unde e curva lui beta și nici nu-mi pasă.

Mințea. Îi citeam asta în ochii cenușii, care erau exact ca ai mei.

Am trecut cu vederea comentariul lui, alegându-mi luptele.

- Lui Dante îi pasă.

Se duse înapoi în spatele biroului, punând piesa de mobilier între noi, de parcă asta l-ar fi protejat.

- Lui Dante nu-i pasă de nimic acum, crede-mă. A refuzat să răspundă la orice legat de greșeala lui. Știe că e vinovat.

O furie care nu știam că încă mai era în mine se strânse în adâncul sufletului și ieși la suprafața controlului meu.

- Dacă tu crezi că îți poți omorî propriul sânge și să scapi...

- Să o omor? Dacă Dante e condamnat la moarte, ordinul o să vină de la Cavaleri, nu de la mine. Dar da, eu voi supraveghea pedeapsa. Asta e datoria mea dată de legea Casei noastre, pentru că el e prea laș ca să-și deschidă gura. Și tu nu o să intervii, pentru că nu ai putere peste nici o sentință dată de cei 13.

Aici avea dreptate. Însă ca membru al familiei acuzatului, aveam drepturi.

- Vreau să îl văd.

Tata pufni și se îndepărtă de birou.

- Potrivit legilor Casei, pot cere să îl văd, și știi asta.

- N-o să rezolvi nimic. Refuză să vadă pe oricine.

Nu l-am crezut nici măcar pentru o secundă. Eram sigur că singura persoană care ceruse să îl vadă era Ariana, iar tata nu ar fi lăsat-o niciodată să vadă dovezile faptelor sale malefice. O ținea oarbă și naivă. Așa îi plăceau femeile.

- Fie îmi aprobi vizita, fie nu. Dar dacă nu o faci, o să duc povestea la tabloide. Sunt sigur că sunt destui reporteri care să scrie despre un scandal Salvatici. Nici

nu vor verifica faptele, așteaptă doar să ajungă asta la urechile liderilor celorlalte Case.

Privirea tatălui meu se întunecă și deveni mai furioasă.

– I-ai aduce în treburile familiei noastre? întrebă el încet.

– Ca să-mi salvez fratele? Fii sigur de asta.

Maxilarul i se încordă atât de tare, încât credeam că o să se rupă în două.

– Foarte bine. Se așează pe scaun. Vizitează-l. Dar nu o să-ți facă bine. Refuză să vorbească.

Vom vedea.

M-am întors spre ușă. Marco îmi aruncă o privire șocată, apoi ieși din cameră.

– Luciano.

Picioarele mi se opriră la câteva secunde de libertate. M-am uitat peste umăr la tata.

– O să mă întâlnesc cu Grande Cavaliere ca să vorbim despre căsătoria ta.

Asta nu avea cum să meargă bine. Deși eram încrezător că nu se puteau atinge de Natalie acum că era soția mea, puteau găsi tot felul de pedepse pentru mine, deoarece încălcasem o regulă de-a Casei când mă căsătorisem cu ea fără permisiune.

Am dat din cap, ca să înțeleagă că îl auzisem, dar am tăcut. Deja îl enervasem destul pentru o singură zi. Am mai făcut un pas către hol.

– Mâine-seară e un bal mascat la vila Favero. O să participi, nu discut.

Stomacul mi se întoarse pe dos, dar am încuviințat și am ieșit pe hol.

– *Cazzo*, bombăni Marco când coboram scările. Credeam că va trebui să opresc o bătaie sângeroasă acolo.

Nu i-am răspuns, doar am deschis ușa și am ieșit în lumina soarelui. Însă aerul proaspăt nu mă ajută să respir mai ușor. Plămânii îmi erau strânși, acum că știam că trebuia să particip la o altă petrecere afurisită.

O petrecere la care Natalie nu mă va ierta niciodată că am mers fără ea și una la care nu o voi lua niciodată, nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Cavoul în care era ținut Dante era într-una din catacombele capelei antice de pe proprietatea părinților mei. În timp ce l-am urmat pe Marco în micul sanctuar, am încercat să-mi controlez greața.

Mai fusesem acolo înainte. Trecură 12 ani, însă imaginile care îmi apăreau în fața ochilor erau la fel de proaspete ca în ziua în care mă trezisem legat cu lanțuri de un scaun în acel spațiu rece, înconjurat de țipete în privința cărora nu puteam face nimic.

Mi-am mutat privirea de la altar în timp ce Marco mă conduse pe ușa din dreapta, pe niște scări înguste. Ironia momentului mă lovi puternic. Eram sigur că tata simțea o plăcere aparte deoarece Cavoul era aici, ascuns sub biserica în care mama se ruga zilnic pentru ca păcatele lor să fie iertate. Era scrântit. Iar ea era la fel de scrântită, pentru că în toți acești ani îi îngăduise să aibă acest comportament. Dacă exista un iad, speram că cei doi vor suferi în el toată eternitatea pentru toate lucrurile pe care le făcuseră.

Doi gardieni se aflau la capătul scărilor. Am tremurat pe sub jachetă în timp ce Marco vorbea cu ei, aerul de acolo fiind rece și umed. Pereții erau făcuți din piatră, pe jos era pământ, iar pe tavan erau puse lumini portocalii stranii, care făceau locul să pară și mai înfricoșător. Când un gardian se întoarse ca să ne ducă spre celula lui Dante, am observat un râu îngust de lichid care curgea pe centrul podelei inegale. Lichid care speram că era apă, nu sânge.

Greața îmi copleși stomacul. Am respirat pe gură, încercând să nu simt mirosul de pământ, mucegai și suferință. Însă cu cât ne apropiam de camera în care Vittoria fusese ucisă, cu atât respiram mai repede și mi-era mai greu să pun un picior în fața celuilalt.

Mi-am ținut respirația când ne-am apropiat, dar spre ușurarea mea, gardianul trecu pe lângă acea cameră fără

măcar să se uite la ea. Se opri în cele din urmă în fața ultimei uși de oțel de pe dreapta și scoase un set antic de chei.

Încuietoarea se deschise și balamalele vechi scârțâiră când împinse ușa. Făcu un pas în spate și spuse:

– Să bateți la ușă când ați terminat.

Nu mă încânta ideea să fiu închis în acea celulă și, dacă aș fi fost singur, nu aș fi fost de acord, dar știam că nu îl vor închide pe Marco aici. Unchiul lui, oricât de depravat era, nu ar fi rămas neclintit dacă sânge din sângele lui ar fi fost pedepsit din cauza mea.

L-am urmat pe Marco în celulă. O lumină portocalie se vedea de sus, aruncând un con de lumină peste partea centrală a camerei. Locul mirosea a moarte și a mizerie. Însă atenția îmi fu atrasă de o siluetă aflată pe niște pături în colț. Silueta tremura în frig, purtând numai blugi și un tricou albastru subțire.

– *Porca puttana!* Am traversat camera și mi-am dat jos jacheta. Marco, ajută-mă.

– *Mio Dio!* Marco se lăsă în genunchi pe păturile de lângă capul lui Dante și îl ridică pe fratele meu de la bust în sus, ca să îmi pot înfășura geaca în jurul lui. Ce dracu' i-au făcut?

– Nu știu.

O parte a feței lui era umflată, neagră și albastră. Ochii îi erau doar pe jumătate deschiși, pupilele dilatate într-un fel care îmi spunea că fusese drogat, iar brațele îi erau strânse în jurul trunchiului, protejând ce suspectam că erau mai multe vânătăi.

A bălmăjit ceva incoerent.

– Monștri nenorociți!

Mi-am înfășurat haina în jurul lui cât de bine am putut, apoi l-am ajutat pe Marco să îl așezăm pe pătura subțire.

Jacheta mea nu avea să-i țină de cald. Parcă citindu-mi gândurile, Marco și-a scos și el haina și a pus-o peste Dante, în timp ce fratele meu închise ochii și continuă

să bălmăjească cu o voce incoerentă care nu părea să fie a lui.

– *Cazzo.*

În genunchi, cu palmele pe coapse, m-am uitat la fratele meu, nevenindu-mi să cred ce vedeam.

Tatăl meu ordonase asta. Cuiva sânge din sângele lui. Totul pentru că Dante îndrăznise să se îndrăgostească de cineva cu care tata nu era de acord.

– Nu trebuie să-ți pierzi controlul, spuse Marco. Te-a lăsat să vii aici pentru că vrea să reacționezi la ce vezi. Cum o să te duci după el, o să te arunce într-una din celule astea și o să-ți facă același lucru. Asta n-o să-l ajute pe Dante și cu siguranță nu o să-ți ajute femeia.

Știam asta. Însă maxilarul îmi era atât de încordat de la nevoia de răzbunare că mi-era teamă că-mi rupsesem un os.

– A făcut asta ca avertisment pentru mine.

– Da, și tocmai d-asta nu trebuie să-l lași să câștige acum. Prea multe lucruri depind de tine.

Am auzit înțelesul ascuns din cuvintele lui Marco, dar am refuzat să fiu convins de asta. Era același argument pe care tata îl folosise ani întregi, fără să-și dea seama că nu va merge niciodată. Nu-mi păsa de Casa asta sau de direcția în care se îndrepta. Nu-mi păsa decât să-mi scot fratele din gaura asta de iad. Și să o protejez pe Natalie.

– Cella, mormăi Dante, întorcându-și capul dintr-o parte în alta. Mar-cella. Trebuie. S-o... găsesc.

– O s-o găsim noi, *fratello.* Marco îi dădu lui Dante părul la o parte de pe fruntea umedă. Nu-ți face griji pentru Maricella. O să avem noi grijă de ea. Marco îmi șopti: Are febră. Probabil de la infecție. Normal că nu a depus o plângere. Dacă nu rezolvăm infecția asta până sâmbătă...

Atunci va muri, într-un fel sau altul.

Maxilarul mi se încordă și mai tare când m-am ridicat în picioare.

– Stai cu el cât îi chem pe gardieni.

- Nu îi enerva, Luc.

La naiba cu asta! O să mă cert cu cine vreau în gaura asta de iad.

Am bătut cu pumnul în ușă. Se auziră pași pe coridor, urmați de scârțâitul balamalelor când se deschise ușa.

- Ai terminat deja?

- Nu, n-am terminat și nici tu n-ai făcut-o. Arde. O să-mi aduci niște antibiotice sau o să mă asigur că Marele Duce va afla că îi lași fiul să moară.

Gardianul păli. Se uită în spatele meu, în cameră, unde Marco încă stătea lângă Dante, apoi se uită la celălalt gardian care stătea la intrarea în Cavou.

- Repede. Vino.

- Isteață mișcare.

Abia mă controlam, așa că am ieșit din celulă. Al doilea gardian se grăbi să îl supravegheze pe Dante, în timp ce primul mă însoți către ieșire.

- E posibil să-ți păstrezi viața.

Gardianul îmi aruncă o privire îngrijorată.

- Pentru moment, am spus eu când am ajuns la scări. Însă Marele Duce n-o să trăiască pentru totdeauna.

Cuvintele păreau străine pe buzele mele, dar pentru prima oară în viața mea, m-am bucurat de direcția în care o lua destinul meu, pentru că era o promisiune pe care o puteam ține.

- Iar dacă fratele meu moare, pun pariu că o să-mi amintesc cine ești atunci când o să moștenesc funcția.

capitolul 15

Natalie

Aveam o stare groaznică.

După ce Luc plecase, stătusem mai bine de o oră într-o cadă destul de mare pentru două persoane, însă apa fierbinte nu mă ajutase să mă relaxez. Mă simțeam

captivă, așa că m-am îmbrăcat și am ieșit să explorez, sperând că aerul proaspăt mă va ajuta, însă lucrurile nu au stat așa.

Proprietatea lui Marco era mare și nu m-am apropiat nici măcar o dată de vreun zid sau gard, însă chiar și așa tot mă simțeam captivă. Am încercat să-mi distrag atenția, așa că am cules flori sălbatice în timp ce mă plimbam pe lângă lac, însă nici măcar florile vesele nu mă făcură să mă simt mai bine.

Aveam o senzație de neputință că nimic nu va putea face asta până când Luc nu se va întoarce de la casa părinților lui și nu vedeam cu ochii mei că era bine.

M-am așezat pe o bancă, lângă apă. O parte din mine era iritată că îmi făceam griji pentru un bărbat care era așa distant, iar o altă parte era dezgustată că el părea resemnat să facă ce voia familia lui.

Se va întoarce la Covet după ce rezolva situația cu Dante? Așa, pur și simplu? Înțelegeam puterea Casei lui, însă, la un moment dat, trebuia s-o înfrunte!

– E frumos, nu-i așa?

Speriată de voce, m-am întors și am văzut-o pe Felicity.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Purta blugi scurți, un tricou larg și tenișii albi, iar în mână avea un coș cu mere de diferite culori. Am fost în livadă și te-am văzut stând aici. Ai chef de companie?

– Sigur.

I-am făcut loc pe bancă.

Oftă, se așeză lângă mine și își puse coșul jos, lângă picioare.

– Ar fi trebuit să culeg merele mai devreme, e prea cald ca să stai în soare. Își puse pălăria în poală și își șterse fruntea. Însă aici, lângă lac, e plăcut și răcoare. E unul din locurile mele preferate. Ai făcut tot ocolul?

– Da, e o plimbare plăcută.

Zâmbi din nou.

– Și mie mi se pare. Marco preferă să se cațăre pe munți, dar eu mereu o să prefer o zi relaxantă lângă lac.

– Proprietatea e cu adevărat incredibilă. Câte hectare aveți?

– În jur de două sute. Cea mai mare parte nu e dezvoltată, dar ne place așa, e mai privată.

Cu siguranță era privată. Ceea ce era un plus având în vedere situația mea actuală, chiar dacă nu-mi plăcea în mod special.

– De când stai aici?

– Cam de trei ani. Marco a moștenit proprietatea de la bunicul lui când era adolescent, însă clădirile erau așa vechi, că au avut nevoie de renovări majore ca să poată fi locuite. Am lucrat încet la ele. Casa principală a fost prima. Primăvara trecută tocmai ce terminat casa de oaspeți unde stați.

– Este foarte frumos înăuntru. Îmi place cum ai decorat.

– Mulțumesc. E un hobby de-al meu.

Am încuviințat și m-am uitat spre apă. Între noi se lăsă tăcerea. Nu am putut s-o suport însă, așa că m-am uitat către casa principală.

– Nici un semn de la ei?

– Nu încă, dar nu m-aș îngrijora. Nu-i vor face nimic lui Luc, e prea important pentru ei.

– Da, așa am auzit. Pentru că e moștenitorul.

Felicity tăcu din nou, dar îmi dădeam seama că mă urmărea, lucru care mă deranja.

– Luc mi-a spus că te-ai oferit să vii în călătoria asta, spuse ea peste câteva minute.

– Așa e.

– De ce? Ai fi putut rămâne pe insulă, unde puteai să fii departe de toate astea.

– Nu știu. Bănuiesc că am crezut că poate o să aibă nevoie de mine.

– Are.

– De ce? O să ia ce decizii vrea de unul singur. E clar că femeile n-au nici un cuvânt de spus în lumea asta. Nu pot nici măcar să părăsească proprietatea asta. Nu știu cum poți să trăiești așa.

– Din afară, sunt sigură că pare destul de arhaic.

– Și misogin, și opresiv, și...

Felicity râse.

– Da, toate astea. Dar asta nu e viața mea și nici a lui Marco.

Părea ca toate celelalte mariaje pe care le întâlnisem în afurisita asta de Casă. Mă gândeam la mama lui Luc, care făcea orice îi spunea tatăl lui.

– De asta nu te căsătorești cu el? Pentru că nu vrei să-i dai genul acesta de putere asupra ta?

– Nu, Marco nu e ca restul bărbaților din Casa lui. Suntem egali. Motivele pentru care nu ne căsătorim nu au nimic de-a face cu încrederea mea în el. Au de-a face cu familia mea și cu diferitele legi ale diferitelor Case.

– Legi care oprimă femeile.

– Parțial.

Fusese vagă în mod voit, iar asta nu îmi plăcuse.

– Cum poți să stai cu el, știind ce face Casa Salvatici?

Ea oftă.

– Când l-am întâlnit pe Marco prima oară, nu știam că e membru al Casei Salvatici. E o poveste lungă cu care n-o să te plictisesc, dar nu am aflat de Alianța lui decât după mult timp după ce începuserăm o relație. Și, crede-mă, am fost oripilată. Auzisem de Salvatici și de ce erau capabili. Niciodată n-am vrut să fac parte din asta. Chiar l-am părăsit din cauza asta. Dar... O privire visătoare îi umplu ochii. În cele din urmă m-am întors.

– De ce?

– Pentru că viața fără el nu avea sens. Când m-am uitat la ea neîncrezătoare, îmi zâmbi. Nu știam ce e iubirea înainte de Marco. Nu știam cum îți schimbă prioritățile și felul în care vezi lumea. Știam doar că el nu era ca ei, iar eu nu eram persoana care trebuia să fiu fără el.

Inima începu să-mi bată cu putere când o priveam și, în adânc, am recunoscut aceleași sentimente în mine. Doar că mi-era frică să le înfrunt, pentru că... dacă făceam alegerea greșită?

– Marco încearcă să schimbe lucruri, însă e nevoie de timp pentru asta într-o Casă veche ca a familiei Salvatici. Până când nu va fi ales Cavaler, nu va avea nici un cuvânt de spus în felul în care e condusă Casa lui. Nu e ușor să stai și să vezi cum sunt organizate ritualuri antice, însă el rămâne pentru că are speranța că poate schimba lucrurile în bine pe termen lung. Iar eu stau cu el pentru că nu-l pot învinovăți pentru asta. Nu e viața pe care o plănuisem, dar e viața pe care o am și cea care mi-e menită.

Mi-am amintit de Luc, care îmi spusese că plănuia să schimbe niște lucruri la *Covet* înainte să îl distrag eu. Apoi de conversația noastre de dimineață, când îmi spusese că învățase de mult să nu vrea lucruri, pentru că automat ceva se strica.

Știam că viața lui fusese grea. Știam că nu era așa cum își dorise. Mai știam și că avea un suflet bun și că nu considera femeile o posesiune, așa cum o făceau mulți bărbați din casa lui. Dar uram ce reprezenta Casa lui. Uram evenimentele la care îl obligau să participe. Și nu știam cum să trec dincolo de ură și de dezgust și să accept lucrurile, așa cum o făcuse Felicity.

– Cum...? Nu știam cum să întreb, însă nu puteam să ignor ce era evident. Cum faci față situației? Când trebuie să plece, ca acum, pentru treburi legate de Casă, și nu știi ce o să se întâmple?

– Ei bine, afacerile legate de Casă nu sunt de obicei atât de groaznice. Situația asta cu Dante e una destul de unică, dar nu-mi fac griji pentru siguranța lui Marco. Azi s-a dus ca amortizor între Luc și tatăl lui. Iar în ceea ce privește operațiunile de zi cu zi, sinceră să fiu, nu îl întreb pe Marco prea multe. Știu că familia Salvatici e implicată în numeroase activități ilegale, dar Marco m-a asigurat că rolul lui în ele e limitat.

– Și îl crezi?

– Trebuie, altfel alternativa m-ar înnebuni. Să iubești pe cineva înseamnă să ai încredere în el.

Nu eram sigură în privința asta.

– Și petrecerile? N-ai nici o problemă cu ele? Știi ce se întâmplă acolo, nu?

– Da, știu, și a fost nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc. Nu spun că sunt de acord, dar... Un zâmbet obraznic îi apăru pe buze. Există o anumită adrenalină asociată cu ele. Pot să-ți facă bine la viața sexuală.

Nu îmi venea să cred ce auzeam.

– Glumești, nu?

Felicity râse.

– Nu. Luc ți-a spus că membrii trebuie să facă act de prezență, dar nu să și participe, nu?

– Da, a pomenit asta.

Deși nu înțelegeam cum asta făcea totul mai puțin depravat.

– Și în plus, sunt mascați. Marco nu participă niciodată. Îi displac în mod special ritualurile. Dar petrecerile... Acelea pot fi distractive, mai ales când mă strecor și eu. Și am descoperit că strecuratul e foarte bun pentru viața noastră sexuală.

Am rămas cu gura căscată.

– Nu te uita la mine așa.

Încercam să n-o fac... Imagini de la petrecerea la care mă dusese Gio în Long Island îmi trecură prin fața ochilor. Toate femeile aveau măști. Luminile intermitente și corpurile care se frecau. Ce făceau oamenii sus, în camera orgiei...

– Nu ți-e teamă că o să fii prinsă?

– Bineînțeles că da. Asta face parte din plăcerea momentului. Dar am încredere în Marco. Nu ar lăsa niciodată să mi se întâmple ceva și niciodată nu aș risca să particip dacă aș crede că îl pun în pericol.

Știam că Luc făcea tot ce putea ca să mă protejeze, dar tot se temea că mi s-ar putea întâmpla ceva. Dispozitivul contraceptiv din braț era dovada. Ca și starea lui stresată care apăruse din clipa în care îi spusesem că merg cu el în Italia. Și, ca să fiu sinceră, tot timpul cât fuseserăm pe insula lui, unde „îmi dăduse timp ca să mă adaptez la noul statut al relației noastre".

– Cum ai...? Mi-am mușcat buza, încercând să găsesc cel mai bun mod să întreb ce îmi trecea prin minte. Ai spus că l-ai părăsit pe Marco o perioadă. Nu te-ai temut că vor veni după tine? Probabil știai prea multe despre Casa lui și despre activitățile lor.

– Ba da, nu le place ca oamenii să știe prea multe.

– Atunci unde ai mers? Ce-ai făcut?

– Am avut parte de ajutor, de la un prieten din universitate, care acum lucrează pentru MI6. El m-a ajutat să dispar. Atunci am învățat foarte multe despre cum să dispari. Despre cum s-o iei de la capăt și să fii invizibilă. Asta mi-a fost de folos de-a lungul anilor.

– Tu ești cea care a ajutat-o pe Sela.

– O fată foarte dulce.

Nu era o confirmare, dar nici nu aveam nevoie de mai mult.

– Cum funcționează? Poți scoate pe oricine?

– E un proces complicat, răspunse ea precaută. Dar nu e mereu cea mai bună soluție.

Nu-mi păsa. Era prima oară când chiar puteam spera să scap din acest coșmar.

– Da, dar...

– Nu e o simplă relocare.

Felicity se așează în fața mea, cu privirea ațintită la mine. Nu mai avea nimic visător.

– Când cineva pleacă, nu se poate întoarce niciodată la vechea viață de familie. Familia, prietenii, nimeni nu poate ști unde este. Asta înseamnă să-ți iei rămas-bun de la toată lumea pe care ai cunoscut-o și să fii singur. E singurul mod în care tu și cei dragi puteți fi în siguranță.

Auzisem avertismentul din cuvintele ei, dar acum mă concentram pe faptul că în sfârșit aveam o opțiune.

– Și tu...

Sunetul cauciucurilor care scrâșniră pe pietriș ajunse până la noi și mă întrerupse. Când m-am uitat în dreapta, am văzut un Mercedes negru care oprise în fața căsuței.

– S-au întors, slavă Domnului! spuse Felicity și se ridică în picioare.

Cu stomacul strâns, m-am ridicat și eu, încercând să nu fiu frustrată că discuția se terminase tocmai când începeam să aflu lucruri interesante. Trebuia să găsesc un mod să o fac să vorbească din nou despre asta, ca să știu ce ar trebui să fac în caz că situația cu familia lui Luc devenea volatilă.

Felicity luă coșul de la picioare.

– În seara asta pregătesc cina. Vino cu Luc la vilă cam într-o oră.

– Bine.

În dreapta mea se deschiseră și se închiseră portierele mașinii, și l-am văzut cu coada ochiului pe Luc stând lângă vehicul, cu jacheta pe braț, mâinile mari odihnindu-i-se pe șoldurile înguste și verigheta strălucind în lumina soarelui în timp ce vorbea cu Marco.

Căldura îmi invadă venele, deși încercasem s-o opresc. O căldură care fusese declanșată doar de faptul că îi văzusem mâinile și brațele musculoase de sub mânecile suflecate ale cămășii.

Ne văzuse stând printre copaci și se oprise, iar acea căldură declanșă flăcări când i-am recunoscut privirea întunecată. O privire care îmi spunea că întâlnirea cu tatăl lui nu mersese bine și că se lupta să controleze furtuna din el. O furtună pe care mă temeam că nu o voi puteam controla. O furtună pe care îmi doream să o dezlănțuie asupra mea, chiar dacă asta nu avea sens.

– Natalie.

M-am uitat la mâna lui Felicity pe brațul meu, apoi la fața ei blândă.

– Știu de ce ți-e frică. E același lucru de care mă temeam și eu când am venit cu Marco aici prima oară. Situațiile noastre sunt diferite, însă foarte similare. Însă răspunsurile pe care le cauți nu le vei găsi în mine sau în Luc, ci în tine.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ba da, știi. Lucrul de care încerci să fugi nu e un bărbat sau o Casă sau chiar o amenințare. Toate astea pot fi rezolvate. Tu fugi de o promisiune care nu crezi că e reală. Asta nu e ceva ce poți depăși vreodată, o să te urmeze oriunde ai merge.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce o priveam. Se referea la încredere. Acea credință alunecoasă pe care o evitasem toată viața mea. Singurul lucru care ne despărțea pe mine și pe Luc, chiar și acum. Îl iubeam, dar nu aveam încredere completă în el. Ba mai mult, nu aveam încredere în mine, iar asta mă speria, pentru că însemna că nu eram sigură cum voi reacționa dacă situația devenea neplăcută din nou. Dacă încercam să fug ca înainte sau dacă aveam puterea să cred în el, în noi.

Felicity mă strânse de braț și zâmbi.

– Dă-i o șansă. Dă-i lui o șansă să-ți demonstreze. Îți promit că restul o să pară mai puțin apăsător când o să faci asta. Îmi dădu drumul și ocoli banca. Ne vedem cam într-o oră.

În timp ce soarele cobora în spatele dealului, m-am uitat cum se apropie de Marco și de Luc la mașină, își trecu un braț în jurul taliei lui Marco și se ridică pentru un sărut.

Felicity nu părea stresată căutși de puțin de întâlnirea lor de mai devreme, și m-am întrebat dacă asta era pentru că viața ei nu era în pericol imediat sau pur și simplu pentru că acceptase toate lucrurile cu care eu încă mă luptam. Apoi Luc mă privi din nou și declanșă din nou căldura din mine, distrăgându-mi atenția de la orice altceva în afara lui.

Felicity avea dreptate. Trebuia să vorbesc cu el. Nu doar despre ce se întâmplase azi, ci despre noi. Despre ce simțea și încotro ne îndreptam. Nu m-aș fi putut concentra pe Dante sau pe Casa lui sau pe orice altceva până nu o făceam. Spusese că mă iubește, dar nu se purta chiar ca un bărbat îndrăgostit. Mă evitase de când îi părăsisem patul, pe insulă. Nu mai puteam aștepta.

Trebuia să știu dacă mai exista vreo șansă să ne împăcăm sau eram blestemați pentru toată eternitatea.

Dacă aveam un răspuns, puteam să stabilesc care va fi pasul următor. Așteptarea era cea care mă distrugea.

L-am găsit pe Luc în living, stând pe canapea cu laptopul deschis pe măsuța de cafea, degetele lui lungi apăsând tastatura.

Nu ridică privirea când am intrat în cameră. M-am încurajat să nu mă las afectată de asta. Maxilarul îi era ca o bucată de oțel sub barbă, iar umerii îi erau încordați. Am știut instinctiv că lucrurile nu merseseră bine cu tatăl lui, dar nu mai aveam de gând să stau deoparte, așteptând să fiu inclusă.

– Cum a mers?

– Bine.

Asta nu îmi spunea prea multe.

– A fost de acord cu căsătoria noastră?

– Am vorbit despre asta. Verifică actele.

Nu știam ce însemna asta, dar nu suna bine. Și nu părea că ar fi sigur să părăsesc proprietatea.

– L-ai văzut pe Dante?

– Da. E bine. Pentru moment.

M-am afundat în scaunul din fața lui și am încercat să nu fiu frustrată de răspunsurile scurte pe care mi le dădea. Doar vorbise cu mine de dimineață. E adevărat că nu fusese nimic emoționant, dar făcuse un efort. Și eu trebuia să fac același lucru.

– Tatăl tău a fost de acord să îl elibereze pe Dante?

– Nu încă. Închise laptopul și se ridică în picioare. Marco și Fee ne-au invitat la cină. Trebuie să fim la vilă într-o oră.

– Da, știu.

Tot nu se uită la mine. De dimineață, evitase să mă privească în cea mai mare parte, dar atunci era stresat din cauza întâlnirii pe care urma s-o aibă. Acum însă era diferit. Felul în care îmi evita privirea mă făcea să cred că ascundea ceva.

– Luc, trebuie să vorbim despre asta.

„Și despre noi. Trebuie să vorbim despre noi."

– Știu. Și o s-o facem. Își ridică laptopul de pe măsuța de cafea și se îndepărtă de mine. Acum trebuie să fac un duș.

Dispăru în dormitor, iar eu m-am uitat după el cu o senzație de neliniște în piept.

Instinctul îmi spunea să-i las spațiu. Era evident că se confrunta cu ceva. Însă eram sătulă să fiu dată la o parte ca și cum n-aș fi contat. Iar această senzație devenea din ce în ce mai puternică, spunându-mi că orice ascundea trebuia să aflu.

M-am ridicat în picioare. Ușa de la baie era deja închisă când am intrat în dormitor, dar nu am lăsat asta să mă oprească. Am apăsat clanța, dar ușa era încuiată. Singurul răspuns pe care l-am primit a fost sunetul jetului de la duș. Asta și o tăcere asurzitoare declanșară un avertisment.

Unul care îmi spunea că orice secret ascundea de mine, era posibil sa fie cel care ne distrugea de tot.

capitolul 16

Luc

Vinovăția mă făcu să stau la distanță de Natalie. O vinovăție care nu-mi plăcea. O vinovăție care mă temeam că mă va înghiți cu totul.

După întâlnirea cu tata, după ce aflasem că va trebui să particip la o altă petrecere depravată fără ea, m-am gândit că cel mai sigur pentru amândoi ar fi să continui să fac ce făcusem de când mă trezisem și descoperisem că plecase din patul meu: să păstrez distanța, să nu îi mai dezvălui lucruri care ar stresa-o și să o feresc astfel de durere.

Doar că faptul că păstram distanța nu ajuta cu nimic, ba chiar înrăutățea lucrurile.

Am băut ultima gură de vin și m-am uitat la umerii tensionați ai lui Natalie în bluza roșie fără mâneci. Stătea lângă mine, sub luminile albe aflate deasupra mesei de pe veranda lui Marco și Fee. Nu-mi adresase decât câteva cuvinte scurte de când plecaserăm din căsuță ca să cinăm aici. Mă evitase după ce intrasem să fac duș și făcea tot ce putea acum ca să nu mă privească. Având în vedere presiunea sub care mă aflam, ar fi trebuit să fiu fericit că îmi dădea atâta spațiu cât îi dădeam și eu ei, dar nu eram. Pentru că știam că era nervoasă, iar asta nu mă făcea decât să o vreau și mai mult.

Fiecare mușchi din mine era înfierbântat, încordat și avea nevoie de eliberare, iar faptul că stăteam atât de aproape de la Natalie, că îi simțeam mirosul copleșitor de grepfrut și miere nu făcea decât să amplifice această stare. Nu mă puteam gândi decât cum aș duce-o în cea mai apropiată baie, i-aș ridica fusta neagră până la șolduri și i-aș trage-o tare până când dorința din mine devenea ceva ce puteam controla.

Fee așeză un bol cu paste în mijlocul mesei și zâmbi.

– E ultima porție.

– Miroase minunat, *vita mia.*

Marco se ridică în picioare și se întinse după sticla de vin.

– Mulțumesc, iubire.

Fee îi zâmbi lui Marco, apoi se așeză lângă el și mă privi.

– Am auzit că tatăl tău n-a recunoscut nimic, Luc.

Un nod mi se formă în stomac când mi-am luat paharul de vin și am luat o gură. Uram că întrebarea fusese pusă de față cu Natalie. Încercam să nu mă uit la ea cu coada ochiului. Vinul roșu al familiei Romano era mai dulce decât al tatălui meu, dar nu-mi păsa. În seara asta, era singurul răsfăț care îmi era permis și nu-mi păsa dacă mă îmbătam. De fapt, mă bazam pe asta ca să îmi pot ține mâinile departe de femeia de lângă mine.

– Nu, am înghițit eu, încercând să par calm și relaxat, când, de fapt, luasem foc. N-a fost însă o surpriză.

Nu mă puteam abține să nu observ reacția lui Natalie. Chiar și în lumina obscură, vedeam felul în care maxilarul i se încordase când îmi auzise cuvintele, spunându-mi clar că faptul că păstrasem distanța era cel mai recent eșec al meu. La naiba, cine o putea învinovăți? Conversația făcea să pară că îi ascundeam lucruri, și practic o făceam, dar...

La naiba!

Am luat încă o gură de vin.

– Marco spune că Dante nu arăta bine deloc.

Natalie se îndreptă. Pentru o secundă, când Fee îi dădu castronul cu fettuccini și se întinse după el, părul ei mătăsos i se dădu peste umăr și mi s-a părut că îi ieșea fum pe urechi.

La naiba, trebuia să schimb subiectul înainte să fac un atac de cord.

– Nu, nu era, am îngăimat, uitându-mă cum Natalie își puse o mică porție de paste și împinse castronul spre mine, fără măcar să mă privească. Dar l-am peticit.

– Într-o zi sau două, o să fie din nou el însuși. Marco rânji spre mine în timp ce lua de pe platou o felie de *porchetta*, apoi îi dădu platoul lui Fee, sărutând-o pe obraz. Nu-ți face griji, *vita mia*.

Natalie ridică paharul cu vin și luă o gură mare, mutându-și privirea când Fee îl sărută pe Marco și cei doi își șoptiră diverse.

Disconfortul meu se intensifică. Niciodată nu mă deranjaseră manifestările pline de afecțiune dintre Marco și Fee, însă în seara asta, de fiecare dată când Fee își plimba degetele peste brațul lui Marco sau Marco își lipea buzele relaxat de tâmpla lui Fee, simțeam o împunsătură în piele. Nu din cauza lor, ci pentru că îmi aminteam cum era când Natalie mă atingea așa, înainte ca relația noastră să o ia la vale.

Am băut jumătate din vinul din pahar, sperând că o să liniștesc astfel dorința din mine. Nu am reușit. Natalie se simțea la fel de incomod ca mine, însă din alte motive. Din fericire, lui Marco i se făcu milă de mine

și duse conversația în altă direcție, departe de Dante și de întâlnirea cu tata. Începu să discute cu Natalie despre vin și despre plimbarea ei pe proprietate cât fuseserăm noi plecați.

Natalie răspundea unde se cuvenea, dar îmi dădeam seama din tonul ei că abia aștepta să plece de la cină. La naiba, și eu voiam asta, dar mi-era groază să o duc înapoi la căsuță, pentru că nu știam ce să fac cu ea odată ce ajungeam acolo. Sau cum naibii o să-mi țin mâinile departe de ea odată ce eram singuri.

– Arată-mi inelul, spuse Fee mai târziu, când conversația se împotmolise, întinzându-se după mâna lui Natalie. M-a orbit toată noaptea.

Umerii lui Natalie se încordară, dar își ridică mâna și o întinse peste masă.

– Uau! Fee îi întoarse mâna în stânga și în dreapta, pentru ca inelul să prindă lumina și să strălucească în aerul cald al serii. Asta da, inel.

Natalie ridică din umeri.

– Presupun. Nu sunt înnebunită după fluturi.

– De ce nu? Sunt unele din cele mai incredibile creaturi de pe planetă.

– Nu știu ce să zic. Natalie îmi aruncă o privire rece. Cred că doar nu sunt un fan a ce reprezintă fluturii.

La naiba!

– Nu ești un fan al speranței? Puterii? Rezistenței?

Când Natalie își mută privirea către Fee, aceasta continuă:

– Fluturele este venerat în aproape toate culturile. La începutul creștinătății, era un simbol al sufletului. În China, reprezintă fericire. În culturile amerindiene, este considerat un miracol al reînvierii. Și peste tot în lume, fluturele e un simbol al puterii, nu numai datorită abilității sale de a se transforma și adapta, dar și pentru că e o metaforă pentru ciclul nesfârșit al vieții. Se uită din nou la inelul lui Natalie. Dacă mă întrebi pe mine, fluturele e un simbol incredibil.

Natalie nu răspunse. Doar se uită la inel cu o expresie ce nu putea fi citită. În tăcere, mă întrebam la ce se gândea și speram că auzise ce îi spusese Fee.

Fee se uită la mine.

– Harry Winston?

Nu am răspuns. Nu aveam de ce, deoarece am văzut cum întrebarea o făcu pe Natalie să se îndrepte. Privirea lui Fee se întoarse către inel.

– O să ghicesc că are cel puțin nouă karate. Probabil 10 sau 11. Și e clar personalizat.

Natalie încă nu se uită la mine, dar îi spuse lui Fee:

– De unde știi atât de multe despre diamante?

Fee zâmbi.

– E un hobby personal.

Cu brațul trecut peste spatele scaunului lui Fee, Marco pufni și își luă paharul cu vin.

– Mai degrabă obsesie personală.

Fee îi aruncă o privire.

– La un moment dat, o să am cel mai scump diamant de pe planetă.

Marco se apropie și o sărută din nou pe obraz. Urmărindu-l, îmi doream să pot face și eu asta cu Natalie. Să o pot săruta pe obraz, pe gât, pe fiecare bucățică a corpului ei superb. Cum era însă clar că în seara aceea nu primeam nimic, m-am afundat în vis.

– *Vita mia*, ți-l cumpăr acum dacă mă lași.

Fee se îndepărtă jucăuș de buzele lui Marco și clătină din cap, zâmbind în continuare.

– Nu acum, iubire. Îmi aruncă apoi o privire conspirativă și adăugă: Dar poate în curând.

Eu m-am încruntat, deoarece știam exact ce insinua Fee. Așa cum știam și că lucrul pe care voia să-l fac era ultimul lucru pentru care eram pregătit.

Fee nu fu afectată de reacția mea. Studie în continuare inelul lui Natalie, nefiind deloc intimidată de mine. La naiba!

– Verigheta latã e o alegere interesantã. Majoritatea femeilor nu le poartã aşa mari. Îşi fac o declaraţie mai dramaticã. Te-ai descurcat bine, Luc.

Lauda ei nu avu nici un efect asupra mea. Singura persoanã pe care dorisem sã o impresionez cu inelul nu spusese nimic despre el pânã acum. Cum ştiam cã îl ura, îmi doream sã nu spunã nimic.

Natalie îşi luã paharul cu vin în clipa în care Fee îi dãdu drumul la mânã.

– A trebuit sa aleagã o verighetã latã ca sã acopere cuvântul „sclavã" pe care mi l-a tatuat pe deget.

Aproape mi-am scãpat paharul. M-am uitat şocat la soţia mea, care îşi bãu restul vinului ca şi cum nu ar fi aruncat o bombã în mijlocul cinei.

Fee, care era la fel de şocatã de comentariu, dar din motive foarte diferite, se uitã la Natalie câteva momente fãrã sã clipeascã. Lângã ea, Marco rãmãsese cu gura cãscatã, dar îşi acoperi reacţia repede jucându-se cu paharul de vin.

Într-o clipã, Felicity izbucni în râs.

– Aproape m-ai pãcãlit!

– Da, sunt amuzantã în felul ãsta. Natalie îşi trânti paharul pe masã şi luã carafa goalã dintre noi. Am nevoie de mai multã apã.

La naiba! Era cazul sã uit de un duş rece. Eram pe lista ei de nemernic permanent şi nu avea nici o jenã sã le spunã tuturor de asta.

Marco se relaxã în timp ce Fee continuã sã râdã, dar nu am ratat privirea îngrijoratã pe care mi-o aruncã. Nu-i spusesem detalii despre relaţia mea cu Natalie, dar îmi dãdeam seama cã se prinsese cã ceva nu era în regulã.

Fee, care încã zâmbea, îi spuse:

– Foloseşte apa filtratã din frigider. Când Natalie dispãru, Fee se uitã la mine. Unde ai gãsit-o, Luc? E arţãgoasã, mã face sã par blândã prin comparaţie.

Maxilarul mi se încordã. Natalie nu era arţãgoasã. Era un uragan, iar eu eram atât de prins în furtuna ei, cã în ultimul timp nu ştiusem ce se întâmpla cu mine.

Ce știam însă era că ne va da de gol dacă nu eram atenți.

– Nu am găsit-o. Ea a venit să mă caute.

Nu era o minciună. Știam însă că cel mai probabil Natalie regreta faptul că venise la birourile *Covet* în urmă cu câteva săptămâni. M-am ridicat de la masă.

– Cred că am băut destul vin. O să fac niște cafea. Mai vrea și altcineva?

Fee clătină din cap.

– Eu nu vreau, mulțumesc.

Marco ridică un deget.

– Eu vreau una.

Am încuviințat și m-am dus în casă. Natalie era în bucătărie și turna apă filtrată în carafa de sticlă de pe masă.

Inima începu să-mi bată cu putere când am trecut prin spatele ei și am luat ibricul. Ea se încordă, dar nu-mi vorbi, iar asta mă enervă și mă excită în același timp. Am lăsat-o să mă ignore până când a pus la loc apa în frigider și s-a întors după carafă.

M-am apropiat de ea și mi-am pus mâinile pe masă, de o parte și de alta a ei, prinzând-o între masă și pieptul meu. Ea îngheță, însă tot nu spuse nimic. Iar în acea tăcere, în timp ce mirosul ei îmi umplea simțurile, am încercat să nu fiu excitat de faptul că mă provoca cu tăcerea ei, la fel cum făcuse și în Roma.

Doar că am eșuat lamentabil.

Am avut nevoie de toată voința ca să nu îmi lipesc corpul înfierbântat și foarte excitat de forma apetisantă a fundului ei. Cumva, am reușit să păstrez o mică distanță între noi când i-am șoptit:

– Ce crezi că faci?

Nu mi-a răspuns, și, pentru o clipă, nu am crezut c-o s-o facă. Apoi își luă mâinile de pe carafă și se întoarse ca să mă înfrunte, atentă să nu-mi atingă brațele sau pieptul, însă fixându-mă cu ochi albaștri duri ca gheața.

– Nu știu, Luc. Tu ce crezi că fac?

La naiba, mă provoca.

– Cred că ești enervată și exprimi asta.

– Puterea ta de deducție este impresionantă.

Se mișcă să se strecoare pe sub brațul meu, dar am prins-o de talie și am întors-o, trăgând-o din nou la pieptul meu.

– Dă-mi drumul, mormăi ea și își puse ambele mâini pe brațul meu.

Știam că asta ar trebui să fac, dar trebuia s-o fac să înțeleagă. La naiba, eram sătul să fiu tipul rău.

– Asta nu e un joc, i-am șoptit în păr, iubind și urând felul în care fundul ei se atingea de penisul meu. Ți-am mai spus că în vila asta există ochi și urechi. Nu te mai prosti ca să nu omori pe cineva.

– Adică pe tine?

– Nu. Pe Marco și pe Fee. Ne fac o favoare că ne lasă să stăm aici. Vrei să îi atace cineva din Casa mea de cum pășesc în afara proprietății? Pentru că asta o să se întâmple. O să îi atace pe ei ca să obțină informații despre noi dacă nu termini cu prostiile astea. Fii supărată pe mine cât vrei în privat, dar nu mai atrage atenția când ieșim din căsuță. Măcar atâta poți face pentru acești oameni care-și riscă viețile ca să ne ajute.

Natalie se opri. Nu se mai zvârcoli. Deși știam că nu ceda pentru că i-ar fi plăcut să fie lipită de mine, nu am rezistat să nu închid ochii și să îi inspir adânc mirosul.

La naiba, era moale în toate locurile în care eu eram tare, iar forma corpului ei se potrivea perfect cu a mea, ca și cum ar fi fost făcută pentru mine. O voiam cu o dorință care mă înnebunea, iar ei nici măcar nu-i păsa. Tot ce făceam era pentru ea, și totuși nu făceam decât să dau greș.

Nu știam cum să rezolv situația dintre noi. Nu știam dacă ar trebui să încerc măcar. În acel moment, nu știam decât că eram mai aproape de ea decât fusesem în zile întregi și era atât de bine.

– Bine, înțeleg. Acum poți să-mi dai drumul.

Vinovăția mă copleși din nou, înlocuind furia. I-am dat drumul mult mai devreme decât aș fi vrut s-o fac și m-am retras jumătate de pas. Preț de o bătaie a inimii, ea nu se mișcă, apoi se auzi ecoul unei uși închise undeva în vilă, iar ea se uită cu ochi mari în stânga.

Nu era Fee sau Marco. Cei doi erau încă afară. Probabil fusese menajera. Așa cum îi spusesem, cineva era posibil să ne fi ascultat conversația.

„La naiba, sper că nu trage cineva cu urechea..."

Cu mâini tremurânde, Natalie luă carafa și se întoarse spre mine. Ochii îi erau în continuare cioburi reci de sticlă, dar se apropie și își plimbă ușor buzele peste obrazul meu, într-un fel care mă surprinse și mă șocă.

– Oh, Luc, spuse ea cu un râs destul de tare cât să audă cine era în camera alăturată. Așa îți place să mă tachinezi. Apoi destul de încet cât doar eu să aud: Știu că nu e un joc. La fel cum știu ca mariajul ăsta e doar o farsă. Dacă faptul că nu-mi spui nimic despre ce se întâmplă nu e o dovadă destul de bună, atunci tatuajul cu „sclavă" de pe deget cu siguranță e.

Plecă de lângă mine și, de data asta, nu am încercat s-o opresc. Gaura din mine se redeschise, lăsându-mă fără glas.

Eram înapoi de unde plecaserăm. Singura diferență era că acum nu mai aveam nici un dubiu că nu Casa mea, tatăl sau afurisita mea de familie mă vor distruge. Ci femeia asta.

Această femeie vulcanică, pasională, provocatoare pe care o înșelasem, pe care încă o înșelam pentru că eram disperat s-o protejez, îmi va aduce sfârșitul.

Și nu puteam face nimic ca să opresc asta.

Restul serii ne-am prefăcut.

Din fericire, restul serii a însemnat doar cafea și desert, iar în clipa în care cana lui Natalie fu goală, m-am prefăcut că eram epuizat ca să plecăm de acolo fără alte incidente.

Nu am vorbit pe drumul spre căsuță. Nu am încercat să-mi cer scuze pentru că o ținusem la distanță mai devreme. Ce rost avea, atât timp cât oricum nu voia să mă asculte. Iar ea nu m-a bătut la cap în privința confruntării din bucătăria lui Marco și Fee. Când a intrat în dormitor și a trântit ușa în urma ei, nu i-am spus nimic. Mi-am zis că, în loc să încerc să repar lucrurile, era momentul să le las așa cum erau.

Întunericul mă învălui când m-am așezat pe canapea câteva ore mai târziu, dorindu-mi să adorm. Mintea îmi era plină de prea multe gânduri și imagini ca să o opresc. Mi-o tot imaginam pe Natalie în patul acela mare din camera alăturată, întrebându-mă dacă era trează sau dormea. Încercam să nu mă gândesc la nopțile pe care le petrecuserăm împreună în Roma și în Veneția.

Oare chiar trecuseră doar câteva săptămâni de atunci? Părea că trecuse o viață. Petrecuserăm mai mult timp luptând unul împotriva celuilalt decât unul în brațele celuilalt. Poate ce trăiserăm nu fusesem atât de semnificativ. Chiar poți să te îndrăgostești de cineva într-o perioadă așa scurtă?

Am auzit scârțâitul balamalelor și creierul mi se opri. Nu m-am mișcat: stăteam cu mâinile la ceafă, pe pernă, cu un picior era întins pe canapea, iar celălalt îndoit de la genunchi, rezemându-se de spătar. Eram curios de ce Natalie era trează, însă nu voiam să fac nimic ca s-o supăr din nou și să reîncep al treilea război mondial.

Pașii se auziră pe gresie, până ajunse la covor. Tot nu m-am mișcat, însă, în loc să treacă pe lângă mine, spre bucătărie, așa cum mă așteptasem, se opri în dreptul meu.

Părul ondulat îi cădea pe umeri. Era îmbrăcată în pantaloni scurți de pijama și un maiou care se mula pe formele ei și îi scotea în evidență sfârcurile obraznice și sânii rotunzi. Nu vorbi, nu se mișcă, însă îi puteam auzi respirația. Și îi simțeam mirosul, acel miros exotic și hipnotizant de miere și grepfrut, pe care îl voi asocia mereu cu ea și care avea puterea să mă tulbure.

Tăcerea învăluia camera, singurul sunet care se auzea fiind pulsul meu. Ochii îmi erau deschiși. Știa probabil că eram treaz. Cum nu dorisem să o deranjez, nu îmi schimbasem hainele. Doar mă dezbrăcasem și mă întinsesem pe canapea în boxeri. Nu aveam nici măcar o pătură, nu că aș fi avut nevoie de una. Încă eram încins de la cearta noastră de mai devreme și mă încălzeam mai tare cu fiecare secundă în care mă privea în întuneric.

Sângele mi se strângea la penis cu fiecare secundă care trecea. Simțeam cum mă întăream și știam că în curând și ea va vedea asta. Mai știam și că atunci când va vedea, acest lucru nu ne va ajuta cu nimic în situația actuală. Am încercat să mă gândesc la ceva să spun înainte să se întâmple asta. Un mod să-i distrag atenția ca să-mi dau seama de ce era aici în miezul nopții. În clipa aceea, aș fi acceptat și să țipe la mine, dacă asta m-ar fi oprit să o dau cu bâta-n baltă din no...

Natalie se mișcă și într-o secundă, se afla lângă mine, intimidându-mă cu tăcerea ei. În următoarea clipă, era pe mine, călărindu-mi talia, genunchii ei lipiți de oasele șoldului, mâinile pe încheieturile mele, de ambele părți ale capului, corpul ei zvelt împingându-mă și mai adânc în pernele canapelei, iar sânii ei apetisanți la doar câțiva centimetri de gura mea.

Pulsul mi-o luă razna și nu mi-am mai putut controla excitația. Penisul îmi deveni ca de oțel, și știam că îl va simți dacă se dădea mai în spate, așa că am rămas nemișcat.

Cât de patetic eram că îmi plăcea asta. Îmi plăcea faptul că se suise pe mine și mă țintuise de canapea, chiar dacă cel mai probabil era acolo ca să mă pună la punct pentru că îi distrusesem viața.

Se aplecă spre mine. Încă nu îi vedeam ochii, nu știam ce făcea, apoi, la naiba, i-am simțit buzele în secunda în care îmi atinseră gâtul. I-am simțit sărutul pe mine o dată, de două ori... I-am simțit degetele în jurul încheieturilor. Aproape am terminat chiar atunci, în boxeri, când limba ei îmi linse pielea ultrasensibilă.

Toate motivele pe care le folosisem ca să mă conving să stau departe de ea dispărură pe canapea, împreună cu puterea voinței. Mi-am scos ușor mâinile din prinsoarea ei, i-am prins fața și m-am împins să mă ridic în fund. Astfel, greutatea ei se lăsă în poală și penisul meu se lipi de căldura moale dintre picioarele ei.

Încercă să-mi dea mâinile la o parte de pe fața ei, însă nu am lăsat-o. Am ținut-o pe loc când m-am aplecat în față și mi-am lipit gura de a ei, disperat să o gust și să o fac a mea din nou.

Natalie se dădu în spate de pe șoldurile mele. Pentru o fracțiune de secundă, i-am văzut ochii, care erau mai mult gri decât albaștri din cauza luminii, însă hotărâți și ardeau cu un foc pe care nu-l mai văzusem în ea înainte.

Mâinile ei se opriră pe umerii mei și își înfipse degetele în carnea mea în timp ce mă linse într-o parte a gâtului cu limba ei ispititoare. Ochii mi se închiseră când am simțit senzația și un geamăt mi se formă în gât. Încă nu știam de ce era aici, de ce făcea asta, dar nu-mi păsa. Era atât de bine. Mâinile îmi alunecară pe șoldurile ei în timp ce ea continuă să mă tachineze și să mă tortureze cu buzele ei moi. Apoi mă mușcă, și durerea îmi săgetă spinarea. Ce rămăsese din materia mea cenușie se scurtcircuită, și singurul gând pe care îl aveam era să o dezbrac și să o aduc sub mine, ca să mă pot afunda în ea înainte să se răzgândească.

Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei, frecându-mi penisul de căldura ei tentantă. Ea mi-a supt din nou un loc de pe gât, distrăgându-mi atenția de la scopul meu și plimbându-și dinții pe pielea mea până am început să tremur. Am gemut și mi-am întors capul spre ea, disperat să o gust, să o sărut, dar ea se dădu mai departe înainte să-i pot captura gura, apoi își lipi buzele de cealaltă parte a gâtului meu.

La naiba, mă încingea mai mult cu fiecare secundă. Creierul meu era în ceață. Voiam mai mult. I-am sărutat obrazul, maxilarul, urechea, orice puteam atinge.

Am încercat să-i găsesc gura, însă ea se tot mișca. Dinții ei îmi mușcară carnea, după care îmi linse și îmi sărută pielea sărată din spatele urechii până când am simțit că mă voi topi.

Senzațiile pe care mi le provoca erau incredibile. Însă ceva dintr-un cotlon al minții îmi șoptea că nu era bine ce se întâmpla. Da, ea venise la mine. Da, ea mă înnebunea cu gura ei. Da, ea își lipea sexul dulce de penisul meu, exact cum visasem să facă de zile întregi. Ba nu, de săptămâni. Dar nu-mi săruta buzele. Nu mă lăsa să o gust, așa cum îmi doream. Nu mă privea în ochi.

Un fior îmi străbătu pieptul, unul care îmi curăță ceața sexuală din creier, chiar dacă nu-mi afectă erecția. Mi-am întors capul s-o sărut din nou, dar ea se îndepărtă, apoi îmi prinse capul ca să mă țină locului și îmi mușcă locul urechii în timp ce se freca de penisul meu.

Dumnezeule! Nu era aici ca să repare lucrurile între noi. Era aici pentru că voia o partidă rapidă și intensă și se gândise că voi fi dispus. Aș fi putut fi oricine și nu ar fi contat.

La naiba cu asta!

O înflăcărare crescu în mine, una hrănită de dorință, pasiune și nevoia de a-i demonstra că greșea. Mi-am dat picioarele jos de pe canapea, mi-am strâns mâinile în jurul taliei ei și m-am ridicat. Ea gemu și se ținu de umerii mei, continuând să îmi lingă și să-mi muște gâtul în timp ce o duceam spre dormitor. Lipită de pieptul meu, inima ei bătea repede, însă nu aveam de gând s-o las să câștige. Nu de data asta. Nu când toată existența mea depindea de ce se întâmpla între noi.

Am așezat-o pe salteaua din fața mea. Lumina lunii aluneca prin geamuri, evidențiindu-i roșeața din obraji și dorința care îi întuneca privirea. Corpul meu reacționă instinctiv, pulsând în toate locurile potrivite. Când îmi văzu reacția, își dădu maioul jos. Sânii ei apetisanți implorau după gura mea, însă înainte să mă tenteze cu ei, am prins-o de încheieturi, am împins-o pe saltea și i-am prins brațele deasupra capului.

Natalie icni când pieptul mi se lipi de al ei. Sfârcurile ei tari îmi zgâriară pectoralii, distrăgându-mi atenția, dar m-am luptat să îmi păstrez concentrarea. M-am suit pe șoldurile ei și i-am blocat partea de jos a corpului între picioarele mele. Cu ambele brațe ridicate deasupra capului, nu-și mai putea muta gura departe de mine. Am văzut momentul când își dădu seama de asta când își mări ochii, corpul i se încordă și o privire panicată îi apăru în ochii albaștri frumoși.

– *Vieni qui e baciami.*[1]

Mi-am coborât gura pe a ei și i-am apăsat un sărut pe buze. Ea se zvârcoli sub mine. Nu se deschise așa cum voiam, iar toată zvârcoleala îi întări sfârcurile și mai mult și îmi aduse penisul mai aproape de sexul ei.

Am sărutat-o din nou, dorind cu ardoare să îi despart buzele și să o gust. Ea își mută însă fața spre dreapta. Buzele mele trecură peste colțul buzelor ei. Închise ochii și se zvârcoli și mai tare, întorcându-și capul în așa fel încât fața să îi fie aproape ascunsă sub braț.

Nu asta voiam. M-am retras destul cât ea să poată respira și mi-am ridicat greutatea de pe șoldurile ei. Însă, în loc să mă dea la o parte, cum crezusem c-o s-o facă, își înfășură picioarele în jurul taliei mele și se frecă de erecția mea. Apoi se ridică și mă mușcă de gât, arătându-mi că era foarte excitată și implorându-mă să i-o trag.

Acea pasiune mă străbătu din nou, însă de data asta cu forța unui uragan. Am împins-o în saltea, i-am prins încheieturile cu o mână și cu cealaltă i-am întors fața spre mine.

– Uită-te la mine, *angioletto,* i-am șoptit. Spune-mi că ai nevoie de mine și o să-ți dau ce vrei.

Ea își lipi șoldurile de erecția mea, însă fu atentă să nu îmi întâlnească privirea.

– Nu am nevoie de tine. Vreau doar să mi-o tragi. E o diferență. E același lucru pe care-l vrei și tu de la mine.

[1] Vino și sărută-mă. (în limba italiană, în original)

Nu asta voiam. Aveam nevoie de mult mai mult. Aveam nevoie de părțile din ea care erau complet neatinse. De părțile pe care nu le arătase nimănui. Părțile pe care le văzusem doar parțial când fuseserăm împreună în Italia. Părțile care mă atrăgeau ca o sirenă, îmbrățișându-mi întunericul într-un fel în care nimeni altcineva nu ar fi putut. În adâncul meu, știam că și ea avea nevoie de același lucru de la mine.

– Ai nevoie de mine, i-am șoptit, lipindu-mi buzele de colțul gurii ei, ținând-o pe loc ca să nu se poată feri de sărutul meu. De atingerea mea. De cuvintele mele. De întunericul meu. Recunoaște, *angioletto*.

I-am sărutat cealaltă parte a buzelor. Îmi plăcea să o simt tremurând sub mine ca și cum s-ar fi zvârcolit împotriva strânsorii mele.

– Ai nevoie de mine pentru că sunt singurul care te poate duce la limita zonei tale de confort. În acel loc în care poți să renunți la toate inhibițiile. Unde ești liberă să fii sălbatică și murdară. Unde amândoi știm că vrei să te supui dorințelor mele.

Ea pufni.

– N-nu.

Dar îmi dădeam seama ca rezistența ei scădea.

– N-am nevoie de nimic din toate astea. Vreau doar sex.

– Minți. Mi-am plimbat buzele peste ale ei, tachinând moliciunea gurii ei cu vârful limbii. Tu ai fost făcută ca să fii gustată, să fii satisfăcută de mine, *angioletto*. Numai de mine. Am sărutat-o ușor din nou. Știu asta. Mi-am frecat penisul de ea. Și tu știi asta, doar că ți-e prea frică să recunoști.

Gura ei se deschise pentru un geamăt, iar eu mi-am strecurat limba între buzele ei, sărutând-o profund. În acea clipă am știut că fusesem înfometat fără ea. Fusesem un călător înfometat care se plimba prin sălbăticie. Ea era farul care mă ghida spre casă. Era focul care îmi lumina sufletul. Era puterea care se scursese din mine și de care aveam nevoie disperată ca să pot continua.

I-am dat drumul la față și mi-am coborât mâna liberă spre sânul ei superb. Apoi am sărutat-o profund. Am simțit cum i se relaxează corpul, cum se deschide atingerii mele, am simțit cum zidurile ei coborau și războiul intern dintre nevoie, dorință, plăcere și durere se potolea.

Am simțit cum ceda lucrurilor pe care numai eu i le puteam oferi.

– La naiba, Luc, șopti ea. Te urăsc. Te urăsc pentru asta.

Inima mi se opri. I-am dat drumul la încheieturi și i-am luat fața în mâini, disperat ca ea să simtă ce era în mine. Fiecare emoție pe care o ascunsesem pentru că avusesem impresia că, dacă i le-aș fi arătat, aș fi înrăutățit situația.

– Ba nu, nu mă urăști. Ești pierdută fără mine. *E il mio cuore batte solo per te.*[1]

De data asta, când am sărutat-o, se deschise la prima atingere. Nu știam ce gândea, ce simțea, dar când se deschise așa, când mă trase într-un sărut mistuitor, mi-am pierdut capacitatea de a gândi, sau de a vedea, sau de a face altceva decât să mă îndrăgostesc și mai mult de ea.

Mâinile ei trecură prin părul meu. Picioarele i se înfășurată în jurul taliei mele în timp ce se freca de mine. Gura îi deveni lacomă, sălbatică sub a mea, iar în sărutul ei, am știut că ultimele săptămâni, planurile pe care le făcusem, nimic nu conta dacă nu o aveam alături.

– *Tu sei mia, angioletto. Ho bisogno di te.*[2]

Ea gemu sub buzele mele și mâinile îi alunecară din părul meu pe umeri, apoi spre talie, unde îmi prinse boxerii.

– Dă-i jos. Repede.

M-am îndepărtat, disperat să simt fiecare parte a pielii ei goale pe mine. Ea icni când simți aerul rece, însă

[1] Și inima mea bate doar pentru tine. (în limba italiană, în original
[2] Ești a mea, îngeraș. Am nevoie de tine. (în limba italiană, în original)

în secunda în care m-am ridicat în picioare la marginea patului, se ridică și își dădu în grabă jos pantalonii scurți.

Pulsul îmi urla în urechi când mi-am dat boxerii jos. Nu vedeam decât corpul ei gol. Lumina lunii cădea pe sânii ei apetisanți și sfârcurile tari, făcându-mi poftă de ea. Își aruncă pantalonii într-o parte, atrăgându-mi atenția asupra zonei de cârlionți negri dintre picioare și a umezelii de acolo. Voiam să memorez fiecare bucățică de piele a trupului ei erotic, însă ardeam de dorință să mă îngrop în acel loc dulce, strâmt și umed. Iar acolo, nevoia de a i-o trage și a o marca drept a mea era atât de puternică, atât de primară, că îmi copleși orice altă nevoie, dorință și gând rațional.

În 32 de ani, nu fusesem niciodată tentat să fac sex fără prezervativ. Sexul protejat îmi fusese întipărit în minte din clipa în care devenisem activ sexual, în primul rând pentru că pisicuțele folosite de Casa mea, deși erau testate în mod regulat, erau trecute de la unul la altul. Însă chiar și după ce am lăsat în urmă acea parte a vieții mele, fusesem atent. Dar cu Natalie nu mai voiam să fiu atent. Voiam să simt fiecare mușchi și fiecare încrețitură din vaginul ei alunecos. Voiam să i-o trag cu penisul neacoperit și să îmi las sperma fierbinte în corpul ei. Apoi voiam ca sămânța din ea să se scurgă de fiecare dată când se mișca, reamintindu-i că fusesem acolo. Ca era a mea. Că mereu fusese numai a mea.

– Nu sta acolo, doar să te uiți. Vino aici, îmi spuse Natalie. Mâinile i se plimbară pe talia mea. Înainte să-mi dau seama ce făceam, buzele îi erau lipite de buricul meu. Am nevoie de penisul tău.

La naiba! Am mormăit și m-am dus spre ea, fără să mă pot controla când își lăsă o mână pe fundul meu și cu cealaltă îmi prinse penisul. Degetele îmi alunecară în părul ei în timp ce penisul mi se plimba lângă sânul ei, lăsând o urmă de fluid pe pielea ei mătăsoasă. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Ea îmi prinse capul până când am gemut.

– Îți place?

Mă trase mai aproape, astfel încât penisul îmi alunecă între sânii ei. Am gemut când am simțit senzația mătăsoasă. Natalie își apropie sânii, înconjurându-mi penisul cu căldura globurilor ei voluptuoase.

– Dar asta? Se dădu puțin în spate, apoi veni spre mine, destul cât să îmi mângâie lungimea plină de dorință. Vrei să mi-o tragi așa.

La naiba, da, voiam. Luasem foc. Abia puteam sta în picioare. Șoldurile îmi erau în față. Am prins-o de ceafă, mai mult ca să mă echilibrez eu. Sânii ei erau moi și calzi, și era atât de bine că nu m-am putut abține să n-o fac din nou. Ea gemu, ceea ce nu făcu decât să mă atâțe. Apoi își lăsă capul în jos și scoase limba, care abia atingea vârful penisului când apărea între sânii ei.

– *Cazzo.*

Am închis ochii. Am început să mă mișc mai repede, bucurându-mă de fiecare bucată a cărnii ei ce se afla în jurul erecției mele și de felul în care limba ei mă înnebunea.

– Mmm, da, șopti ea, în timp ce-și strângea sânii și mai mult în jurul penisului. Îți place. Te întărești și mai mult. Trage-le-o sânilor mei așa. Vreau să fii tare ca piatra când bagi monstrul ăsta în mine.

Nu aveam să rezist dacă continua să vorbească astfel. Dacă continua să-mi strângă penisul așa tare. M-am mișcat din nou și din nou, grăbindu-mă către un orgasm pe care abia așteptam să-l ating. Însă înainte să ajung acolo, Natalie dădu drumul sânilor, își dădu capul la o parte din mâna mea și își înfășură degetele mătăsoase în jurul penisului meu.

Își plimbă o dată mâna, de la bază la vârf, până am gemut. Un sunet se auzi în cameră. M-am uitat în jos, curios ce făcea, după care am simțit cum îmi punea un prezervativ.

– Gata, spuse ea. Se întoarse încât să fie pe palme și pe genunchi pe pat, în fața mea, și îmi aruncă o privire peste umeri. Acum trage-mi-o. Acum. Trage-mi-o tare!

Eram hipnotizat de puterea pe care o avea asupra mea și disperat să-i dau exact ce voia. Însă când m-am apropiat de pat și am prins-o de șolduri, mi s-a părut că era ceva în neregulă cu toată scena.

Da, mă sărutase, dar doar ca să îi dau drumul, ca să nu o pot săruta din nou. Încă evita să mă privească. Încă evita intimitatea după care eram atât de înfometat. Mă seducea în acea partidă rapidă și tare pentru care venise, iar eu cădeam în capcana ei.

Fervoarea din mine era consumată de o furtună de pasiune, furie și hotărâre să-i arăt că se înșela. Se înșela în toate privințele.

Am prins-o de talie și am întors-o pe spate. A lovit salteaua și a gemut în întuneric. Mi-am pus mâinile sub coapsele ei și am tras-o spre mine. Ea se împinse în mâini, însă mi-am pus un genunchi pe marginea patului și, înainte să încerce să preia controlul din nou, mi-am așezat penisul la intrarea ei și am penetrat-o cu putere.

Orice război s-ar fi dus în ea fu complet dezintegrat. Natalie gemu când mă simți în ea și se lăsă pe saltea, arcuindu-și șoldurile ca să mă ia și mai adânc. Canalul ei fierbinte și alunecos se strânse în jurul meu, ținându-mă acolo, însă mi-am retras șoldurile, alunecând de-a lungul pereților ei sensibili până când eram aproape liber. Apoi i-am ridicat picioarele la piept și am intrat adânc în ea din nou.

– Da, gemu ea. Mai mult.

Am făcut-o din nou, urmărind cum plăcerea îi întuneca trăsăturile când mă retrăgeam aproape de tot din vaginul ei umed, după care o penetram din nou.

– Așa?

Ea încuviință.

I-am tras-o mai tare, mai repede, aproape violent. Uram și adoram faptul că implora asta.

– Îți place să ți-o trag așa?

– Doamne, Dumnezeule! Strânse pătura până când degetele îi deveniră albe. Da, da, nu te opri. Așa. Trage-mi-o mai tare.

Asta aveam de gând. Nu voiam să mă opresc. Însă nu așa.

Cu un mormăit, i-am dat drumul la picioare. Ea icni și deschise ochii. I-am depărtat coapsele și mai mult și mi-am lăsat corpul peste ea până când eram lipiți de la piept la șolduri și eram atât de adânc în ea, încât ajungeam în locuri pe care nu le atinsesem înainte.

Am prins-o de față în timp ce stăteam nemișcat în ea, oprind astfel frecarea rapidă pe care o voia.

– Uită-te la mine. Ai nevoie de mine. Recunoaște.

Mâinile ei se lăsară pe umerii meu și își ridică șoldurile, încercând să mă facă să mă mișc mai repede, să mă distragă cu căldura vaginului ei.

– Dă-mi drumul la față.

– Nici o șansă. M-am retras și am penetrat-o apoi adânc și încet, atingându-i punctul G din unghiul perfect. Spune-mi că ai nevoie de mine. Spune-o, Natalie.

Ea își închise ochii.

– Nu.

– Ba da.

Am repetat mișcarea. Era o tortură pentru amândoi, dar nu aveam de gând să renunț la asta. Nu am sărutat-o. Nu am forțat-o să mă sărute, dar nici nu am lăsat-o să se întoarcă. Am ținut-o strâns sub mine, făcând încet dragoste cu ea, disperat după acea conexiune care știam că încă mai arde între noi.

– Spune-o. Spune că ai nevoie de mine, nu doar de penisul meu.

Își înfipse unghiile în umerii mei, trimițând fiori de durere pe spate. Se zvârcoli sub mine, disperată după orgasmul pe care numai eu i-l puteam da.

– Spune-o, *angioletto*.

Mușchii mi se contractară. Transpirația îmi alunecă pe piele în timp ce continuam să tachinez locul perfect încet și adânc.

– Spune că ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de tine. Știu că așa e. Știu că ești înnebunită

după mine. Cedează și spune-mi. Spune-mi că mă vrei numai pe mine.

– La naiba, Luc! Își arcui spatele. Te rog. Mai repede.

Buzele îmi alunecară pe maxilarul ei și am mușcat-o, destul cât să îi provoace o senzație care să îi rămână în minte.

– Spune-o, *angioletto*. Spune că nu poți trăi fără mine.

– Ah, Dumnezeule, nu pot. Eu...

– Ba da, poți. I-am sărutat pulsul de la gât, maxilarul, colțul gurii ei apetisante. Spune-mi că nu poți trăi fără mine, la fel cum nici eu nu pot trăi fără tine.

– La naiba, am nevoie de tine. Am nevoie numai de tine. Te rog, nu mă mai tortura și...

Tot controlul meu se dezintegră. Am sărutat-o și ea se deschise din prima, atrăgându-mă într-un sărut arzător care îmi explodă în vene. M-am retras și am penetrat-o adânc, fără să mă mai pot abține, dându-ne exact lucrul pe care mă implorase să i-l dau. I-o trăgeam tare și repede, în timp ce-mi devora gura, inima și sufletul.

– Da, Luc. Acolo. Fix acolo...

Nu am reușit să o penetrez decât de câteva ori până când se arcui și țipă. Era bine, pentru că și orgasmul meu îmi alunecă pe spate și explodă, declanșat nu de sunetul plăcerii ei, ci de recunoașterea faptului că eu eram tot ce îi trebuia. Că numai de mine avea nevoie. Am penetrat-o adânc și am gemut în timp ce eliberarea mea erupse prin penis și mă devoră. Cuvintele ei și supunerea dulce mă atraseră într-un extaz orbitor care, pentru prima oară în câteva săptămâni, îmi oferi pace.

Nu știu cât timp a trecut. Sunt destul de sigur că mi s-a rupt filmul. Când mi-am revenit, stăteam întins în pat, pe o parte, iar Natalie încă era înfășurată în jurul meu. Amândoi eram uzi de la transpirație și respiram greu. Fața ei era ascunsă la pieptul meu și mâinile mele îngropate în părul ei.

Ochii mi se închiseră în timp ce inima își încetinea bătăile. Asta îmi dorisem. Doar asta, pentru tot restul vieții. Am inspirat mirosul ei dulce și mi-am lipit buzele

de tâmpla ei, adorând felul în care venise la mine. Adorând faptul că mi se supusese. Adorând faptul că încă era a mea.

Mâna ei se ridică ușor la piept și Natalie se retrase puțin, inspirând adânc.

– T-trebuie să merg la baie.

– Bine.

I-am dat drumul. Aerul rece mă învălui când ea se ridică. Nu îi vedeam fața în lumina slabă, dar privirea mi se duse imediat pe formele ei când se ridică și se îndepărtă, cu picioarele tremurându-i.

– Ești bine?

– Da, o să ies imediat.

Traversă camera în lumina lunii, părul ei fiind un haos care îi atârna pe spate. Închise ușa de la baie în spatele ei. M-am ridicat și m-am uitat în cameră, văzându-mi boxerii și pantalonii ei scurți aruncați pe podea.

M-am ridicat, am aruncat prezervativul și mi-am tras boxerii pe mine. După ce am aranjat pantalonii lui Natalie, i-am pus în dulapul ei, după care am tras pătura și m-am suit în pat, punând o mână în spatele capului în timp ce o așteptam.

Aveam o mulțime de lucruri despre care să vorbim, dar nu voiam să o facem în seara asta. În seara asta, nu voiam decât să o țin în brațe, să o sărut și să ne reconectăm, cum ar fi trebuit s-o facem de câteva săptămâni. Apoi voiam să fac din nou dragoste cu ea, de data asta încet, ca să nu mai aibă nici un dubiu ce însemna pentru mine.

Trecură minute întregi. M-am uitat spre ușa băii, așteptând să se deschidă în orice clipă. Tăcerea umplu camera. Nu auzeam nimic din partea cealaltă; nu curgea apă, apa la toaletă nu fuse trasă, nu era decât o tăcere ciudată care îmi ridică părul de pe ceafă când cinci minute deveniră zece, iar zece se transformară în cincisprezece.

M-am dat jos din pat și m-am îndreptat spre ușa care separa baia de dormitor și nu am auzit nimic. Nu voiam

sa o întrerup dacă era pe toaletă, dar senzația de neliniște din stomac îmi spunea că nu era cazul.

Am bătut ușor la ușă.

– Natalie? Ești bine?

– S-sunt bine, spuse ea cu o voce slăbită. Un sunet, ca și cum și-ar fi tras nasul, se auzi din spatele ușilor. Nu intra.

Replica ei mă îngrijoră. Am pus mâna pe clanță, însă ușa era încuiată.

– Natalie, deschide ușa.

– Nu. Pleacă, Luc. Sunt bine. O să ies în câteva minute.

Nu părea să fie bine. Vocea îi era aspră și nu-mi plăcea că-mi spunea să plec, după ce se întâmplase între noi în pat. Adrenalina mi-o luă razna și am făcut un pas în spate, pregătit să dărâm ușa dacă era nevoie. În apropiere însă am văzut o cheie.

Am luat-o și am deschis ușa. Am înghețat când am văzut-o pe Natalie pe jos, cu spatele lipit de cadă.

Era încă goală, cu picioarele strânse la piept, brațele înfășurate în jurul genunchilor, părul o dezordine de bucle sălbatice în jurul feței. Mi-am dat seama că plânsese. Avea urme pe lacrimi pe obraji, iar ochii ei înroșiți erau umflați când îi întâlniră pe ai mei timp de câteva secunde, înainte să se îndrepte în altă direcție.

Se întoarse cu spatele la mine și își lipi fața de genunchi.

– Ți-am spus să mă lași singură. Pleacă!

Inima mi se prăbuși. Știam că o rănisem. Știam că era furioasă pe mine și că avea dreptul să fie. Însă, până acum, nu-mi dădusem seama exact cât rău îi făcusem. În acea baie, nu am văzut femeia încăpățânată, provocatoare, care nu accepta un refuz și care îmi întorsese lumea pe dos. Am văzut un înger distrus, care aproape renunțase. Unul pe care îl împinsesem prea departe.

– *Merda.*

Cu mâinile tremurânde, am luat un prosop și am traversat baia din doi pași. Natalie se încordă când

am îngenuncheat lângă ea și am înfășurat prosopul vișiniu în jurul corpului ei. Nu-și înălță capul și, după sunetele pe care le scotea, îmi dădeam seama că încă plângea. Asta era tot vina mea.

Pieptul mi se încordă și durerea mă înjunghie adânc. M-am așezat lângă ea pe podea, am ridicat-o și am tras-o în poală. Nu se împotrivi, și aveam senzația că asta nu era pentru că voia să-mi simtă atingerea, ci pentru că nu mai avea putere să lupte. Acest lucru afundă pumnalul și mai adânc în pieptul meu, pentru că nu puteam face sau spune nimic ca să repar situația.

Așa că doar am ținut-o. M-am sprijinit de cadă și mi-am plimbat mâna pe spatele ei și prin păr. Am făcut ce am putut ca să o liniștesc în timp ce plângea lipită de umărul meu.

În tot acest timp, încercam să-mi dau seama care ar trebui să fie următorul pas sau dacă mai aveam unde să mergem de aici.

capitolul 17

Natalie

M-am întors pe spate pe saltea, privind tavanul în timp ce lumina caldă a dimineții se revărsa peste pat.

O sesiune sănătoasă de plâns avea un fel aparte de a face o persoană să se simtă distrusă, iar eu eram distrusă. Complet epuizată. La capătul funiei metaforice.

Mi-am trecut degetele prin părul dezordonat, simțindu-mă prost pentru scena pe care o făcusem aseară. Nu plănuisem să plâng, dar odată ce lacrimile începură să curgă, nu le-am putut opri. Nici măcar când Luc a dat buzna în baie.

Nu suportam faptul că mă văzuse așa. Uram și mai mult că mă lăsasem să ajung în punctul acesta.

Am oftat și mi-am lăsat mâna pe pătură, uitându-mă la patul gol. La un moment dat, Luc mă adusese aici,

mă îmbrăcase într-unul din tricourile lui mari și mă învelise. Stătuse cu mine noaptea trecută, poate pentru că îl speriasem cu căderea mea emoțională și nu știuse ce să facă. Deși mă luase în brațe și mă ținuse strâns, nu spusese nimic. Nu-și ceruse scuze și nu mă asigurase că totul va fi bine. Nici nu îmi spusese că mă iubește. Pur și simplu mă mângâiase pe brațe, pe păr și pe trup până adormisem.

Durerea îmi seceră pieptul. Atâta durere, încât am închis ochii și am respirat adânc, ca să nu declanșez din nou cascada de lacrimi.

Uram asta. Uram să fiu o fată emoțională și haotică. Nu eram o plângăcioasă. Înainte să-l întâlnesc pe Luc, puteam număra pe degetele de la o singură mână de câte ori plânsesem în toată viața mea. Acum însă eram pe punctul de a plânge din nou și habar n-aveam de ce.

– Oprește-te, am spus, dând la o parte păturile.

„Mare lucru. Viața ta e groaznică acum." Am traversat camera și am deschis dulapul. „Nu te mai tot plânge și fă față situației."

Am scos o pereche de pantaloni scurți și am închis sertarul cu șoldul. Apoi m-am oprit pentru că... Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să facă față acestui haos. Luc îmi ascunsese atât de multe lucruri. Ieri era clar că încă îmi ascundea. Nu îl puteam face să mă includă în viața lui dacă nu voia asta. Iar eu nu puteam și nu aveam de gând să stau cu un bărbat care nu mă vedea ca pe o parteneră adevărată, în toate sensurile cuvântului.

Privirea îmi coborî spre verigheta groasă cu diamante de pe mâna stângă și ochii mă înțepară din nou.

Îl iubeam. Nebunește. Dincolo de rațiune. Însă ceva din mine era terifiat că dragostea nu va fi îndeajuns. Ceva din mine mă ținea pe loc. Ceva ce nu înțelegeam. Ceva ce nu știam cum să repar.

Mi-am tras pantalonii scurți pe mine și m-am dus spre baie, picioarele fiindu-mi greoaie și încete. Cumva, am reușit să mă spăl pe dinți, însă stomacul îmi era strâns de emoții și mi-era teamă că se va revolta în orice

secundă. Nu voiam să dau ochii cu Luc. Nu voiam să încep discuția pe care știam că trebuie să o avem. Nu voiam să aud ce avea de spus. Dar nu mai puteam aștepta. Nu suportam persoana în care mă transformam. Din cauza mea, amândoi ne simțeam mizerabil.

Mi-am amintit de conversația avută cu o zi în urmă cu Felicity. Aveam opțiuni. Nu erau grozave și, dacă aș apela la ele, cu siguranță ar provoca probleme între Luc și Marco, dar eram încrezătoare că Felicity mă va ajuta. O ajutase pe Sela. Știa cum era să fii în locul meu. Aș fi vrut însă să știu cum era să fiu și în locul ei.

– Termină odată, mi-am spus din nou.

Mirosul de cafea proaspătă mă întâmpină când am intrat în living. Emoțiile îmi alergau prin stomac în vreme ce traversam camera, ascultând sunetul vaselor din bucătărie.

M-am oprit înainte să ajung la ușă și am inspirat adânc pentru curaj.

„Sunt cu totul altă persoană când sunt cu el..."

Cuvintele prietenei mele Elena, din ultimul ei e-mail trimis înainte să moară, îmi apărură în minte. În aceea perioadă, Laney scrisese despre bărbatul de care se îndrăgostise. Despre relația obsesivă care în cele din urmă avea să-i fie fatală. Stând la intrarea în bucătărie, ascultând cum Luc se mișca la numai câțiva metri depărtare, mi-am dat seama că și eu îmi spusesem aceleași cuvinte când începusem relația cu Luc. Am găsit asemănări între relația noastră și aventura interzisă pe care o avusese Laney cu bărbatul ei misterios.

Numai că adevărul era că acele cuvinte nu-mi aparțineau mie. Niciodată nu fusesem altă persoană cu Luc. Perioada când fuseserăm împreună, înainte să ne consume toate mizeriile cu familia lui, fusese cea mai frumoasă din viața mea. Mă provocase, emoțional și sexual, în moduri care nu credeam că ar fi posibile și da, o parte din mine se schimbase odată cu el, dar nu într-un mod rău. Acea parte din mine pe care o ținusem închisă ca să-mi protejez inima pur și simplu se trezise. Sufletul

meu se trezise la viață. Adevărata Natalie evadase, era liberă. Nu mai eram amorțită. Eram vie și voiam să fiu așa din nou.

Am deschis ochii și, înainte să mă conving să nu fac asta, am pășit în bucătărie.

Luc se uită spre ușă când am intrat, iar ochii lui cenușii și furtunoși îmi susținură privirea, în timp ce eu stăteam acolo și încercam să mă gândesc ce să spun.

Luc purta blugi largi și un tricou negru care se întindea seducător pe umerii lui puternici. Inima îmi bătu cu putere când l-am văzut stând desculț în bucătăria mică, pregătind ceva de mâncare.

Gătea. Îmi pregătise micul dejun cu o zi înainte, dar nu îmi dădusem voie să apreciez asta. Nu știam că poate să gătească. Înainte, avusese oameni care se ocupau de asta. Erau atâtea lucruri legate de bărbatul acesta, pe care nu le știam, și voiam să aflu mai mult. Voiam să știu totul.

– Hei, sper că nu te-am trezit. Am încercat să nu fac gălăgie, spuse el.

Nu zâmbi și nu îi puteam citi expresia, iar asta nu mă ajută să mă relaxez.

Mi-am lins buzele, simțindu-mă foarte conștientă de mine însămi în timp ce mi-am plimbat mâna prin păr.

– N-ai făcut-o.

– Bine. E aproape gata. Așază-te la masă și o să-ți aduc niște cafea imediat. Am pus masa afară. E o dimineață minunată.

– Bine.

Stomacul meu era un haos de emoții când am traversat bucătăria și am deschis ușa.

Luc avea dreptate. Era o dimineață superbă. Lumina soarelui strălucea deasupra lacului, făcând să pară că mii de diamante fuseseră împrăștiate pe apă. Copaci înalți se ridicau de ambele părți ale curții interioare, făcând umbră peste pergola cu glicină. În mijlocul patioului era o masă mică și rotundă, înconjurată de patru scaune. M-am așezat pe cel mai apropiat, admirând

buchetul de flori sălbatice pe care Luc le culesese probabil de dimineață. Mă întrebam oare de când se trezise, ce făcuse toată dimineața și cât stătuse cu mine azi-noapte în pat.

– Uite.

Așeză un castron cu fulgi de ovăz, peste care turnase deja scorțișoară, zahăr, stafide și lapte. Apoi puse o cană cu cappuccino fierbinte lângă mâna mea.

– Mă duc s-o iau pe a mea și vin imediat.

Nu aveam aparat de cappuccino în căsuță. Cel puțin eu nu-l văzusem. Dacă am fi avut, eram sigură că Luc ar fi făcut cappuccino și cu o zi în urmă. Era băutura care descoperisem în Roma că îi plăcea.

Își aduse propriul cappuccino și un castron cu ovăz la masă și se așeză lângă mine.

– Mănâncă până nu se răcește.

Am luat lingura și am gustat, clipind repede să alung arsura din ochi, pentru că-și amintise exact cum îmi plăceau fulgii de ovăz. Nu comandasem asta decât o dată când eram cu el în Veneția, dar fusese atent. Fusese atent la tot, chiar și la lucruri pe care credeam că le ratase.

Am mâncat în tăcere, cu sunetul apei lovindu-se ușor de mal și păsările care ciripeau în copacii din jurul nostru. Am făcut ce am putut, dar nu am reușit să mănânc decât jumătate din fulgii de ovăz. Luc își termină micul dejun și își împinse castronul spre mijlocul mesei. Când am pus lingura jos și am sorbit din cappuccino, mă așteptasem să-mi spună să continui să mănânc, dar nu o făcu. Doar se uită la lac, părând serios și puțin trist. În timp ce îl studiam și încercam să nu pară evident ce făceam, mi-am dat seama că stresul situației dintre noi își lăsa amprenta și asupra lui.

Am văzut linii pe fața lui care nu fuseseră acolo în urmă cu câteva săptămâni. Câteva fire gri în apropiere de tâmplă pe care nu le observasem înainte. Și o durere în trăsăturile lui care îmi spunea că relația noastră – eu – era o povară pentru care nu ar trebui

să-și facă griji, când avea atâtea alte lucruri de care să se ocupe.

Vinovăția mă apăsa pe umeri, trimițându-mi din nou lacrimi în ochi. O vinovăție de care părea imposibil să scap. Am închis ochii și m-am luptat cu ea, încercând să nu plâng din nou, forțându-mă să nu mai fiu lașă.

– Îmi... îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută, am reușit să spun, cu vocea slăbită și aspră. Am dat din cap, nesuportând tensiunea asta dintre noi. Nu ar fi trebuit să vin în living ca să...

– Mie nu-mi pare rău.

Am deschis ochii. Sigur auzisem greșit. L-am privit.

Îmi susținu privirea, ochii lui unici nemaifiind serioși sau triști, ci feroce, ca un uragan.

– Nu-mi pare rău pentru noaptea trecută și nu vreau să-ți pară nici ție.

Pentru o clipă, nu m-am mișcat. Eram sigură că-mi imaginasem răspunsul. Însă cu cât îmi susținea privirea mai mult, cu atât mi-era mai greu să-l cred. Mai ales când emoțiile mă copleșeau din nou, hrănindu-mi fricile, nevrozele și dubiile.

Am închis ochii, încercând să opresc potopul pentru ca el să nu-l vadă.

– Nu spune asta, am șoptit. Nu trebuie să spui lucruri pe care nu le crezi doar ca să mă faci să mă simt bine...

Scaunul meu se mișcă brusc spre stânga. Încordată, am ridicat privirea și l-am văzut pe Luc. Ambele lui mâini erau pe brațele scaunului meu, fața lui la numai câțiva centimetri de a mea, ochii sălbatici și furtunoși.

– Bagă-ți asta în cap acum. Tot ce ți-am spus vreodată a fost adevărul. Nu spun lucruri pe care nu le cred. Nu-mi pare rău pentru noaptea trecută. Voiam să te ating de săptămâni întregi. Vreau să fac asta chiar acum, doar că mă lupt cu această dorință ca să nu te sperii mai mult decât am făcut-o deja. Și îți garantez că azi când o să plec, o să mă gândesc la toate felurile în care pot să te ating când o să mă întorc. Știu cât de haotice sunt lucrurile și încerc din răsputeri să le repar, dar asta

nu înseamnă că te mint. Nu ți-am spus detaliile despre ce s-a întâmplat cu Dante ieri pentru că nu știam cum să-ți spun fără să te stresez. Am abordat toată situația groaznic și îmi pare rău pentru asta. Îmi pare rău pentru tot ce fac și înrăutățește lucrurile între noi, dar îți jur că nu asta e intenția mea. Nu încerc să te rănesc, Natalie. Încerc să te protejez. Îți promit că o să încerc să împărtășesc mai bine cu tine ce se întâmplă. Dar să nu îndrăznești să-mi spui ce gândesc, ce simt sau ce vreau. Știu ce vreau. Te vreau pe tine. Pe noi. Și mai mult, vreau să crezi în mine, așa cum o făceai înainte ca lucrurile s-o ia razna, pentru că altfel orice aș face pentru a ne scoate din situația asta nu înseamnă nimic dacă nu te am alături.

Inima mi-o luă razna în timp ce-l priveam, cuvintele lui învârtindu-mi-se în cap în tăcerea care urmă. Apoi, ușor, prinseră viteză până când deveni un vâjâit în urechi.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune ca răspuns la scuzele mele, nu mă așteptasem la asta. Nu era nici măcar aproape față de cum crezusem că o să reacționeze.

– Eu... Gura mi-era uscată, atât de uscată că a trebuit să înghit ca să-mi găsesc cuvintele. Eu cred în tine, am șoptit, în timp ce inima îmi bătea cu putere în piept. Doar că sunt... speriată.

– *Cazzo!* Și eu sunt speriat, dar dacă cedezi în fața fricii, ei vor câștiga. Nu ne vor împreună. Știi asta, nu? Toate lucrurile care se întâmplă în jurul nostru și faptul că nu poți părăsi această proprietate sunt pentru că le e frică de tine. Nu te vor în viața mea. Dar știi ce? Nu dau doi bani pe ce vor ei. Asta e viața noastră, nu a lor. Nu am de gând să cedez. Ești a mea și eu sunt al tău și restul lumii poate să se ducă naibii din punctul meu de vedere.

Mă sărută apăsat, lăsându-mă fără aer. Nu era brutal, dar nici dulce. Era posesiv și dominant și când mă gustă cu limba lui păcătoasă, am simțit că eram centrul

universului, ca și cum fiecare moment provenea din acesta. Din nou.

Se retrase cu mult înainte să fiu pregătită să-i dau drumul. Nu puteam decât să mă topesc sub privirea lui hotărâtă.

Se ridică în picioare și îmi împinse scaunul la loc lângă masă, ca și cum nu aș fi cântărit nimic.

– Acum mănâncă restul fulgilor, până nu se răcesc, spuse mai blând decât înainte. Ai nevoie de calorii, *angioletto*. Ai slăbit prea mult în ultimul timp. Mă sărută pe creștetul capului și îmi luă cana cu cafea. O să încălzesc asta pentru tine.

Am clipit, încercând să-mi opresc lacrimile, când el dispăru în casă. Încă mă gândeam la toate lucrurile pe care le spusese și la felul în care îmi dizolvase furia, durerea și chiar niște resentimente la care nu renunțasem. Îmi spusese mai multe despre sentimentele lui în două minute scurte decât o făcuse în săptămânile în care ne învârtiserăm stângaci unul în jurul celuilalt. Și cu toate că asta nu rezolvase totul, cu toate că nu rezolvase problemele cu familia și Casa lui, mă făcuse să cred... că poate...

Poate încă mai exista o șansă pentru noi. Nu trebuia decât să am încredere.

Nu doar în el. Nici măcar în noi. Dacă voiam ca relația asta să funcționeze, trebuia să am încredere în acel lucru alunecos numit dragoste.

Și trebuia să am încredere că dragostea asta nu era destinată să ne distrugă.

Am rămas în grădină și mi-am terminat cafeaua, în timp ce Luc era înăuntru și făcea duș. Îmi spusese că trebuia să meargă să-l vadă pe Dante de dimineață și, deși știam că acesta fusese scopul călătoriei în Italia, nu eram încântată că se întorcea pe proprietatea părinților lui.

Nu am putut sta locului prea mult, așa că m-am îndreptat spre dormitor, mirosurile familiare de iasomie, vanilie și cedru pe care mereu le asociasem

cu el atrăgându-mă mai aproape. Când am dat colțul, l-am văzut aproape de fereastră în pantaloni negri și pantofi eleganți, punându-și butonii la cămașă.

Un val de căldură mă copleși când m-am oprit în ușă și l-am urmărit. Mușchii de pe umeri și spate se încordau sub materialul alb. Părul era umed la vârfuri de la duș, maxilarul puternic era acoperit de o umbră de barbă, cămașa era deschisă până la mijloc și îi expunea mușchii abdomenului și pectoralii sexy pe care adoram să-i mângâi.

Își înălță capul și se uită spre ușă cu irisurile lui captivante.

– Ce e?

Sânii mă gâdilară și tot corpul își dorea să fie atins din nou de el. Numai că, de data asta, îmi promisesem că nu voi mai fi oarbă la ce era deja foarte evident pentru mine.

– Cum adică ce e?

– Te uiți la mine.

– Știu. Îmi place sa mă uit la tine. M-am dus spre el, am luat butonul cu care avea probleme și i-am întors brațul. Lasă-mă pe mine.

Un fior îmi străbătu spatele în timp ce prindeam butonul. Ochii îi erau fixați pe fața mea în timp ce îi aranjam mâneca și apoi i-am închis nasturii la cămașă. Căldura din mine să intensifică. Îmi plăcea când mă privea cum o făcea acum. Ca și cum nu-și putea lua ochii de la mine. Îmi fusese dor de asta, mai mult decât îmi dădusem voie să realizez până acum.

Am închis fiecare nasture în parte fără să mă grăbesc, plimbându-mi degetele peste pieptul lui lat. Era una din părțile mele preferate ale corpului lui. Era puternic, perfect ca să-mi lipesc obrazul de el când mă ținea cum o făcuse aseară. Niciodată nu-i spusesem asta. Nu-i spusesem multe lucruri. Mai aveam atâtea să aflăm unul despre altul, deși practic eram căsătoriți.

– Gata.

Am lăsat nasturele de sus desfăcut, știind că nu va purta cravată, și mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui, deoarece nu-i putusem rezista. Ura cravatele. Când fusesem în Roma și ne întâlnirăm cu designeri de modă în săptămâna în care îi fusesem asistentă, îl văzusem dându-și jos cravata de mai multe ori decât puteam număra. Era incredibil de chipeș indiferent de ce purta, dar trebuia să recunosc că-mi plăcea mai mult când era casual. Îmi plăcea să-l văd relaxat. Îmi promisesem că voi lucra din greu ca să nu mai adaug stres inutil în viața lui.

Mi-am luat mâinile de pe el, însă nu m-am mișcat. Am stat aproape și m-am concentrat pe nasturii cămășii, simțind căldura lui și inhalând mirosul dulce al parfumului său. Savurându-l.

– Cât o să fii plecat?

– Nu sunt sigur. Sper că numai câteva ore.

Am încuviințat, sperând că o să-mi spună mai mult, știind că n-o va face.

– Mă gândeam că poate când mă întorc petrecem după-amiaza împreună.

– Da?

– Poate un picnic? Nu ar trebui să părăsim proprietatea, dar avem mult loc. Există o mulțime de locuri unde putem să fim singuri. Și eu... O privire îngrijorată îi umbri ochi. Sunt lucruri despre care trebuie să vorbim. Lucruri pe care vreau să le înțelegi.

Am înghițit în gol. O parte din mine se temea de toate lucrurile pe care, dintr-odată, voia să mi le spună. Era o nebunie. Până acum dorisem informații, însă în același timp, informațiile erau lucrul care mă făcuse să fug de Luc în trecut, când relația dintre noi fusese aproape perfectă.

– Dar mai mult de atât, vreau să fiu singur cu tine, Natalie. Fără să ne privească cineva sau să ne distragă atenția. Doar tu și cu mine.

Se apropie și mă luă de mâini. Sinceritatea din ochii lui mă impresionă.

– Vrei asta? am șoptit.

– *Disperatamente.*

Își ridică mâinile spre fața mea și se apropie atât de tare încât, dacă nu eram atentă, m-aș fi putut îneca în el. Cum o făcusem înainte.

– Sunt nebun după tine, *angioletto*. Nu știi asta? Nu mă mai satur de tine. Tot ce am făcut, tot ce fac e pentru tine. Pentru *noi*.

Acel cuvânt, noi, mi-a adus lacrimi în ochi.

Se aplecă și își lipi buzele de ale mele, iar când am inspirat și m-am deschis lui, nu doar m-a sărutat, ci m-a revendicat. Mi-a dominat nu numai gura, ci și corpul, și sufletul. Așa cum îmi spusese c-o să facă în prima noastră noapte împreună din Roma. Exact cum îmi dorisem în secret să facă din clipa în care mă trezisem pe insulă. Exact cum făcuse bărbatul misterios al Elenei înainte să-i distrugă viața.

Această revelație îmi tot alerga prin minte când Luc se retrase. Fără aer și ametită, abia mă mai puteam ține pe picioare, însă brațele lui Luc erau acolo să mă tragă aproape și să mă țină strâns. Creierul îmi spunea să mă lupt cu strânsoarea, să fiu femeia independentă care Elena nu fusese, însă inima mea, cea pe care Luc o atinsese ultima oară când fuseserăm în Italia, cedă. Mirosul lui familiar mă învălui și tot ce am putut face a fost să-mi pun obrazul pe locul acela perfect de pe pieptul lui și să-i ascult bătăile inimii în timp ce se juca cu părul meu. Să savurez un moment pe care mi-l dorisem și căruia nu voiam să-i dau drumul.

Peste câteva minute, el oftă și îmi șopti la ureche:

– Trebuie să plec.

– Știu.

Dar nu îmi dădu drumul. Am apreciat acest lucru și l-am ținut aproape.

În cele din urmă, se retrase, însă am recunoscut sclipirea obraznică din ochii lui când mă privi.

Stomacul mi se încordă.

– Ce e?

Își plimbă mâna pe brațul meu, degetele lăsând o urmă de căldură în urma ei.

– Vino aici și o să-ți arăt.

Mă trase spre baie și mă opri în fața lui. Cada era plină cu apă fierbinte și bule. Lumânări luminau camera, făcând tot locul să miroasă a lavandă, și trei cărți diferite, alături de niște reviste de modă, erau puse pe o măsuță din dreptul căzii. Am văzut și o sticlă de șampanie franțuzească scumpă într-o frapieră cu gheață și suc de portocale cu o căpșună într-un pahar de vin.

– Ce e asta? l-am întrebat.

Luc îmi masă umerii cu mâinile lui mari.

– Așa o să te relaxezi cât sunt plecat. Am luat cărțile din biblioteca lui Fee. Se apropie și i-am simțit respirație în spatele urechii. Îmi amintesc cât de mult îți plac băile.

Obrajii îmi luară foc când mi-am dat seama la ce se referea. La baia pe care o făcusem la miezul nopții în noaptea petrecută pe proprietatea părinților lui, pentru că nu reușisem să dorm fără el. Cea pe care visasem să o fac cu el. Cea în timpul căreia mă prinsese atingându-mă cu gândul la el și la felurile grozave în care mă făcea să mă simt.

Dorința îmi alergă prin sânge. O dorință atât de puternică, că nu mă mai puteam lupta cu ea.

Nu-mi păsa dacă mă făcea să par slabă. M-am întors spre el și mi-am lipit gura de a lui, tremurând cu o dorință copleșitoare pe care numai el o putea sătura. El gemu și se deschise sărutului meu, mângâindu-mi limba cu a lui în timp ce prelua controlul asupra gurii, corpului și a tuturor dorințelor și nevoilor mele. Și l-am lăsat. M-am supus în fața lui pentru că acesta era Luc de care îmi fusese dor atâta vreme. Cel care mă putea uimi cu un singur act de bunătate și îmi putea topi corpul cu o singură atingere.

– Ah, *angioletto*, șopti el, ținându-mă atât de aproape, că îi puteam simți erecția pe abdomen. Dacă o ții tot așa, n-o să mai plec de aici.

I-am mângâiat spatele.

– Rămâi și intră în cadă cu mine.

El mormăi și mă sărută din nou.

– *Dio*, ești o vulpiță. Mă tachinezi cu lucruri care mă dor când le refuz. Oftă și își lipi buzele de vârful nasului meu. Dar nu pot în dimineața asta. Îți promit că o să mă întorc înainte să ți se facă dor de mine.

– Imposibil.

Îmi zâmbi, mai relaxat decât îl văzusem în ultimele săptămâni.

– Uite cum facem. Atinge-te și gândește-te la mine. Când mă întorc, poți să-mi povestești toate fanteziile despre ce făceai în cadă.

Am inspirat adânc și mi-am lipit din nou buzele de ale lui într-un sărut ușor, fără să-mi vină să cred că, în urmă cu numai câteva ore, eram convinsă că totul între noi era pierdut. Iar acum...

Acum exista o șansă să fim bine.

– Ai face bine să te grăbești, am mormăit eu.

– O să conduc repede până acolo și înapoi. Îți promit.

Mă sărută din nou pe nas și îmi dădu drumul. Am oftat și am spus:

– Asta n-o să meargă. Nu-mi permit să ai un accident. 70 la oră maxim.

Luc îmi aruncă un zâmbet sexy. Îmi luă mâna stângă și îmi sărută inelul. Inel despre care știam acum, datorită lui Felicity, că fusese făcut la comandă, creat în mod special pentru mine, și nu din motivul pe care îl crezusem.

– 70 la oră, *amore della mia vita*. Acum intră în cadă și relaxează-te. Vreau să fii moale, roz și pregătită pentru mine când mă întorc.

Degetele îi alunecară dintre ale mele. Se duse în dormitor și își luă haina de pe pat. Am privit din ușă cum se îmbracă și îmi aruncă o ultimă privire înainte să dispară în living.

Ușa din față se deschise și se închise, urmată de sunetul portierei de la mașină și al motorului pornit.

Când plecă, m-am uitat la cada pe care o pregătise, mi-am plimbat degetele peste apă și am avut o senzație de speranță pe care nu o mai simțisem de săptămâni întregi. Am simțit cum încerca să evadeze din bula de grijă care fusese legată atât de strâns în mine.

Acesta era primul nostru pas. Dar mai aveam un drum lung de parcurs să ajungem unde fusesem înainte, însă Luc de care mă îndrăgostisem, Luc al meu, încă mai era cu mine. Nu îi voi lăsa familia să intervină între noi. Eram mai puternici decât ei. Supraviețuiserăm unor situații groaznice. Nu ne puteam despărți. Credeam asta. Trebuia s-o cred.

Pentru că orice alt adevăr m-ar fi distrus.

Baia fusese incredibilă. Când am ieșit, mă simțeam mai bine decât mă simțisem de câteva zile. Relaxată, proaspătă, întinerită. Însă acel sentiment se deterioră când minutele se transformară în ore, fără nici un semn de la Luc și nici o vorbă de ce dura atât de mult.

La ora patru, știam că era ceva în neregulă. Neputând să mă concentrez pe cartea pe care încercasem s-o citesc în ultimele două ore, am aruncat-o pe masa de lângă mine din patio și am împins scaunul pe care mă relaxam la umbră.

În casa principală era liniște. Mașina lui Luc nu era pe alee. Nici a lui Marco.

Am bătut la ușă, deși Felicity îmi spusese să trec oricând voiam. Încă nu mă simțeam confortabil să intru în spațiul ei. Caprice, menajera lui Felicity, mă întâmpină la ușă cu o expresie neutră.

– Doamna Natalie. Femeia în vârstă se dădu la o parte ca să pot intra. Sunteți aici ca s-o vedeți pe doamna Felicity?

– Da.

Accentul lui Caprice era puternic, iar părul gri-zonant, prins într-un coc strâns. Seara trecută, când

fuseserăm aici pentru cină, fusese îmbrăcată într-o rochie de albastru-deschis cu un șorț alb. Astăzi rochia avea același model, însă pe negru. Femeia era profesionistă, dar asta nu mă deranja. Însemna că nu mai trebuia să-mi fac griji pentru conversațiile neînsemnate. Oricum nu aveam starea necesară să-mi fac griji pentru asta, mai ales când îmi aminteam ce-mi spusese Luc despre spionii de acolo.

– Dacă e ocupată, pot să mă întorc mai târziu.

– E în camera ei. Caprice închise ușa. Așteptați aici.

Pașii femeii în vârstă răsunară cu ecou în timp ce se îndrepta spre hol și dispărea după colț. Rămasă singură la intrare, am studiat peretele și mi-am spus să mă relaxez. Lucram la treaba cu încrederea, nu? Doar pentru că Luc nu se întorsese încă nu însemna că se întâmplase ceva rău sau că se va întâmpla. Însemna doar că familia lui sau Casa îi monopolizau timpul și nu avusese încă ocazia să mă sune.

Se auziră pași în stânga mea și, când m-am întors, am văzut-o pe Caprice venind spre mine.

– Doamna Felicity a spus să veniți în apartament. Pe aici.

– Mulțumesc.

Am urmat-o pe Caprice pe holul lung, apoi am urcat niște scări până la etaj. Din afară, casa principală nu era atât de spectaculoasă, fiind doar o fermă de piatră cu ferestre arcuite. Înăuntru însă, era rustică și fermecătoare, ușile arcuite și accesoriile vechi având influența lui Felicity.

Caprice se opri în afara unor uși duble și întinse brațul.

– Pe aici.

Am încuviințat și am pășit în ce părea să fie un salon, cu un șemineu mare, ferestre late care dădeau spre dealurile din Toscana și fotolii confortabile. Deasupra șemineului era un tablou imens cu un castel antic din piatră pe un deal verde lângă o apă.

– Frumos, nu? spuse Felicity, care se rezema de o ușă arcuită cu brațele încrucișate. E pictura mea preferată. Un prieten mi-a trimis-o după ce m-am mutat aici.

– Chiar este. E real castelul?

– E casa mea din copilărie. Castelul Gadleigh a fost al familiei mele ani întregi. E la 45 de minute de Edinburgh, pe apă. Părinții mei trăiesc acolo acum, deși tata preferă să-și petreacă majoritatea timpului la casa din Țara Galilor. În Scoția poate fi destul de frig.

Nu-mi părea frig. Arăta absolut superb. Și era la mii de kilometri de Italia, ceea ce părea o fantezie în momentul de față.

Când în sfârșit mi-am luat privirea de la tablou, am văzut că Felicity mă studia cu o expresie curioasă. Numai că ochii ei păreau diferiți.

Am fixat-o cu privirea, după care mi-am dat seama ce era.

– Ochii tăi sunt căprui? Ieri erau verde foarte deschis.

– Ah, da. Am uitat că aveam lentilele colorate. Le port când nu vreau să fiu recunoscută. Ochii spălăciți îmi dau de gol sângele nobil mai mult decât acel castel.

Arătă către tablou.

– Sânge nobil?

– Luc nu ți-a explicat asta?

Când am clătinat din cap, continuă:

– Știi de cele cinci Case principale, nu?

Am încuviințat, amintindu-mi ce-mi spusese Luc. Făcea parte din Casa Merrick, Casa Angliei, iar tatăl lui era liderul Casei Merrick.

– Nobilii nu vor decât să mențină liniile de sânge pure. Există câteva caracteristici care sunt repere ale sângelui nobil: ochii spălăciți ca ai mei, ochi de culori diferite, precum Dante, fratele lui Luc, colobomă, cum are Luc, și chiar o șuviță de păr alb, cum are Ariana, sora lui Luc. Practic, sunt trăsături recesive, care apar când ambii părinți au același defect genetic. Majoritatea oamenilor văd asta ca un defect. Nobilii din lumea

noastră cred că e un dar. Bineînțeles, asta are tendința să se întâmple când baza de reproducere nu este prea mare.

Nu știam prea multe despre genetică, însă tatăl lui Luc avea aceeași pupilă sub formă de gaură de cheie, iar mama lui avea ochi albaștri spălăciți ca Gio.

– Vrei să spui că nobilii se pot căsători doar cu alți nobili care au aceleași trăsături?

– Cam da. Nu-ți face griji, nu mă refer la incest. Liniile de sânge nu sunt atât de compromise. Dar cred că, practic, părinții lui Luc sunt verișori, dar de gradul 12. Nimic care să te sperie. Însă ăsta e unul din motivele pentru care tatăl lui nu e fericit că Luc s-a căsătorit cu tine.

Avea sens, dar era îndeajuns cât să mă vrea moartă?

Am vrut să întreb, dar nu știam dacă nu cumva Caprice asculta. Însă înainte să găsesc un mod să spun asta cu glas tare, mi-am dat seama că mai era ceva diferit la ea.

Purta pantaloni mulați și un tricou supradimensionat care îi cădea pe un umăr, părul îi era prins într-un coc dezordonat, ca într-o zi normală petrecută acasă. Însă ochii și machiajul impecabil spuneau altă poveste.

– Te pregăteai să pleci, nu-i așa? Îmi pare rău. N-am vrut să te întrerup.

– Nu-ți face griji. Îmi făcu semn sa o urmez. Doar mă jucam, încercam să mă hotărăsc ce să fac diseară. Vino și ajută-mă.

Nu știam ce vrea să spună, dar am urmat-o în dormitorul principal. Un alt șemineu de piatră ocupa un perete, iar în fața lui se aflau scaune albe și o măsuță de cafea. Mai multe ferestre arcuite dădeau spre priveliștea de la țară, însă eu mă concentram pe patul imens acoperit cu nenumărate rochii, pantofi, peruci și măști.

– Ce e asta? am întrebat, îndreptându-mă spre pat și atingând ce părea să fie o rochie de piele care nu cred că era destul de lungă cât să acopere fundul lui Felicity.

Felicity oftă.

– Dilema mea de acum. Am nevoie de ceva sexy și provocator, ce nu am mai purtat înainte. Pe asta am purtat-o acum câteva luni, deci nu cred că o pot folosi din nou atât de curând. Ar arăta bine pe tine.

Confuză, m-am uitat de la rochia minusculă la Felicity. Aceasta râse.

– Nu te uita la mine așa, nu sunt o curvă. Ți-am zis că uneori fac asta. E pentru petrecere.

Am clipit, neștiind ce voia să spună. După care m-a lovit. Tare. Ca un pumn primit direct în stomac.

La naiba!

– Dau una din acele petreceri în seara asta?

– Da. Nu te-a sunat L... Felicity se opri când văzu focul din ochi, după care mormăi: La naiba, nu te-a sunat, nu-i așa? La naiba, Luc! Se îndreptă spre mine. Nu fi supărată. Și eu abia am aflat. Marco mi-a dat mesaj cam acum jumătate de oră ca să-mi spună că n-o să ajungă acasă la cină. Sunt sigură că există un motiv pentru care Luc nu te-a contactat.

Am văzut roșu în fața ochilor și mi-am îndreptat privirea spre rochie.

– Sigur.

Doar că știam motivul pentru care nu sunase. Pentru că nu voia să știu despre petrecere. Afurisitul mă mințise din nou. Îmi vânduse niște minciuni de dimineață ca să-mi închidă gura, și, ca o naivă ce eram, crezusem tot ce-mi spusese.

Repulsia împinse greața în sus pe gât când mi l-am imaginat în mijlocul petrecerii ca aceea la care mă dusese Gio în Long Island. Sexul cu o sclavă beta tatuată nu avea nimic de-a face cu siguranța mea.

Pielea mi se încinse și mă înțepă cu o dorință incontrolabilă de a pleca naibii din țara asta o dată pentru totdeauna. Eram atât de consumată de furie, încă nu-mi dădusem seama că mă mișcasem spre ușă decât când mă luă Felicity de mână.

– N-am vrut să te supăr. Sunt sigură că Luc ți-ar fi zis dacă ar fi putut. Marco nu e supravegheat atât de atent ca Luc. Probabil i-au luat telefonul lui Luc ca să nu te poată contacta.

Poate avea dreptate, însă eram prea furioasă ca să accept explicația asta. Nu mă gândeam decât că fusesem păcălită din nou.

– Uite cum facem, spuse Felicity când mă luă de mână. De ce nu vii cu mine?

– În nici un caz.

– Ascultă-mă. Nimeni n-o să știe că ești acolo. Sunt un camuflaj bun. Făcu semn cu capul către patul plin cu haine. Pot să te îmbrac în ceva care o să deghizeze complet. Poți să vezi cu ochii tăi că Luc nu face nimic greșit. Apoi poți să pleci și să te întorci aici fără ca el să știe că ai fost plecată.

Am privit-o, luând în considerare opțiunile. Nu-mi plăcea că ea știa că nu aveam încredere în Luc, dar trebuia să recunosc că aveam nevoie de dovezi. Nu mă mai puteam baza numai pe încredere. Mă arsesem înainte și nu aveam sa fiu prostită din nou. Mai ales când sănătatea mea mintală depindea de adevărul pe care urma să-l aflu.

– Ești sigură că o să fiu în siguranță? Luc și Marco au spus amândoi că nu ar trebui să părăsesc proprie...

– Ai încredere în mine, ești în siguranță. Știu cum să intru și să ies de la petrecerile astea și să mă amestec fără să fiu observată. Ai putea să treci fix pe lângă Luc într-una din deghizările mele și nu și-ar da seama.

Încă nu eram sigură, dar nu puteam rămâne cu Luc dacă nu știam ce făcea. Nu mai aveam de gând să mă las păcălită. Înainte să mă pot opri, am spus:

– Bine.

– Super! Trăsăturile lui Felicity se relaxară și mă strânse de mână, însă ceva din ochii ei încă era îngrijorat. O să vezi. Totul o să fie bine. Acum hai să găsim ceva ca să porți. O să-ți punem o perucă și îți schimbăm machiajul, ca să nu te recunoască nimeni. Va trebui

să renunți la inel, însă. Te dă de gol că ești o persoană importantă.

Dacă îmi voi scoate inelul, mi se va vedea tatuajul. Iar dacă Luc vedea asta, va ști exact cine eram, indiferent cât de bine mă deghiza Felicity. Eram sigură că-și va ieși din minți când își va da seama că păsisem în afara proprietății unde el susținea că eram în siguranță, dar nu îmi mai păsa cum avea să reacționeze.

Îmi păsa de mine. Și de adevăr. Și să nu mai fiu luată de fraieră.

Chiar dacă ceva îmi șoptea că situația asta nu se va termina cu bine.

capitolul 18

Luc

M-am uitat la ceas pentru a mia oară în timp ce stăteam în umbră. Trecuseră numai zece minute de când îl verificasem ultima oară. Mai trebuia să suport încă o oră înainte să pot pleca fără să provoc un scandal imens.

Se auzea muzică în jurul meu, ritmuri tehno pe care nu le puteam suporta. Vila Favero era la poalele unui deal, nu departe de Florența, dar la fel de ușor ar fi putut fi la mii de kilometri de proprietatea lui Marco. Cosimo Favero era unul din cei 13 Cavaleri. Prin urmare, nu voiam să mă întâlnesc cu el în seara asta, nu când abia așteptam să scap. Coloane de marmură se ridicau pe două etaje în jurul sălii de bal cu mobilă de lux și tablouri elaborate care acopereau fiecare perete. Întregul loc arăta precum ceva vomitat direct din Palatul Versailles. Bănuiesc că asta era și ideea, să le arate țăranilor de sub Favero cât de bogat și de puternic devenise de când era Cavaler.

M-am mutat de lângă coloana pe care mă rezemasem, încercând să mă integrez, urmărindu-i pe cei o sută de oameni din cameră. Majoritatea bărbaților erau

îmbrăcați ca mine, în pantaloni și cămăși, puțini încă purtau sacouri și toți se ascundeau în spatele unor măști negre de piele. Soțiile și fiicele cărora li se dăduse voie în această etapă a petrecerii plecaseră de mult. Femeile care rămăseseră era pisicuțe beta care fuseseră aduse să îi servească pe bărbați. Fiecare purta o rochie scurtă sau o vestimentație ușuratică ce îi scotea în evidență corpul, iar măștile de pisicuță sau fluture nu le protejau identitatea în timp ce se frecau de maeștri.

L-am privit pe Favero, care se afla în cealaltă parte a camerei. Stătea la o masă și vorbea la un pahar cu tata și cu unchiul Sal, plănuind cum să cucerească lumea. Eram dezgustat când m-am gândit că poate vorbeau despre Dante și farsa lor de proces care urma să aibă loc sâmbătă. Natalie avea dreptate. Singurul mod în care puteam să-l ajut pe Dante era s-o găsesc pe Maricella.

Dante se simțea mai bine azi, când îl vizitasem în Cavou, însă tot incoerent era. Eram sigur că încercau să-l țină drogat în mod voit, ca să nu se poată gândi la o apărare. Nu suportam că eram forțat să particip la petrecerea asta stupidă când puteam s-o caut pe Maricella. De asemenea, nu suportam nici faptul că nu reușisem s-o sun sau să-i dau mesaj lui Natalie ca să-i spun de schimbarea de program. Nu puteam decât să-mi imaginez ce-i trecea prin minte acum, mai ales după discuția de dimineață.

Trei pisicuțe se învârteau pe lângă tata, iar cei trei bărbați reacționară imediat, pipăindu-le pe tinere ca și cum ar fi fost proprietatea lor. Bărbații se ridicară în picioare și se lăsară conduși de pisicuțe către dezmățul care se petrecea la nivelul inferior al acestui palat, însă tata se uită spre mine cu o privire sinistră care îmi spunea clar că încă nu scăpasem. Știam că erau ochi care se uitau să vadă cât stăteam și dacă participam sau nu la activitățile depravate. Nu am vrut să dau înapoi, așa că i-am înfruntat privirea, ca să mă impun: chiar dacă mă putea ține aici, niciodată nu avea să-mi distrugă voința.

O ironie amară îmi trecu prin minte când am văzut cum tata și acoliții lui ieșiră din cameră. Oare și eu îi făceam același lucru lui Natalie? O forțam să stea într-un loc în care nu voia să fie?

Mă trecură fiori și m-am mișcat când două pisicuțe, una blondă, cu o rochie scurtă, și o roșcată cu o fustă cu imprimeu de leopard și sutien asortat se așezară de o parte și de alta.

– *È caldo qui, o sei?*[1] întrebă blonda, în timp ce-și plimbă degetul pe brațul meu.

Abia i-am auzit replica de agățat. Eram prea ocupat să mă gândesc la tata. La mine. Și la Natalie.

Gura mi se uscă. Nu era același lucru. Nu eram tata. O țineam pe Natalie cu mine din motive de siguranță, nu din cauza unor planuri degenerate pe care le-aș fi avut pentru ea. Chiar în acea dimineață îmi demonstrase că mă voia. Aproape mă implorase să rămân cu ea și să renunț la responsabilitățile pe care le aveam.

Însă, în ciuda gândurilor, mi-am amintit și de toate clipele când îmi dorisem să facă ce voiam, să îmi asculte ordinele sau să se supună cererilor mele ca să îmi ușureze situația. Pulsul mi-o luă razna, iar mâinile îmi deveniră greoaie când m-am gândit cum percepuse Natalie cuvintele și acțiunile mele.

Însă adevărul era că nu voiam o femeie supusă, ca acelea din camera asta. Voiam una încăpățânată și care să mă provoace, care să mă pună la punct în bucătăria lui Marco și Fee, una cu temperament vulcanic și pasională cum fusese noaptea trecută, care să mă topească cu vulnerabilitatea ei, așa cum făcuse de dimineață. Voiam să stea cu mine pentru că voia s-o facă, nu pentru c-o țineam captivă.

– *Puoi avere qualsiasi modo și desidera*[2], îmi șopti roșcata la ureche.

---

[1] E fierbinte aici, sau tu ești? (în limba italiană, în original)

[2] Poți avea tot ce-ți dorești. (în limba italiană, în original)

Am clipit și am privit-o, nedându-mi seama când se apropiase. I-am dat brațul de pe mine, m-am îndepărtat de amândouă și am spus:

– Nu sunt interesat.

M-am apropiat de bar, având un nod în piept când m-am uitat spre ușă, căutând un mod de a scăpa. Eram mai neliniștit ca oricând să ajung la Natalie. Privirea mi se plimbă peste ringul de dans, peste corpurile care se mișcau și se frecau, peste o femeie într-o rochie neagră de piele cu o tunsoare bob scurtă, care se freca de un bărbat cu o cămașă udă. Mâna îi era pe umerii lui, iar pe degetul inelar avea un tatuaj...

Ochii mi se măriră când am privit cu atenție tatuajul, apoi am privit fața femeii, care era îndreptată spre mine în timp ce bărbatul continua să se frece de ea. Niște ochi albaștri familiari mă fixară în colțul camerei. Ochi foarte familiari, care nu ar fi trebuit să fie nicăieri aproape de petrecerea asta depravată.

Mi-am făcut loc prin mulțime, direct către cuplu, și, cu cât mă apropiam mai mult, privirea femeii mă urmărea. Am văzut același foc în ochi pe care îl văzusem pe insulă. Același foc pe care îl văzusem aseară în bucătăria lui Marco și Fee. Același foc care mă aprindea și mă făcea imprevizibil într-un milion de feluri diferite. Mai ales acum, când lăsa un afurisit cu mască să se frece de ea ca și cum ar fi fost o pisicuță.

Natalie întrerupse contactul vizual când am pășit spre stânga, pentru a evita un cuplu care era în drumul meu, iar asta îmi spuse că își dăduse seama că fusese descoperită. Când ajunsesem lângă cuplu, deja îl împinsese pe partenerul ei de dans și se îndrepta spre ieșire.

Sângele îmi luă foc când am prins-o din urmă și am tras-o spre mine.

Fu surprinsă, însă nu am lăsat asta să mă oprească. Și nu am lăsat să ne încetinească nici ritmul.

– Nu te opri din mers, i-am mormăit în ureche, și nici prin gând să nu-ți treacă să faci o scenă, altfel o să-mi pierd cumpătul într-un mod pe care nu vrei să-l vezi.

Se încordă lângă mine, însă în loc să comenteze, așa cum mă așteptasem s-o facă, închise gura și mă lăsă s-o conduc afară. În spate, l-am auzit pe nemernicul cu care dansase

– *Che cazzo, uomo!*[1]

Însă după ce i-am aruncat o privire, afurisitul tăcu. Știa cine eram. La fel cum știam și că faptul că apărusem de nicăieri și luasem o pisicuță va fi raportat tatălui meu și cavalerilor.

Mi-am blestemat reacția vulcanică în timp ce o trăgeam pe Natalie de la petrecere, pe coridorul cu podea de marmură și coloane, însă nu am încetinit. Tata nu va crede că, dintr-odată, mă hotărâsem să iau o pisicuță, nu după atâția ani, iar asta însemna că trebuia s-o scot pe Natalie din casa asta înainte să-și dea seama că era aici.

Am luat-o de mână ca să nu plece și am tras-o după mine.

– Ține pasul.

Se poticni pe tocurile înalte, dar se echilibră și mări pasul. Nu eram destul de fraier cât să o scot pe ușa din față, așa că am întors spre bucătărie. Se auzeau însă voci în față. Voci care aparțineau unor bărbați loiali tatălui meu. M-am oprit brusc și am împins-o pe Natalie într-un colț întunecat din coridor, așezându-mă în fața ei.

Ochii ei albaștri se măriră.

– Ce naibii fa....

– Taci.

Am sărutat-o cu pasiune, fără milă, în timp ce mi-am lipit corpul de al ei de la genunchi la piept.

Mormăi în semn de protest când limba mea îi invadă gura, iar degetele ei mă strânseră de piept și încercă să mă împingă, dar nu am lăsat-o. Am sărutat-o mai puternic, ținând-o nemișcată de perete cu corpul ca să nu se poată mișca. Parțial ca să tacă. Parțial ca să nu ne vadă nimeni fețele. Și parțial pentru că sângele mi se înfierbântase și nu puteam să mă opresc.

[1] Ce naiba, omule! (în limba italiană, în original)

Era a mea, la naiba! A mea și a nimănui altcuiva.

Vocile trecură, iar în secunda în care am avut cale liberă, îşi feri gura de mine și își înfipse degetele în pieptul meu.

– N-ai de ce să mă săruți așa.

Dacă mi-ar fi spus să-i dau drumul, dacă mi-ar fi spus să mă opresc, poate mi-ar fi risipit din furie. Însă declarația ei nu făcu decât să mă atâțe și mai tare. Am avut nevoie de toată voința posibilă ca să nu o zgâlțâi pentru a-și reveni, când mi-am coborât vocea și am spus:

– Ce naiba cauți aici?

– Același lucru ca tine, spuse ea. Caut să mă distrez.

Am văzut roșu în fața ochilor și fiecare mușchi din corp se încordă. Să se distreze. Cu un nemernic pervers ca acela din sala de bal?

La naiba cu asta!

Mai multe voci se auziră dinspre bucătărie. Fără să mă gândesc la altă opțiune, am luat-o de mână și am tras-o după mine, spre scări.

– Unde mă duci? șopti ea, străduindu-se să țină pasul cu mine.

– Unde ai zis că vrei să mergi. Vrei să știi ce fel de distracție se petrece aici? O să-ți arăt.

Am dus-o la cel mai de jos nivel al casei. Coridorul era întunecat când am ajuns acolo, spațiul fiind luminat numai de niște lumini roșii care creau o senzație stranie. Niște oglinzi enorme reflectau ușile de oțel de pe hol. Nu se auzea nici un sunet în jurul nostru. O țineam pe Natalie de mână și am simțit cum pulsul i se accelerase. Cu coada ochiului, am văzut felul în care ochii i se măriră când se uită în stânga și în dreapta și încercă să-și dea seama ce se întâmpla.

Ultima ușă de pe dreapta era întredeschisă. Am deschis-o și mai mult cu o mână și am tras-o înăuntru. Spațiul era întunecat, dar mai fusesem în această temniță în urmă cu mai mulți ani. Știam ce era în camera aia. Am tras-o doi pași înăuntru și am întors-o să stea cu fața

la mine. Apoi am luat cătușele de deasupra noastră, care erau prinse de o bară.

– Ce se întâmplă? întrebă agitată.

I-am legat cătușele de una din încheieturi.

– Luc, ce naiba?

Înainte să aibă timp să riposteze, i-am ridicat cealaltă mână deasupra capului și i-am legat-o.

– Dă-le jos imediat.

Am ignorat-o, m-am dus să închid ușa și am aprins luminile, care au învăluit totul într-o strălucire sinistră.

Ochii lui Natalie se măriră când se uită de jur împrejur. Pereții erau vopsiți în culoarea vinului roșu, iar tavanul era căptușit cu oglinzi. Mai multe obiecte de mobilier umpleau camera, fiecare construită din lemn închis la culoare și piele și mai închisă. Știam că nu mai văzuse asemenea mobilă înainte.

O cruce cu Sf. Andrei era pusă pe un perete din stânga ei, iar în dreapta era o banchetă pentru plesnit la fund. În fața ei era o masă cu diverse inele de metal pusă pe o cușcă de sclavi. Iar lipit de peretele cel mai îndepărtat, era un pat de bondage cu un tăblie de piele, cearceafuri negre din satin, patru stâlpi cu numeroase obiecte de restricție și o palisadă construită între stâlpii de jos.

Natalie privi șocată ba la mobilă, ba la instrumentele care atârnau de pereți: bice, bastoane, tot felul de cătușe, lanțuri și frânghii. Chiar și cleme și zgărzi.

– C...ce e locul ăsta? întrebă ea, cu un tremur în voce care nu fusese acolo înainte.

– Așa se distrează ei. Ai zis că vrei distracție. Aici e.

Eram prea nervos ca să o ating sau măcar să mă uit la ea, așa că m-am dus la dulăpiorul franțuzesc din stânga, mi-am scos masca, apoi am deschis ușile de sus și mi-am turnat un pahar cu scotch.

– A... asta nu e în regulă, spuse Natalie pe o voce joasă.

Lanțurile prinse de cătușele ei făcură zgomot când mi-am dat pe gât băutura.

– Dă-mi drumul.

– Ca să alertezi pe toată lumea din locul ăsta afurisit că ești aici? Nu prea cred. Mi-am turnat încă un pahar, în speranța că alcoolul mă va calma ca să nu fac ceva ce va regreta. Ai făcut deja o scenă.

– Luc. Lanțurile zăngăniră din nou. Nu glumesc. Dă-mi drumul sau o să țip.

– N-ai decât. Pentru asta e făcută camera asta. Nimănui nu o să-i pese.

– Nemernicule!

– Eu sunt un nemernic? M-am dus spre ea, cu paharul în mână, fără să mă pot opri. Nu eu mă strecor fără să-mi pese de siguranța celorlalți.

– Îți faci griji pentru siguranța ta?

Privirea ei mă fixă, dar nu mai era precaută și înspăimântată, ca atunci când aprinsesem lumina. Ochii îi erau fierbinți și periculoși, ca miezul unei flăcări, gata să mă ardă.

– Păreai să fii în siguranță în sala aia de bal, înconjurat de pisicuțe.

Era geloasă. Acest lucru mă lovi în centrul pieptului și mai risipi din furie.

– Nu, *mannaggia*, îmi fac griji pentru a ta și a lui Felicity. Așa ai ajuns aici, nu? Ai păcălit-o pe Felicity să te aducă, deși știai că o pui în pericol, totul pentru că n-ai încredere în mine, nici măcar după tot ce am făcut pentru tine.

Se zvârcoli, iar ochii îi luară foc.

– Dacă vrei să știi, Felicity e cea care m-a convins să vin. Deja se pregătea ca să fie cu Marco. Spre deosebire de noi, ei chiar vorbesc despre lucruri și nu le ignoră. Și de ce naiba aș avea încredere în tine? M-ai mințit de dimineață.

Am inspirat adânc, știind că eram la limită. Era enervată pentru că nu mă întorsesem la ea azi, așa cum îi spusesem, și avea tot dreptul să fie furioasă. Dar trebuia să știe că asta nu era o reacție acceptabilă.

– Nu te-am mințit. Mi-au luat telefonul cum am terminat cu Dante. Am vrut să te sun. Am încercat în mod repetat să găsesc un telefon ca să te contactez, dar nu m-au lăsat. Nu sunt tentat nici măcar puțin de ce se întâmplă acolo. Număram secundele până mă puteam întoarce la tine.

– Ai încercat să mă suni să-mi spui de petrecere?

– Da. Ei voiau să reacționezi așa. Încearcă să te facă geloasă, deși amândoi știm că n-ai de ce.

– Deci vrei să spui că nu știai de petrecerea asta ieri?

Merda. Era o capcană. Îmi dădeam seama din ochii ei de gheață că știa deja răspunsul.

– Așa mă gândeam și eu, rosti pe un ton dur. Mi-am dat seama că-mi ascundeai ceva când te-ai întors de la întâlnirea cu tatăl tău.

M-am uitat la paharul gol din mână. În urmă cu câteva secunde, nu voiam decât să-l arunc de perete, să îmi vărs frustrarea pe el, cum nu puteam să o zdruncin ca să-i vină mintea la cap. Acum nu mai știam ce voiam. Eram doar obosit. Obosit să încerc să fac ce trebuia. Obosit s-o dau în bară. Obosit să înrăutățesc lucrurile când nu voiam decât să le fac mai bune.

M-am așezat pe o scară, am pus paharul lângă mine și mi-am trecut mâna prin păr.

– Renunț. Am expirat și m-am aplecat în față, rezemându-mi coatele de genunchi, rămas fără vlagă. Cum tot ce fac e greșit, zi-mi ce ar fi trebuit să fac. Ce ar trebui să fac acum.

Natalie tăcu câteva secunde, după care spuse:

– Trebuie să-mi dai drumul.

Mi-am apăsat mâna de frunte, luptându-mă cu o durere de cap de care eram sigur că se va înrăutăți după noaptea asta.

– O s-o fac. Când se termină petrecerea și o să știu că n-o să fii văzută accidental de cineva.

– Nu, vreau să zic că trebuie să-mi dai drumul pentru totdeauna.

Pentru o clipă, cuvintele ei mi se învârtiră în minte, înțelesul lor fiind ambiguu. Apoi luară forma unui pumnal îndreptat direct spre inima mea. Mi-am ridicat capul și am privit-o. Am privit-o cu adevărat, cum stătea pe tocurile alea ridicole, în rochia aia nebunesc de scurtă și cu o perucă ciudată în timp ce brațele îi erau legate deasupra capului.

Nu mai era pic de furie în ochii ei albaștri. Nici durere. Doar sinceritate și o rugăminte care m-ar fi îngenuncheat dacă aș fi stat în picioare.

– Nu pot să tot fac asta, Luc. Asta nu sunt eu. Eu nu sunt o femeie geloasă. Știu că nu făceai nimic pe la spate, dar familia ta, Casa... mă înnebunesc, e prea mult pentru mine.

Inima începu să-mi bată cu putere. Nu spunea ce părea că spune. Nu avea cum.

Natalie inspiră adânc.

– Poate departe de familia ta, dacă am fi avut o relație normală, aș fi putut face față tuturor lucrurilor, dar nu aici. Când Casa ta face tot ce poate ca să ne saboteze. Deja mă schimbă, mă face să fac lucruri și să reacționez în feluri care nu-mi sunt tipice. Știi că am dreptate. Mi-ai spus odată că îți place când te provoc. Dar asta nu e o provocare. E stupid și periculos. Nu ar fi trebuit să vin aici în seara asta. Știu că nu e sigur. Dar toate astea mă transformă într-o persoană care nu vreau să fiu. O persoană pe care n-o suport. Nu știu cum să opresc asta. Nu vreau ca într-o zi să mă trezesc și să fiu ca mama ta.

Panica mă copleși, ridicându-mă în picioare.

– Asta n-o să se întâmple. Nu semeni deloc cu mama.

– Poate nu acum, dar o să semăn. Felul în care nu-mi spui despre...

– N-o să mai fac asta. Am mers spre ea, inima bătându-mi cu putere când i-am luat fața în mâini și am ridicat-o spre mine. O să-ți spun tot. Gata cu secretele. Voiam să-ți spun de petrecerea asta azi. De dimineață,

înainte să plec, am spus că erau lucruri despre care voiam să discutăm. Plănuiam să-ți spun când...

– Nu înțelegi, spuse ea ușor, nu vreau să știu. Asta e parte din problemă. Nu pot face față. Nimic din ce se întâmplă nu e normal. Și asta... Se uită la cămașa mea. Relația dintre noi e prea mult. E prea intensă. Nu e sănătoasă. Când sunt cu tine, e ca și cum aș fi drogată, plutesc pe nori. Dar când pleci, ca azi, și nu știu ce se întâmplă sau când o să te întorci, nu pot să respir.

– Natalie. I-am dat masca jos, am aruncat-o pe jos și apoi i-am ridicat bărbia, ca să mă privească din nou. Ți-am zis deja, nu aș...

– Știu și te cred. Acum. Dar ce se va întâmpla într-un an? Sau în cinci ani? Sau...

– Ești singura femeie pe care o vreau. Singura pe care o s-o vreau vreodată.

– Amândoi știm că, într-o zi, o să preiei funcția tatălui tău în Casă, și când o s-o faci, n-o să fie decizia ta ce împărtășești sau nu cu mine. Nu pot să trăiesc așa. Nu pot trăi cu toate secretele și grija, dubiile nesfârșite. Într-un fel sau altul, mă vor distruge, Luc. Ne vor distruge, chiar dacă nici unul dintre noi nu vrea asta.

Mă fixă cu privirea, ochii umezi fiindu-i plini de agonie. Voiam să o consolez, să o îmbrățișez. M-am ridicat spre cătușa dreaptă.

– Asta n-o să se întâmple. N-o să las să se întâmple.

– Spune-mi sincer. Are vreunul din cei 13 Cavaleri o căsnicie fericită?

Degetele îmi înghețară pe cătușe și nu am putut să o privesc. Amândoi știam deja răspunsul la acea întrebare.

Nici unul din cei 13 Cavaleri nu avea un mariaj fericit. Din cauza ritualurilor. Din cauza lucrurilor la care erau martori. Până și cei mai puternici clacau și participau într-un final.

– Luc, nu vreau să trăiesc ziua, care poate o să se întâmple peste ani și ani, când o să te uiți la mine

şi n-o să mai simţi nimic, totul pentru că nu am avut puterea să ne recunoaştem realitatea acum.

– Asta n-o să se întâmple.

I-am eliberat braţul drept. Când m-am îndreptat spre celălalt, Natalie mă privi şi şopti:

– Ba da, pentru că te iubesc.

Căldura, viaţa şi bucuria îmi explodară în piept când i-am eliberat şi celălalt braţ şi am privit-o. Dar înainte să o pot lua în braţe, ea clătină din cap şi privirea ei îndurerată mă opri.

– Te iubesc cum nu credeam că pot iubi pe cineva, şi asta e problema. Poate dacă nu te-aş iubi atât de mult, aş putea să fac faţă tuturor lucrurilor şi aş fi bine. Dar nu aşa. Nu pot suporta golul ăsta care-mi întoarce stomacul pe dos de fiecare dată când cred că mă părăseşti. Am supravieţuit plecării multor oameni din viaţa mea, dar n-o să-ţi supravieţuiesc şi ţie. O să mă distrugă. Pentru totdeauna. Dacă mă iubeşti, dacă îţi pasă de mine, trebuie să-mi dai drumul înainte să se întâmple asta.

Am privit-o, prins între extaz şi angoasă pentru că dragostea o făcea să se simtă mizerabil.

– Eu... Chiar dacă aş vrea, nu pot, nu ai fi în siguranţă. T...

– E sigur. A fost sigur pentru Sela. E în continuare sigur pentru ea şi zeci de alte fete.

Cuvintele ei mă loviră puternic şi a trebuit să fac un pas în spate.

– Ai vorbit deja cu Felicity.

– Nu despre mine în mod special, ci despre cum funcţionează... da.

În acel moment, am ştiut că nu doar vorbise cu Felicity, ci deja luase în considerare toate posibilităţile şi consecinţele. Şi tot voia să meargă mai departe cu asta.

– Dar... Mintea mi se învârtea. N-o să te pot găsi. N-o să ştiu niciodată unde eşti.

– Ştiu.

Felul în care mă privea... nu cu furie sau gelozie sau cu provocarea pe care ajunsesem s-o ador... ci cu speranță, aproape mă dezechilibră.

Picioarele mi se înmuiară și m-am dat în spate până când m-am lovit de trepte. O furtună de foc mi se împrăștie în piept, lăsându-mă fără aer și fără capacitatea de a lupta. Toate instinctele îmi spuneau să o sărut, să o iau în brațe, să o duc în acel pat, să o fac a mea repede și dur și să o forțez să simtă legătura care încă mai exista între noi, dar nu am făcut asta, pentru că sexul nu avea să rezolve problemele dintre noi. Iar dacă aș forța-o să stea cu mine, m-ar urî mai mult decât o făcea deja.

Privirea îmi luă foc. M-am ridicat repede în picioare și am luat-o spre ușă.

– Unde te duci? întrebă Natalie.

– Am nevoie de un minut. La naiba, urma să-mi pierd cumpătul în câteva secunde. Am deschis ușa și am reușit să-mi mențin vocea cât să-i spun: Nu te duce nicăieri. Și ține ușa încuiată până mă întorc. O să bat de trei ori, ca să știi că sunt eu.

– Luc...

Nu am așteptat să aud ce mai avea de zis. Am închis ușa în urma mea și am stat în holul întunecat, convins că pieptul îmi va exploda. Când nu o făcu, m-am rezemat de ușa de oțel și am închis ochii, inspirând adânc, luptându-mă cu spasmele care amenințau să mă copleșească.

La naiba, cât de tare durea. Mai rău decât crezusem vreodată că poate să doară. Durerea îmi trecea prin fiecare parte a corpului în timp ce respiram și mi-am spus că nu aveam un atac de cord. Tăcerea mă învăluia ca un abis de nimic, unul care era la fel de gol ca viața mea.

Cumva, am găsit puterea să mă îndrept spre scări. Nu eram sigur unde mergeam. Doar m-am mișcat în ceață. Am clipit și mi-am dat seama că eram în sala de bal, însă locul era aproape gol acum. Nu mai era plin de oameni care beau, dansau și făceau aranjamente depravate, ca mai devreme.

Am traversat ringul gol de dans spre barul aflat în celălalt capăt al camerei și i-am făcut un semn barmanului. Acesta a lăsat cârpa cu care ștergea suprafața lucioasă și a luat un pahar și o sticlă de Macallan de pe raftul din spate.

– Arătați ca și cum ați avea nevoie de toată sticla, spuse el în italiană.

Mi-am turnat în pahar și l-am dat pe gât, savurând arsura care se duse direct în stomac. Tocmai voiam să-mi torn înc-un pahar, începând să simt amețeala de la cele trei pe care le băusem deja, când barmanul îmi dădu mobilul.

– Mi-au zis să vă dau asta când vă întoarceți.

M-am uitat la ecranul negru al telefonului. Afurisitul de telefon era vinovat de tot ce se întâmplase. Dacă l-aș fi avut azi, aș fi sunat-o pe Natalie mai devreme și i-aș fi spus că întârzii....

Nu, asta nu ar fi oprit nimic. Pieptul mă strângea și lacrimile cu care mă luptasem îmi încețoșară vederea. Nu aveam cum să opresc asta. Din clipa în care începusem relația cu Natalie, ne îndreptaserăm către momentul acesta. Iar eu știusem asta. Știusem și nu-mi păsase. Forțasem, manipulasem și sedusesem până când am obținut ce voiam, iar acum nu-mi distrusesem doar viața mea, ci și pe a ei.

Mâna îmi tremură când i-am scris și trimis un mesaj lui Fee. Deși nu voiam decât să iau sticla aia afurisita și s-o dau pe gât, ca să mă îmbăt și să uit de noaptea asta și de ultimele șase săptămâni, nu m-am atins de ea. Mi-am băgat telefonul în buzunarul de la spate și m-am îndreptat spre ușă.

Mă simțeam ca și cum mă mișcam în reluare prin apă, împotriva curentului, fiecare pas fiind chinuit. Coridorul de jos era în continuare gol, însă am verificat fiecare ușă ca sa mă asigur că era închisă. Acum că pusesem lucrurile în mișcare, aveam un singur scop și mă bazam pe asta ca să trec prin ce trebuia să fac, chiar dacă bucăți din suflet îmi erau ciopârțite la fiecare pas.

M-am oprit în fața ultimei uși, mi-am înfrânat emoțiile și am bătut de trei ori.

Timp de câteva secunde, numai propriul puls îmi bătu în urechi, apoi am auzit un sunet și balamalele ușii greoaie scârțâiră.

Am intrat în cameră înainte ca Natalie să poată deschide ușa complet. Ea mă privi confuză, cu ochii mari, neștiind unde mersesem și ce făcusem, dar nu o puteam privi.

– E totul în regulă?

Am scanat camera, am văzut masca pe podea și m-am dus s-o iau.

– Luc, ce se întâmplă?

Nu puteam s-o privesc. Doar așa puteam trece prin asta. Avea dreptate. Dacă mai stătea mult aici, avea s-o distrugă. Iar eu nu eram tatăl meu. Nu i-aș face ce i-a făcut tata mamei mele. Nu m-aș putea suporta dacă m-aș trezi într-o zi și mi-aș da seama că am distrus-o. I-am dat masca, atent să nu o ating.

– Pune-ți asta la loc.

Își aranjă masca și mă urmări cum am trecut de ea și mi-am luat propria mască de unde o lăsasem. I-am simțit privirea, însă nu am ridicat ochii spre ea. Știam că voia să spună ceva, dar nu voiam să ascult. Nu voiam decât să termin cu asta ca să plece de aici și să-și trăiască viața. Apoi, după ce pleca...

La naiba, nici nu mă puteam gândi la ce voi face după ce va pleca.

Telefonul îmi vibră. L-am scos din buzunar, am citit răspunsul lui Fee și m-am luptat cu greața care îmi dădea târcoale.

– Ăsta e semnalul nostru, am reușit să spun, deschizând clanța cu degete pe care speram că nu le văzuse că tremurau. Stai aproape de mine și nu vorbi, mai ales dacă ne întâlnim cu cineva.

– Nu o s-o fac, dar Luc... Își puse mâna peste a mea. Îmi pare rău, îmi șopti.

Privirea mi se înceţoşă şi am clipit rapid în timp ce mă uitam la degetele ei calde, care erau prinse de degetele mele reci. Îi părea rău? Aş fi râs dacă nu ar fi fost la un pas de a plânge ca un bebeluş. Nu avea de ce să-i pară rău. Eu făcusem toate astea. Eu eram cel responsabil. Eu eram cel care merita toată vina, nu ea.

Cumva, mi-am găsit puterea să spun:

– Nu, mie îmi pare rău, apoi i-am dat mâna la o parte, am deschis uşa şi am verificat holul întunecat.

Era la fel de gol ca înainte, şi am respirat mai uşurat, ştiind că aveam undă verde. Am păşit pe coridor şi i-am făcut semn să mă urmeze. Natalie se mişcă uşor, însă când se întoarse către scările pe care coborâserăm, am clătinat din cap şi am arătat către oglinda din tavan până în podea de la capătul holului.

Am trecut de ea şi am luat-o în acea direcţie, iar ea rămase aproape de mine. Am găsit butonul care scotea la iveală zăvorul şi tocmai mă pregăteam să trag întreaga oglindă, care era de fapt o uşă, când s-au auzit paşi pe scările de la capătul holului, urmaţi de râsete.

Natalie îşi puse mâna pe braţul meu şi, când m-am uitat în jos, unde mă atinsese, se apropie de mine, îşi strecură cealaltă mână după ceafă şi îmi trase capul în jos, către ea.

– Repede, şopti, în timp ce mă trase în faţa ei să ne ascundă feţele, ca să nu fim recunoscuţi.

Nu ştiam ce plănuise, dar în secunda în care îşi ridică gura către a mea, am fost pierdut.

Pierdut şi incapabil să mă opresc pentru ultima oară.

capitolul 19

Natalie

Ştiam ce voiam. Ştiam de ce aveam nevoie ca să-mi protejez inima şi mintea. Însă în clipa în care Luc m-a sărutat, am uitat de toate, cu excepţia lui.

Asta. Felul în care ne potriveam. Sentimentele pe care le trezea în mine când mă trăgea aproape, când mă consuma, când mă revendica și îmi amintea cât de perfect era să fiu a lui...

Toate astea îmi trecură prin inimă și minte când gura lui se opri peste a mea. Motivul pentru care îl sărutasem îmi dispăru din memorie. Furia care mă făcuse să-l urmez în această vilă se risipise. Singurul lucru care rămăsese era el. Acest moment.

Noi.

Se retrase cu mult înainte să fiu pregătită să-i dau drumul și eram sigură că, dacă nu m-ar fi lipit de perete, aș fi leșinat. M-am uitat în ochii lui captivanți, fără să pot gândi, vorbi, fără să pot face altceva decât să mă țin de puterea lui și de o emoție care mă temeam că nu o voi mai simți niciodată.

Un citat peste care dădusem în facultate mi-a trecut prin minte în timp ce ochii noștri se fixau. Spunea că dragostea era un foc. Într-un final, îi desfigurează pe toți cei care îi ies în cale. Nu știu cine a spus asta, dar l-am ținut minte în toți acești ani pentru că îl consideram adevărat. Am văzut cum dragostea mi-a incinerat părinții. Am trăit cicatricile lăsate după ce fostul meu m-a părăsit. Chiar am fost martoră când a distrus-o pe Elena. Însă când m-am uitat la Luc pe acel coridor întunecat, ceva mi-a șoptit că focul nu consumă mereu. Mai și purifică. Luminează în întuneric. Iar toți cei care se ridică din cenușa lui, mai puternici și mai rezistenți, trebuie mai întâi să suporte arsura flăcărilor sale.

Luc îmi dădu drumul și făcu un pas în spate, întrerupând contactul vizual, trimițându-mi un fior pe piele. Am ajuns din nou la marginea ramei oglinzii și a spus:

– Haide. Au plecat. Să mergem înainte să mai coboare cineva aici.

Nu știam unde se duseseră oamenii pe care îi auzisem pe scări. Nu-mi aminteam să fi trecut pe lângă noi sau să fi intrat pe una din ușile din hol. Când am trecut prin ușa ascunsă, într-un fel de pasaj secret, nu mă puteam

gândi decât la Luc. La acel sărut. La conexiunea dintre noi, care era încă atât de puternică. La faptul că întorceam spatele acestei legături și lui pentru totdeauna.

Închise ușa după noi, cufundând tunelul de piatră în întuneric. Inima începu să-mi bată mai tare, însă peste câteva secunde, Luc aprinse lumina de la telefon, folosind-o pe post de lanternă. A pășit în fața mea și m-a condus. Nu m-a luat de mână. Nu a încercat să mă mai atingă. Însă pielea mi se încălzi ca și când m-ar fi ținut. Buzele mă gâdilau cu amintirea acelui sărut. În mine se ducea o luptă între rațiune și logică.

Nu știu exact cât am mers, dar în cele din urmă am ajuns la altă ușă de oțel, una mai groasă decât cele pe care le văzusem în vilă. Luc mi-a spus să mă dau în spate, să rămân în umbră în timp ce el se asigura că ieșirea nu era supravegheată. Am făcut cum a spus, în principal pentru că nu puteam face altceva când inima îmi bătea de două ori mai repede. Lumina lunii intră pe ușă când o deschise. Mi-am ținut respirația când a pășit afară. Peste câteva scunde, ușa se deschise mai mult și Luc îmi făcu semn să-l urmez.

Aerul era proaspăt, pământul umed ca și cum ploaia tocmai se oprise. Luna lumina copacii înalți din jurul nostru, copaci pe care nu-mi aminteam să-i fi văzut când Felicity mă adusese.

– Unde suntem? am întrebat în timp ce Luc închise ușa grea și o camuflă atent cu un tufiș.

– La marginea proprietății. Încă mai avem de mers cam un kilometru și jumătate.

Își dădu masca jos și o puse în buzunarul pantalonilor, apoi se întoarse către copaci.

– Haide, Fee ne așteaptă.

Mi-am dat propria mască jos și l-am urmat. Nu mai vorbi, însă nu mergea repede, ceea ce a fost o ușurare. Însemna că cel puțin nu eram urmăriți. Mi-am dat pantofii jos. Am urcat și coborât mai multe dealuri mici, am trecut un râu și ne-am ferit de orice drum principal unde am fi putut fi văzuți. Deși mă dureau picioarele,

dintr-odată eram îngrozită de ce se va întâmpla când vom ajunge la destinație. Pentru că, de fiecare dată când mă uitam la spatele lui Luc în lumina lunii, mă gândeam la acel sărut, la felul în care mă ținuse, la tot ce simțeam când eram cu el și la cât de goală fusese viața mea înainte de el.

Am urcat un deal și am văzut niște lumini care cădeau pe drumul ud, nu foarte departe. Pulsul mi-o luă razna. Erau două mașini parcate pe o parte a drumului întunecat. Două siluete se sprijineau de portbagajul celei mai apropiate mașini. Un bărbat și o femeie. Prin întunericul straniu, am auzit două voci. Voci familiare. Ale lui Marco și Felicity.

Luc se grăbi, ajungând la mașini înaintea mea și, în timp ce mă apropiam, i-am auzit vorbind încet în italiană. Tăcură când m-am apropiat. Luc nu se întoarse să se uite la mine, însă Marco și Felicity mă priviră amândoi cu niște zâmbete triste, care spuneau tot.

Felicity mă luă imediat de mână.

– Ești sigură de asta, Natalie?

Pulsul mi-o luă razna din nou în timp ce mă uitam la femeia care devenise prietena mea în doar câteva zile și nu-i puteam răspunde.

Eram sigură? Chiar asta voiam? Gura nu părea să poată rosti cuvintele. Mă simțeam ca și cum aș fi înghițit bumbac.

– Da, asta vrea, spuse Luc.

Felicity îi aruncă o privire nesigură, după care m-am întors și eu spre el, însă Luc tot nu mă privi. Ochii îi erau fixați, maxilarul încordat, umerii încordați. Chiar și aici, în întuneric, unde nu ne puteam atinge nimeni.

– Nu e ceva în privința căruia te poți răzgândi, spuse Felicity precaută. Odată ce vorbesc cu oamenii mei, riscul e prea mare pentru echipă. N-o să ai voie să te întorci aici. Și nu mai poți să te întorci niciodată la familia ta din State. O să ai o nouă identitate, o nouă viață, toți oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată vor crede că ești

moartă. Doar așa funcționează. E singurul mod în care toți cei implicați vor fi în siguranță.

M-am gândit la mama, care locuia la ferma din Montana cu tatăl meu vitreg, și durerea mă înjunghie la gândul că n-o s-o mai văd vreodată. Însă acea durere păli în comparație cu durerea pe care o simțeam când mă uitam la Luc. Când mă gândeam că nu o să mă mai trezesc vreodată lângă el, că nu îi voi mai simți corpul lipit de al meu, nu îi voi mai gusta buzele și nu mă voi mai pierde în sărutul lui, în mirosul lui, în căldura lui, în iubirea lui.

– E sigură, spuse Luc în timp ce deschise portiera mașinii. Trebuie să plecați înainte să-și dea seama cineva că am dispărut. Nu e sigur pentru Natalie să fie aici.

Vocea lui era foarte formală. Nici o urmă de emoție în cuvintele lui reci. Am văzut după felul în care se încruntase Felicity că și ea observase asta, însă nu era de acord. Se uită înapoi la mine și mă strânse din nou de mână.

– Ultima șansă. Ce vrei, Natalie?

Am deschis gura...

– Vrea ce vrem cu toții. Luc mă luă de braț și mă trase de lângă Felicity. Vrea să iasă naibii din Casa asta. Nu mai pune întrebări al căror răspuns îl știm.

Felicity oftă și se întoarse spre Marco. Cei doi șoptiră ceva ce nu puteam auzi pentru că Luc mă împingea în mașină.

Inima îmi bătea cu putere, mâinile îmi tremurau și inima și mintea voiau lucruri diferite, era o luptă între ce voiam cu adevărat și decizia corectă. Nu știam decât că nu așa trebuiau să se termine lucrurile. Nu după tot ce mă făcuse Luc să simt, nu când acea legătură încă era fierbinte între noi. Nu când inima îmi spunea că ce făceam era greșit.

M-am împotrivit. În loc să mă așez pe scaun, așa cum știam că ar fi vrut să fac, mi-am înfășurat brațele în jurul taliei lui și m-am ținut strâns în timp ce lacrimile

îmi acaparară ochii și durerea mă sfâșie în mijlocul pieptului.

– Luc.

El îngheță.

L-am ținut strâns și mi-am lipit fața de gâtul lui.

Își puse mâinile pe umerii mei, dar nu mă îndepărtă. Doar stătu nemișcat, inima bătându-i rapid în urechea mea.

Trecură niște momente lungi. Nu puteam opri lacrimile. Tot speram că mă va lua în brațe, că mă va trage de lângă mașină și mă va implora să nu plec. Dar nu făcu asta. Doar îmi șopti în ureche:

– Aveai dreptate. Aici nu mai e nimic pentru tine. Nimic în afară de promisiuni distruse și nefericire. E momentul să pleci. Vreau să pleci înainte să ajungi distrusă și furioasă ca mine.

Își înfipse degetele în umerii mei și, cu grijă, mă împinse, îndepărtându-se până când atingerea lui nu era decât o amintire, iar eu stătea în frig și singură lângă portiera deschisă a mașinii, în întuneric.

Pentru prima oară de când mă sărutase, ochii ni s-au întâlnit. Însă prin ceața din priviri nu am văzut furia care susținea că ar fi în el. Nu am văzut un bărbat distrus. L-am văzut doar pe bărbatul pe care îl iubeam, care avea ochii plini de regret. Un regret care mă străpunse pentru că știam că nu asta voia cu adevărat. Asta era ce credea că voiam *eu*. Asta credea că e varianta cea mai bună pentru *mine*. Doar că, dintr-odată, nu mă puteam gândi la mine. Singurul cuvânt care-mi venea în minte era *noi*.

– Natalie, spuse Felicity din mașină. Dacă e să mergem, trebuie să plecăm acum.

Marco păși între mine și Luc și mă luă ușor de braț, ajutându-mă să intru în mașină. El și Felicity vorbiră puțin în timp ce Marco îmi trase centura de siguranță și Felicity o prinse, apoi închise ușa și se dădu în spate.

Motorul hurui, iar mașina porni. Totul se întâmpla în ceață. Atât de repede, că abia aveam timp să procesez,

darămite să și reacționez. Nu puteam decât să mă uit la Luc, care stătea în umbre când am plecat, cu mâinile în buzunare și ochii fixați pe mașină. Totul în timp ce o durere orbitoare îmi copleși simțurile.

Asta era ce voiam, nu? Libertate? Șansa să iau propriile mele decizii? Atunci de ce mă durea atât de tare? Și de ce simțeam că fac cea mai mare greșeală a vieții mele?

capitolul 20

Luc

Marco parcă Mercedesul în fața casei de oaspeți, luminând căsuța.

Pentru o clipă, am stat nemișcat pe scaunul pasagerului și m-am uitat la structura de piatră, căutând semne că Natalie se răzgândise și se întorsese, însă nici o lumină nu era aprinsă înăuntru. Nici o perdea nu se mișcă. Locul era rece, tăcut și gol, la fel ca mine. Revelația mă făcu să mă simt și mai rău.

– Ești sigur că nu vrei să stai în casa principală? întrebă Marco. Sunt destule camere de oaspeți.

– Îți faci griji c-o să fiu singur?

– Poate.

Am pufnit. Nu poate. Sigur.

– Sunt bine aici. Probabil o să adorm cum o să pun capul pe pernă, am mințit eu.

– Luc...

Am deschis portiera și am ieșit, nedorind sfaturi sau vreo conversație care m-ar fi făcut mai rău. Marco veni după mine, închizând încruntat portiera în timp ce îmi aruncă cheile.

– Oferta e valabilă dacă te răzgândești.

– Nu o voi face.

Am prins cheile și le-am băgat în buzunar.

Marco se întoarse ca s-o ia spre casa principală, dar se opri la un moment dat și se uită în urmă.

– Ai făcut lucrul corect. Știu că e groaznic, dar e mai bine pe termen lung.

Nu am răspuns. Nu știam ce să spun.

– Culcă-te, Luc. Marco o luă din nou spre casa principală. Arăți ca naiba.

În timp ce pașii lui dispărură în depărtare, am inspirat adânc și am urcat scările spre verandă. Înăuntru, casa era la fel de tăcută pe cât părea din mașină și am intrat din livingul întunecat în dormitor. Nu mă puteam gândi decât la Natalie, cum stătea pe canapea și citea una din revistele pe care i le adusesem, cum mânca la masa din bucătărie, cum admira priveliștea de la fereastră, cum dormea și arăta ca un înger în patul acela mare.

M-am oprit la intrarea în dormitor și m-am uitat la patul gol, pe care îl făcuse cândva în timpul zilei. Cuvertura era moale și perfectă, iar pernele aranjate frumos. Mintea îmi sări la cum arătase noaptea trecuta, când o adusesem aici de pe canapea: cearceafuri dezordonate, perne împrăștiate peste tot, corpul meu care o țintuia de saltea în timp ce-i țineam mâinile deasupra capului și o sărutam. Când o forțam să mă sărute înapoi.

„Spune-mi că nu poți trăi fără mine așa cum nici eu nu pot trăi fără tine."

„La naiba! Am nevoie de tine. Am nevoie numai de tine."

Ochii mă ardeau și am clipit rapid, mutându-mi privirea dinspre pat. O strălucire îmi atrase atenția în cealaltă parte a camerei. Când m-am uitat cu atenție, mi-am dat seama că era inelul ei, pus pe dulapul meu.

O gaură se deschise în mine. Una mare, întunecată și pustie. Mă temeam că o să mă copleșească și o să mă consume. Nu mai puteam respira, așa că am ieșit din cameră, am traversat casa și am inspirat adânc abia când am ajuns pe verandă, ușa de la intrare fiind închisă în urma mea.

Nu puteam sta acolo fără Natalie. Nu puteam risca să mă duc în casa cea mare, și Marco să-mi vadă căderea

patetică. Singurul loc la care mă puteam gândi era un loc unde nu voiam să fiu. Însă nu aveam alte opțiuni, și dacă rămâneam aici...

Amintirile cu Natalie suindu-se pe mine pe canapea noaptea trecută îmi dădură din nou târcoale.

La naiba, dacă stăteam aici, aveam să-mi pierd mințile, și nu-mi puteam permite asta, pentru că Dante încă avea nevoie de mine.

Înainte să mă răzgândesc, am scos cheile lui Marco din buzunar și am coborât treptele de la verandă.

Apoi m-am suit în mașină și mi-am spus că Marco avea dreptate. Făcusem ce trebuia lăsând-o pe Natalie să plece. Pe termen lung, era mai bine pentru ea, mai bine pentru Casa mea, mai bine pentru toată lumea să nu am pe nimeni.

Chiar dacă știam că nu va fi niciodată mai bine pentru mine.

Am petrecut cel puțin o oră cu Dante în Cavou. Probabil mai mult, deși nu aveam noțiunea timpului.

Fratele meu nu mai avea febră, însă tot era sub influența drogurilor pe care i le dădeau. I-am adus mâncare, pe care nu a mâncat-o, și apă proaspătă, pe care abia a băut-o. Vânătăile arătau mai bine, nu mai erau atât de mov și marginile începeau să se îngălbenească în unele locuri, însă mă temeam de ce-l aștepta. Încă nu găsisem o cale prin care să-l fac să se apere în fața Celor 13 sâmbătă, nu la starea pe care o avea. Dacă nu petreceam fiecare clipă cu el până atunci, nu exista nici o garanție că nu îi vor da ceva ca să îl țină în starea asta.

Mi-a trecut prin minte gândul că nu aveam nimic la care să mă duc, dar am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Dacă îl voiau drogat, atunci aveau să găsească o cale să o facă, fie că eram eu acolo sau nu. Cea mai bună șansă era să îmi petrec timpul căutând-o pe Maricella. Odată ce o găseam, îl puteam convinge să-și revină, de dragul ei. Oamenii lui Marco încă nu-i dăduseră de urmă, însă eu aveam tot timpul din lume

acum. Timp să o găsesc și să îndrept cel puțin o parte din coșmarul ăsta.

L-am învelit pe Dante cu o pătură. Adormise pe podea lângă mine. M-am ridicat în picioare și i-am chemat pe gardieni. Deja se obișnuiseră cu mine tot mergând acolo și abia mă mai băgau în seamă. Când am ieșit din biserica cea veche, am inspirat adânc, mi-am blestemat ghinionul că era încă noapte și m-am suit în mașină.

Peste 45 de minute, m-am oprit din nou în fața casei pentru oaspeți și am oprit motorul. Casa era în continuare învăluită în întuneric și tăcere și, deși eram epuizat și aveam nevoie de somn, era ultimul loc unde voiam să fiu. M-am dat jos, mi-am pus cheile în buzunar și m-am hotărât că poate voi putea înfrunta casa goală în lumina zilei, însă nu acum. Așa că am trecut de ușa de la intrare, m-am dus în spatele casei și m-am îndreptat spre pontonul care se întindea peste lac.

Apa se lovea ușor de stâlpii de lemn. Luna se reflecta pe suprafața lacului, făcându-l să pară din sticlă. Când am ajuns la capătul pontonului, m-am așezat jos, lăsându-mi picioarele să atârne și uitându-mă la apa de sub ele.

Pentru o clipă, m-am gândit să sar, să mă pierd în întunericul cu care mă luptasem atâta vreme. Apoi m-am gândit că apa nu era probabil atât de adâncă aici, că dacă renunțam nu ajutam pe nimeni, cu atât mai puțin pe Dante, și că să lupt era singurul lucru pe care știam să-l fac.

– *Cazzo*, am șoptit, uitându-mă la apă și gândindu-mă la Natalie.

Suna tentant să renunț, mai ales când gândul că trebuia să înfrunt totul singur nu mă atrăgea în nici un fel.

– Nu sări, spuse o voce familiară din spate. N-o să te pot salva.

Inima începu să-mi bată cu putere și m-am întors să mă uit peste umăr, apoi m-am ridicat în picioare când

am văzut-o pe femeia la care tocmai mă gândeam stând la capătul celălalt al pontonului.

– Ce...? Cum...?

Natalie încă purta rochia de piele incredibil de strâmtă și era în picioarele goale. Însă își pusese un pulover peste umeri și își dăduse jos peruca. Acum, buclele ei îi încadrau fața și îi cădeau peste umeri, făcând-o să arate ca un înger.

M-am dus spre ea, fără să știu ce făcea, de ce se întorsese. Nu eram sigur de nimic, cu excepția faptului că era aici.

– Ești bine? S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu sunt bine. Pași pe ponton. M-ai lăsat să plec.

– Bineînțeles că asta am făcut. Asta mi-ai cerut.

– Da, spuse ea în timp ce mai făcu un pas spre mine, dar ți-am cerut să-mi dai drumul și când eram pe insulă și nu ai făcut-o. De ce acum? Ce a fost diferit?

Nu eram sigur de ce mai conta.

– Când eram pe insulă, știam că ești supărată, dar credeam că o parte din tine încă voia să fie cu mine. În seara asta, mi-am dat seama în sfârșit că nu e așa.

– Dar vreau.

Am clipit, convins că nu auzisem bine. Se apropie și mai mult, până când mirosul de vanilie și grepfrut mă învălui, dar nu m-am dus spre ea. Pentru că, dacă nu era reală și totul era numai un vis, nu voiam să mă trezesc.

– Fii sincer, zise ea încet. Ai spus că eram în siguranță cu tine, ca soție a ta, că nu mă poate atinge Casa. E în continuare adevărat?

Inima îmi bătea cu putere, dar mi-era prea frică să-mi fac speranțe.

– Da. Am o întâlnire cu Cavalerii în câteva zile. Odată ce actele căsătoriei noastre sunt validate – și asta o să se întâmple –, ești în siguranță. Trebuie să fim atenți doar în perioada intermediară, până atunci.

– Deci când ai spus că le e frică de mine...

- Am vorbit serios. Le e frică de tine pentru că știu că, odată ce mariajul nostru va fi validat, nu poți fi atinsă.

- Însă lucrurile nu stau așa și pentru tine.

Nu eram sigur ce voia să spună.

Se apropie și mai mult, până când căldura corpului ei mă copleși și mă ameți. Nu voiam decât să o iau în brațe. Dar nu am făcut-o, pentru că nu de asta venise...

- Cum te țin pe tine în siguranță? întrebă ea ușor. Cum mă asigur că nu te fură de lângă mine și că o să fii mereu al meu?

Inima mi se strânse. Era aceeași conversație pe care o avusesem și în temniță. Când îmi spusese că nu putea trăi cu toate secretele, nesiguranța și cu lucrurile la care erau supuși bărbații din casa mea.

- Mă iubești.

- Atât?

- Doar asta trebuia să faci. Atât timp cât știu că mă iubești, ei nu mă pot influența. Nu mă pot face unul din ei. Și niciodată nu vor reuși să ne distrugă. Iubirea noastră e mai puternică decât ei pentru că vine dintr-un loc luminos, *angioletto*. Pentru că vine de la tine.

Lacrimile îi umplură ochii.

- Ba nu, vine de la *noi*.

Pentru o clipă, nu am putut să respir. Apoi își întinse mâna după a mea și spuse:

- Bine.

Inima aproape mi se opri.

- Bine?

- Bine, uite ce vreau. Gata cu înșelătoriile, intenționate sau nu. Gata cu secretele. Nu mă mai ții în întuneric. Nu vreau să știu totul. Nu vreau să fiu părtașă la toate lucrurile ilegale pe care le face tatăl tău în afacerile lui, dar dacă ceva ne afectează direct pe noi, sau pe tine sau pe mine, atunci trebuie să știu. Și nu mă mai protejezi de lucrurile care crezi că m-ar răni sau m-ar stresa. Suntem parteneri. Dacă ceva te afectează pe tine, mă afectează și pe mine. Nu pot să te protejez dacă nu știu ce se întâmplă.

– Vrei să spui...?

– Spun că... Se apropie de mine, îmi dădu drumul la mână și își plimbă degetele pe pieptul meu până când am simțit numai căldură și fiori. La jumătatea drumului spre Milano mi-am dat seama că faptul că te iubesc nu e o alegere. E viața mea. Și dacă nu te am, nu am o viață. Ai intrat în lumea mea ca un uragan și ai dat totul peste cap. Nu mă pot întoarce la cum erau lucrurile înainte de tine. Și nu vreau s-o fac. Vreau să fim împreună și vreau ca mariajul acesta să dureze cât e menit să dureze. Sunt dispusă să risc totul pentru el. Atâta vreme cât și tu simți la fel.

– Ah, *Dio*.

Puterea cuvintelor ei îmi obloji inima distrusă, adună toate bucățile și le lipi laolaltă. Mi-am dus mâinile la fața ei, mi-am aplecat capul spre ea și am șoptit:

– *Lo voglio*. Te iubesc, Natalie. Numai pe tine.

Ea se ridică pe vârfuri și își plimbă buzele peste ale mele. Nu m-am putut abține și m-am deschis la prima atingere, gustându-i dulceața, atrăgând-o în căldura mea, sărutând-o la nesfârșit în timp ce am luat-o în brațe și am ținut-o strâns, dorind să o consum, să mă contopesc cu în ea, să nu îi mai dau drumul vreodată.

– Ești a mea, *angioletto*, am șoptit între săruturi. Doar a mea și eu sunt al tău.

– Demonstrează-mi asta.

Am mormăit și m-am întărit imediat, dorind să-i demonstrez exact cât de mult o iubeam chiar în secunda aceea.

– Demonstrează-mi asta căsătorindu-te cu mine.

M-am retras, fiind convins că nu auzisem bine. Însă când am privit-o, strălucirea provocatoare din ochii ei îmi arătă altceva. Încet, în lumina lunii, se lăsă în genunchi în fața mea și scoase ceva strălucitor din buzunarul bluzei ei albe.

– Știu că practic suntem căsătoriți, dar nu-mi amintesc ceremonia sau jurămintele. Și vreau să-mi amintesc. Vreau să stau în fața unui preot, sau judecător, sau rabin,

nu-mi pasă, și să-mi amintesc cum am spus în fața oricui ascultă că te aleg pe tine. Că ne aleg pe noi.

Ridică obiectul din mână și, când acesta străluci, mi-am dat seama că era un inel. Inelul pe care îl cumpărasem pentru ea și pe care îl lăsase pe dulap.

– Vrei să te căsătorești din nou cu mine, Luciano Salvatici? Îți promit că, de data asta, nu o să încerc să fug.

Abia mai puteam respira. Femeia asta mă mai îngenunchease o dată. În Veneția, după ce fusesem un nemernic și încercasem să o alung din viața mea. Apoi îmi oferise corpul ei. Însă în seara asta, îmi oferea totul. Nu numai corpul ei, ci și încrederea ei. Iar puterea acelei încrederi, iubirea care o alimenta, îmi înmuie picioarele și mă făcu să cad în genunchi în fața ei.

– Natalie...

I-am prins fața în mâini, trăgând-o ușor spre mine, lipindu-mi fruntea de a ei în timp ce dragostea ei se învârtea în jurul meu ca un vortex, atât de pură, atât de caldă și perfectă, exact ca ea.

– Oh, *angioletto*.

Am sărutat-o și am îmbrățișat-o atât de strâns, că deveni o parte din mine. O parte din tot ce fusesem și aveam să fiu.

– *Ti amo di più*.

Am sărutat-o din nou, tremurând de la dragostea pe care o simțeam pentru ea, de la certitudinea că relația asta era menită să dureze. Și că urma să îi demonstrez asta până la ultima suflare.

I-am dat părul la o parte de pe față și am privit-o.

– Eu ar trebui să pun întrebarea asta.

– Ei bine, ai cam sărit peste partea asta ultima oară, așa că m-am gândit că unul dintre noi ar trebui să întrebe.

Zâmbetul pe care l-am auzit în vocea ei mă făcu și pe mine să zâmbesc.

– Am sărit peste asta, nu-i așa?

Când ea încuviință, mi-am lipit buzele de ale ei foarte ușor, iar privirile ni s-au întâlnit.

– Nu știam ce e iubirea până când n-ai intrat tu în viața mea. Credeam că e un basm. Ceva intangibil, care există numai în cărți. Nu am învățat ce e de la ai mei. Dar tu ai schimbat asta. Ai schimbat totul, cu zâmbetul tău și compasiunea ta. M-ai învățat cum să iubesc și m-ai salvat. M-ai salvat de la ceva ce nu voiam să devin. În fiecare zi, mă faci să fiu mai bun. Fără tine nu sunt nimic, Natalie. Mi-am lipit fruntea de a ei. Căsătorește-te cu mine, *angioletto*. Fii soția mea, de data asta de-adevăratelea. Spune da și o să-mi petrec eternitatea arătându-ți că iubirea dintre noi e tot ce contează. Spune-mi ca o să fii numai a mea pentru totdeauna.

– Oh, Luc. Își plimbă degetele peste fața mea. Tot ce sunt, tot ce e în mine e deja al tău. Ți-am dat inima cu mult înainte să-mi dau seama de asta. Și nu o vreau înapoi. Te vreau pe tine. Vreau să fim noi. Chiar dacă i-a luat creierului ceva timp ca să se alinieze cu inima, deja știu că dragostea noastră e tot ce contează în lumea asta. Și tot ce am visat vreodată.

Natalie își ridică buzele către ale mele, și când mă luă în brațe și mă atrase în căldura și în vitalitatea gurii ei umede, mi-am pierdut în ea. Am pierdut totul în ea. Această femeie incredibilă, puternică și frumoasă, care mă captivase de la început, își purta curajul ca pe o coroană și în seara asta, în sfârșit, devenise regina mea. Regina mea, viața mea, sufletul meu... esența mea.

– Asta e un da?

– *Si*. Râse, iar sunetul îmi gâdilă gura și îmi încălzi pieptul. Da, pentru totdeauna, da.

– *Grazie a Dio*.

Am luat inelul din mână și i l-am pus peste tatuaj, acolo unde îi era locul, după care m-am ridicat în picioare și am luat-o în brațe.

– Ține-te de mine, *angioletto*. Trebuie să te duc de pe pontonul ăsta în pat.

– Sunt pe un ponton?

Își înfipse unghiile în umerii mei, iar corpul i se încordă când își înfășură picioarele în jurul meu.

M-am întors spre țărm râzând.

– Mă iubești atât de mult că nici nu ți-ai dat seama că ești deasupra apei?

– Evident mi-am pierdut mințile.

Am coborât de pe ponton și am pășit pe iarbă.

– Evident, dacă m-ai ales pe mine.

Mă strânse de umeri și o mână îi alunecă în părul meu.

– Mereu o să te aleg pe tine, *polpetto*.

Am râs din suflet când am auzit cuvântul ales de ea și mi-am lipit degetele de coastele ei când m-a sărutat.

– Deci acum sunt o chiftea?

Natalie râse și se foi în brațele mele.

– Ți-am spus chiftea? Trebuie să-mi perfecționez italiana. Voiam să spun *patatino*.

– Cartofior nu e o îmbunătățire.

Am gâdilat-o din nou.

Se zvârcoli și alunecă din brațele mele. Când mi-am dat seama că urma să cadă, m-am întors și am prins-o ca să cad eu pe iarbă și ea să aterizeze pe mine.

– Ești bine?

Dacă eram bine? Niciodată nu fusesem mai bine! I-am dus o mână la obraz, apoi mi-am plimbat degetele prin părul ei și am tras-o spre mine.

– O să fiu când mă săruți.

Își lipi gura de a mea și m-am deschis, limba alunecându-mi între buzele ei ca să o guste din nou.

Căldură și viață. Am gemut când mi-a invadat simțurile și corpul ei se întinse pe al meu în lumina lunii. Era tot ce nu îmi dorisem vreodată și singurul lucru fără de care nu puteam trăi. O parte din mine încă nu credea că se întorsese. Că mă alesese pe mine.

Mă sărută mai profund. Își apăsă fierbințeala dintre picioarele ei sexy peste penisul meu. Am început să mă frec de ea, disperat să o simt, să alunec în ea, să o revendic din nou.

– Mmm, Luc, am nevoie de tine, acum.

Degetele ei îmi scoaseră cămașa din pantaloni, după care îmi deschiseră nasturii, în timp ce ea mă săruta.

Dumnezeule, și eu aveam nevoie de ea. Nu mai puteam aștepta. I-am cuprins talia cu brațele și m-am ridicat în fund în timp ce ea continua sa mă înnebunească cu buzele ei.

- Prezervativele sunt înăuntru. Trebuie doar să ajungem acolo.

- Ah. Îmi dădu drumul, își scoase puloverul și îl aruncă pe iarbă, lângă noi. Îmi luă fața în mâini, mă sărută din nou și spuse: Te vreau gol. Aici. Nu mai vreau să aștept.

Femeia asta deja îmi dăduse lumea peste cap. Dar aici, pe iarbă, în lumina lunii, reușise să topească fiecare parte din mine.

- Ești sigură?

- Absolut. Am încredere completă în tine.

Amândoi știam că nu se referea la o sarcină sau la sănătatea ori siguranța ei. Avea încredere în mine cu inima ei. O parte din mine crezuse că asta nu se mai putea întâmpla, după toate modurile în care o înșelasem.

Privirea mi se încețoșă din cauza tuturor emoțiilor din mine.

- Te iubesc, *angioletto*. Te iubesc mai mult decât o să știi vreodată.

- Arată-mi.

Se dădu puțin mai în spate, destul cât să îmi desfacă pantalonii și mâna să-i alunece în ei.

Am gemut când și-a pus degetele calde în jurul penisului meu și a început să-l mângâie.

Mâinile mi se duseră la rochia ei scurtă, pe care i-am ridicat-o la șolduri. În timp ce continua să mă sărute și să mă tachineze, eu mi-am dus mâna între picioarele ei și i-am rupt chiloții.

- *Cazzo*, nu mă mai tachina și ia-mă odată.

Îmi dădu pantalonii mai jos, eliberându-mi penisul. Aerul rece mă înconjură, apoi am simțit numai căldură

când m-a cuprins. Căldură și strânsoarea umedă și alunecoasă a vaginului ei când mă luă în ea.

– *Ah, si.* Mi-am arcuit șoldurile, penetrând-o și mai adânc, iar senzația perfectă mă făcu să gem. Piele pe piele. Nu era nimic între noi. *Dammelo, angioletto.* Ești atât de frumoasă!

– Luc... Se încordă în jurul meu, ridicându-se și lăsându-se la loc, înnebunindu-mă cu fiecare mișcare. Mai mult, vreau mai mult.

Și eu voiam mai mult. Mi-am pus un braț în jurul taliei ei și am ținut-o aproape, penetrând-o mai sus de fiecare dată când se lăsa peste mine, lovind acel loc care știam că o înnebunea.

Natalie gemu și își lăsă capul pe spate, călărindu-mă mai repede. I-am sărutat gâtul, mi-am înfipt dinții în pielea ei dulce, după care am supt-o. Vaginul ei avea spasme în jurul lungimii mele, iar ea gemea lung și adânc. Îmi prinse fața în mâini și mă sărută apăsat.

– Da, ăla e locul. Acolo. Dă-mi-o chiar acolo.

M-am concentrat pe acea comandă. Pe ea, atât de udă, strâmtă și a mea.

Am întors-o pe spate, i-am ridicat genunchii la piept și am intrat în ea din nou și din nou, cât de adânc puteam, dorind să o umplu complet. Nu doar corpul ei, ci și mintea, inima și chiar sufletul.

– Termină pentru mine, *angioletto.* Am sărutat-o, penetrând-o adânc, adăugând presiune pe clitoris. Termină peste mine. Ia-mă cu tine.

Ea gemu, înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor mele și ridicându-se de fiecare dată când o penetram.

– O s-o fac, spuse ea sărutându-mă. O s-o fac cu tine. Numai cu tine.

Mă prinse atât de strâns, încât știam că n-o să rezist. Fiori mă trecură pe șira spinării. Nu mă mai puteam abține, așa că mi-am plimbat degetul din ce în ce mai repede peste clitorisul ei umflat.

– *Sto per venire,* i-am șoptit. Termină cu mine, Natalie. Termină acum...

Plăcerea erupse prin penisul meu, trimițând un val de extaz prin tot corpul. Am mers cu valul, continuând să o penetrez adânc, iar peste câteva secunde, o lovi și pe ea, făcându-i întregul corp să se încordeze în jurul meu și un țipăt i se auzi din gât.

Amândoi eram transpirați și fără aer când am căzut peste ea. Am luat-o în brațe și ne-am așezat într-o parte. Iarba rece îmi gâdila obrazul, dar singurul lucru pe care îl simțeam era strâmtoarea ei alunecoasă care încă pulsa în jurul meu și respirația ei fierbinte și sexy care se revărsa peste gâtul meu.

– La ce te gândești? mă întrebă.

I-am dat la o parte părul de pe față și mi-am plimbat degetele pe spatele ei.

– Mă gândeam că e incredibil cât de repede se pot schimba lucrurile. Acum câteva ore, totul părea...

– Fără speranță?

Reușise din nou. Se strecurase în mintea mea și mă citise înainte să-mi dau seama ce gândeam.

Am privit-o în lumina lunii, uimit și fascinat. Și umil, pentru că mă iubea în ciuda tuturor defectelor mele.

– Da, am șoptit. Și gol. Iar acum, datorită ție, am primit o a doua șansă.

– Noi avem o a doua șansă, spuse ea, plimbându-și degetul peste buza de jos până îmi pulsă. Nu ești singurul care a făcut greșeli. Eu n-am avut încredere în tine atunci când ar fi trebuit să am. N-o să mai repet greșeala asta. Asta e șansa noastră să facem totul cum trebuie.

Dumnezeule, cât o iubeam! Nu o meritam, dar acum că se întorsese, nu aveam de gând să-i mai dau drumul.

– O luăm de la capăt?

– Da. Un zâmbet obraznic îi apăru pe față. Apropo de luat de la capăt... Își aruncă brațele în jurul gâtului meu, mă trase aproape și mă sărută, în timp ce-și freca corpul aproape gol de mine. Clar trebuie să mai facem asta din nou.

Am râs.

– Sex?

– Sex fără prezervativ. A fost mult mai bine decât credeam c-o să fie.

Sângele mi se încălzi.

– Nu zău. Mă întăresc doar când mă gândesc cât de bine a fost. Ai noroc că nu știam dinainte cât de bine e.

Își puse o mână pe pieptul meu și mă împinse în iarbă, după care se sprijini pe cot și mă privi.

– Vrei să spui că a fost prima dată pentru tine?

Am zâmbit, recunoscând victoria din ochii ei. Adoram că am putut să-i ofer asta.

– Prima dată, *angioletto*. Cred că asta mă face în mod oficial al tău.

Natalie își mușcă buza, se uită la gura mea, apoi înapoi în ochi cu o privire care îmi spunea că nu era nici pe departe sătulă.

– Ești al meu, Luc. Al meu. Se sui pe mine și mă sărută. Du-mă înăuntru și o să-ți demonstrez asta toată noaptea.

Am gemut. Nu trebuia să demonstreze nimic. Deja îmi oferise mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Îmi oferise un viitor, și nu aveam să mai las nimic să ne despartă.

capitolul 21

Natalie

O șoaptă mă trezi din somn. Am inspirat adânc, m-am tolănit în pernă, după care am zâmbit când am simțit buzele apetisante ale lui Luc sărutându-mă sub ureche.

– Trezește-te, somnoroaso, șopti el. Nu poți să stai toată ziua aici în pat.

M-am întins după mâna lui, care era pe șoldul meu, și am tras-o la piept, strângându-l mai tare de spatele meu.

– M-ai epuizat aseară, am nevoie de somnul de frumusețe.

Îmi râse în ureche și, fără să-i pot rezista, m-am întors în cealaltă parte și m-am cuibărit la pieptul lui, apoi mi-am lipit fața de gâtul său și i-am inspirat mirosul masculin.

– Mmm. Am lins un loc de pe gât, apoi l-am mușcat ușor. Ai gust bun.

Un mârâit i se auzi în piept, în timp ce mâna lui îi aluneca pe spatele meu și mă trase mai aproape.

– Continuă și va trebui să mă întorc în patul ăsta cu tine.

M-am îndepărtat puțin și l-am privit, dându-mi seama că nu era gol, așa cum fusese când reușiserăm să ajungem în pat și adormiserăm îmbrățișați. Părul îi era ud la vârfuri, ceea ce însemna că făcuse duș, și purta o cămașa albastră-închis deschisă la guler și cu mânecile suflecate. M-am uitat în jos doar ca să descopăr că nici măcar nu mai era sub pături cu mine. Pătura ne separa picioarele, iar ale lui erau acoperite de o pereche de pantaloni.

M-am alarmat, pentru nu spusese nimic că ar fi trebuit să se întoarcă la familia lui azi. Speram că vom putea petrece o zi împreună, doar noi, înainte ca nebunia lumii lui să ne consume iar.

M-am ridicat și am tras cearceaful până la piept cu o mână în timp ce cu cealaltă mi-am dat la o parte buclele rebele.

– Pleci deja? Ce se întâmplă?

Se așeză lângă mine și îmi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Numai pentru o oră. Trebuie să merg să aleg preotul.

– Ce preot?

Zâmbind, mă sărută în spatele urechii, în locul care știa că mă înnebunea.

– Cel care o să ne căsătorească.

– Facem asta azi?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Poți să fii sigură de asta. Nu-ți dau nici un motiv să te răzgândești.

Luă ceva de la piciorul patului, după care veni pe partea mea.

– E deja trecut de 10, somnoroaso, așa că haide. Am lucruri de făcut, ca și tine de altfel. Îmi ținu halatul ca să mă îmbrac. Bianca e în cealaltă cameră și te așteaptă.

Mi-am legat halatul din mătase albastră și m-am dat jos din pat.

– Care Bianca?

– Bianca Ciccone.

Ochii mi se măriră.

– De la casa de modă Bandini?

Luc mă prezentase Biancăi în Roma, cu mai bine de o lună în urmă, la o întâlnire a designerilor pentru *Covet*.

– Ce face aici?

– Am sunat-o. I-am spus că ne căsătorim. A fost mai mult decât încântată să ajute.

Probabil am părut la fel de stupefiată pe cât m-am simțit, pentru că Luc zâmbi, veni la mine și spuse:

– Ai încredere în mine. A ales niște rochii grozave pentru tine.

Nu aveam nici un dubiu. Rochia pe care o alesese Bianca pentru mine la petrecerea Cipriani din Roma îl dăduse pe spate pe Luc. Noaptea în care o purtasem fusese prima noapte pe care o petrecuserăm împreună, dar...

– N-am nevoie de o rochie de mireasă. N-am nevoie de nimic luxos. Când te-am cerut în căsătorie, mă refeream...

– Știu exact ce ai vrut să spui, *angioletto*. Dar vreau să facem asta ca la carte. E important pentru mine. Pentru noi. Lasă-mă să mă ocup de detalii. Nu vreau decât să te relaxezi, să-ți alegi rochia și să lași echipa Biancăi să te răsfețe.

Încă în șoc, m-am uitat la el în lumina soarelui care intra pe ferestrele dormitorului. Era chipeș, perfect și al meu.

– Dar familia ta...

– Familia care contează pentru mine o să fie aici azi. Nu-ți face griji.

Își lipi buzele de ale mele, apoi zâmbi, iar zâmbetul lui era atât de dulce, fericit și plin de entuziasm, că șterse tot stresul și grija pe care le văzusem pe fața lui în ultimele săptămâni. Era de mii de ori mai chipeș decât îmi aminteam.

– Uite.

Îmi dădu o cutie mică.

Încă șocată de vestea nunții, m-am uitat în jos, la cutia mov, cu funda albă frumoasă, și am întrebat:

– Ce e asta?

– Un cadou de nuntă. Deschide-l.

Am dat capacul la o parte și m-am uitat șocată la telefonul mobil dinăuntru. Telefonul meu mobil.

Confuză, l-am scos și am apăsat butonul de pornire. Ecranul se luminã.

– L-ai avut cu tine tot timpul.

– L-ai lăsat în Toscana. N-am vrut ca familia mea să-l găsească. Plănuiam să ți-l dau mai devreme, dar... ei bine... lucrurile erau complicate.

Asta însemna că se temuse că voi încerca să sun după ajutor. Având în vedere cât de furioasă și de irațională fusesem, probabil chiar asta aș fi făcut. Iar astfel, aș fi pus zeci de oameni în pericol.

– Înainte să crezi că ți-am invadat intimitatea, să știi că n-am făcut-o. Când l-am băgat în priză pe insulă, a încărcat zeci de mesaje, ultimul fiind de la mama ta. Nu m-am uitat la altceva.

Atunci am înțeles de ce mă pusese să înregistrez un mesaj pentru mama. Nu ca să mă înspăimânte sau să mă intimideze așa cum presupusesem, ci pentru că știa că era îngrijorată.

– Știu că e prea din scurt pentru ea să ajungă aici azi, dar m-am gândit că ai vrea să o suni.

Lacrimile îmi umplură ochii. Lacrimi absurde, fără nici un sens, toate din cauza unui telefon stupid. Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului său și l-am ținut aproape.

– Mulțumesc. Este cel mai frumos cadou de nuntă posibil.

El pufni și își înfășură brațele în jurul taliei mele.

– Propriul telefon? Amândoi știm că nu e adevărat.

– Ba da, e. Pentru că nu e vorba de telefon, este vorba de ce reprezintă.

Se dădu în spate și mă privi, ochii lui fiind plini cu un adevăr care mă statornici în acest loc și timp. În el.

– Te iubesc, *angioletto*. Am greșit când am încercat să te fac să stai cu mine. Dacă vrei vreodată să pleci...

– Niciodată. N-o să vreau niciodată să te părăsesc.

– Dar dacă o să vrei, insistă el, n-o să te opresc. N-o să te țin captivă. Nu ești proprietatea mea. Nu ești o pisicuță. Suntem egali, Natalie. Mereu.

Dragostea crescu în mine. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor din nou și l-am sărutat. Când mă trase aproape și preluă controlul sărutului, l-am lăsat. L-am lăsat să aibă tot și m-am pierdut în frumusețea și perfecțiunea reprezentată de noi.

Când rămăsesem fără aer, când eram pregătită să-l trag către pat și să-i arăt cât de serioasă eram când spuneam că n-o să-l părăsesc niciodată, se dădu ușor în spate.

– Ce e? l-am întrebat.

– Ești o sirenă. Și nu avem timp pentru chestia la care te gândești.

Am tremurat și mi-am mușcat limba, adorând faptul că știa exact ce voiam.

– Ești sigur? Pot să mă grăbesc.

Luc râse și își plimbă degetele pe brațele mele înainte să-l pot opri, apoi mă luă de mână și mă trase după el.

– Sunt sigur, *vita mia*. Ne așteaptă.

Deschise ușa de la dormitor înainte să-l pot opri, iar când am pășit în sufragerie, m-am oprit pe loc.

Fuseseră aduse peste o duzină de rochii de mireasă. Și câteva femei, nu doar Bianca și echipa ei, ci și Felicity și sora lui umpleau camera.

Ochii mi se încețoșară și, cu telefonul încă în mână, m-am rezemat de Luc, uimită de ce reușise să facă.

– Cred că asta înseamnă că e surprinsă, spuse Bianca râzând.

Luc zâmbi și mă sărută pe frunte.

– Sper că e și fericită.

Am încuviințat, fără să-mi pot găsi vocea încă.

Din fericire, Felicity veni lângă mine și mă salvă. Îmi luă telefonul din mână și mă trase de lângă Luc.

– Hai, pleacă. Rolul tău aici s-a terminat. Ieși din casa asta ca să ne facem treaba.

Luc mă privi.

– O să fii bine?

Cu lacrimi de fericire în ochi, am încuviințat.

– La ora șase la capelă. Fee o să-ți arate unde e. Eu o să fiu cel din față, cu un zâmbet prostesc pe față.

Nu m-am putut abține. Am râs și l-am sărutat din nou și abia apoi mi-am dat seama că nici măcar nu mă spălasem pe dinți. Dar nu păru să-i pese. Zâmbea ca pisica de Cheshire.

– Eu o să fiu cea în... M-am uitat spre Bianca. Stai un pic, ce culoare port?

Părul ei stilat se mișcă în timp ce râse.

– *Cara*, toate miresele pe care le îmbrac trebuie să poarte alb. E o regulă.

L-am privit din nou pe Luc, fără să-mi vină să cred că asta chiar se întâmpla. Mă căsătoream. Cu bărbatul de lângă care nu mai voiam să plec.

– Bine, presupun că o să fiu cea în alb.

El zâmbi și se aplecă să mă sărute încă o dată, însă sora lui, Ariana, se strecură între noi și îl împinse

cu ambele mâini de piept, forțându-l să se îndepărteze de mine.

– Pleacă odată, avem treabă de făcut, ca și tine de altfel. Nu ți-a spus nimeni că e ghinion să vezi mireasa în ziua nunții?

Luc îmi aruncă o privire conspirativă și eu am zâmbit, știind exact ce gândea. După toate lucrurile prin care trecuserăm, puteam face față oricărei situații care ne ieșea în cale.

– Are dreptate, spuse Fee. Marco te așteaptă afară. Încearcă să-l temperezi, da? O ia razna când vine vorba de chestii de nuntă.

Luc zâmbi, apoi îmi făcu cu ochiul.

– Bine, bine, plec.

Arăta mai relaxat decât îl văzusem în Veneția când se duse spre ușa principală, își luă ochelarii de soare de pe măsuță și apoi se opri.

– Aproape am uitat. Își scoase inelul de pe deget, apoi se întoarse și mi-l aruncă. Ține asta pentru mine, *angioletto*.

I-am prins inelul cu ambele mâini și am privit banda neagră cu platină, caldă încă de la degetul lui.

Îmi făcu cu ochiul și spuse:

– O să-l iau înapoi de la tine în câteva ore. Apoi către sora lui: Să-l iei pe al ei pentru mine la un moment dat, da?

Ariana îl dădu afară pe ușă.

– Pleacă odată! Când Luc ieși în cele din urmă, ea se întoarse spre mine cu un zâmbet larg. Hai să probăm niște rochii.

Nu fusesem niciodată genul de fată care să se entuziasmeze pentru o rochie, dar trebuia să recunosc că acum eram încântată.

– Mai întâi șampanie, spuse Felicity din bucătărie, întorcându-se cu pahare și o sticlă deja deschisă. Apoi manichiură și pedichiură, machiaj și coafat. Avem o zi plină, doamnelor. Umplu un pahar și mi-l înmânâ cu un zâmbet. Pun pariu că nu știai că la asta te întorceai.

Nu mi-am putut ascunde zâmbetul de pe față în timp ce beam. Nu, habar n-aveam. Și nu aș fi schimbat nimic.

Ziua fu în ceață.

După ce fusesem răsfățată de Bianca și de echipa ei formată din cinci oameni, pe care îi adusese pentru unghii, păr, machiaj și chiar masaj după duș, am ales într-un final o rochie de mătase fără mâneci care era mulată până jos și avea o trenă simplă. Stilul era elegant și îmbrățișa fiecare formă. Știam că asta avea să-i placă lui Luc, însă partea cea mai bună era că avea un model cu cercuri și înfloriturî, care semăna cu modelul de pe aripile unui fluture.

În clipa în care am văzut-o, am știut că aceea era rochia mea. Iar după zâmbetul Biancăi când mi-o arătă, eram sigură că o adusese pentru că anticipase că voi ști exact ce reprezenta. Nu sclavele beta controlate, cum erau femeile Casei Salvatici, ci epitomul femeii puternice, independente și rezistente, care trecuse printr-o schimbare importantă.

Eu.

Eu eram fluturele, în toate sensurile cuvântului.

Nu-mi amintesc când am ales pantofii, cerceii sau voalul. Le-am lăsat pe Bianca, Felicity și Ariana să facă asta pentru mine. Nu-mi amintesc când cineva m-a condus, într-o mașinuță de golf, la capela de piatră din cealaltă parte a proprietății, tocmai când soarele începea să apună. Îmi amintesc când Bianca mi-a înmânat un buchet simplu de trandafiri albi la intrarea în capelă. Interiorul era luminat de zeci de lumânări. Îmi amintesc că m-a îmbrățișat strâns și mi-a spus că Luc e un bărbat foarte norocos pentru că mă găsise. Dar se înșela. Eu eram cea norocoasă. Nimic în viață nu era garantat, dar știam că dragostea noastră era făcută să dureze. Era singurul lucru pe care îl știam cu siguranță.

Luc mă aștepta la capătul unui culoar scurt, așa cum spusese că avea s-o facă, cu cel mai mare zâmbet pe care i-l văzusem vreodată. Capela era mică, numai patru sau

cinci rânduri de bănci în fiecare parte și un altar mic, însă era umplută cu zeci de flori și lumânări. Când am ajuns la el, mă trase aproape și își lipi buzele de ale mele ca și cum nu mă văzuse de zile întregi.

Preotul își drese glasul. În spate se auziră râsete. O expresie timidă se văzu pe fața lui Luc când se uită la preot, spuse ceva în italiană și apoi se retrase. Însă nu se opri din zâmbit. Când i-am dat florile Arianei, și Luc mă luă de mână, nu am avut nevoie să ascult ce spunea preotul sau să văd cine era cu noi. Nu mă concentram decât pe Luc. Aici, în locul acesta, cu mine. Perfect. Al meu. Pentru totdeauna, unicul meu. Exact așa cum trebuia să fie.

Îmi mângâie mâna în timp ce preotul vorbea și avea o privire pusă pe șotii. M-am gândit că pregătise ceva, așa că l-am fixat cu privirea, apoi am coborât-o către degetele noastre. Am fost surprinsă de ce am văzut.

Nu-și purta verigheta. Mi-o dăduse mie de dimineață. Dar ieșise atât de repede, că nu îi observasem degetul inelar. Pe care era tatuat cuvântul „Sclav" cu cerneală neagră, exact cum aveam și eu. Începuse să se șteargă, ceea ce-mi spunea că nu era proaspăt, ci fusese făcut în același timp cu al meu. Am văzut că mai scria și NJ.

Inima îmi crescu în piept, și am simțit cum lacrimi fierbinți îmi inundă ochii, lacrimi de fericire. Zâmbind, Luc își ridică mâna tatuată și îmi șterse o lacrimă din colțul ochiului înainte să-mi alunece pe obraz. Nu am putut decât să îmi las fața pe mâna lui și să-l savurez acolo, atingându-mă atât de blând și emoționant. Acel gest simplu mă făcu să mă îndrăgostesc și mai mult de acest bărbat incredibil.

Restul ceremoniei trecu repede. Am trecut de jurămintele în italiană bâlbâindu-mă, râzând și cu puțin ajutor din partea lui Luc, apoi am făcut schimb de inele, au fost aprinse lumânările... însă sărutul a fost cea mai plăcută parte.

Luc își ridică ambele mâini spre fața mea, se apropie și mă privi în lumina lumânărilor. Apoi îmi șopti:

– Te iubesc.

Atunci am știut că sunt acasă. Eram exact unde trebuia să fiu.

– Și eu te iubesc, i-am șoptit. *Sempre e per sempre.*

Ochii lui strălucirã cu toată dragostea pe care o simțeam în suflet când își lipi buzele de ale mele. În acel moment, eram sigură că puteam face față oricărei furtuni stârnite de Casa lui.

Ce aveam era real. Era menit. Era totul. Și nimic nu ne putea despărți.

Când Felicity îmi spusese că Marco și Luc plănuiau o masă de nuntă, mă așteptasem la un grătar în grădina lor, cu niște muzică și vin. Ce mă aștepta însă era un ospăț la marginea podgoriei, sub o mie de lumini care atârnau în copaci, mese cu aranjamente florale elaborate și porțelanuri și o orchestră formată din trei persoane aflată la marginea unui ring de dans.

Era nunta mea de vis. Tot ce visasem când eram mică. Deși erau numai câțiva invitați: Marco și Felicity, Bianca și soțul ei Nino, Ariana și bucătăreasa familiei Salvatici, Rosabel, pe care o întâlnisem acasă la părinții lui Luc și pe care acesta o întâmpinase cu mai multă afecțiune decât pe mama lui, împreună cu mai mulți angajați ai lui Marco și Felicity, era perfect. Nu aș fi putut plănui ceva mai minunat nici dacă aș fi avut un an la dispoziție.

Am stat sub beculețe, la marginea ringului de dans, râzând când Ariana încerca să-l învețe pe unul din șoferii lui Marco cum să facă cea mai la modă mișcare de dans din cluburi. Luc veni în spatele meu și își înfășură brațele în jurul taliei mele, lipindu-mă de pieptul lui.

– Ce am ratat? îmi șopti.

– Nimic, doar pe Dario care a căzut în fund. Săracul, e atât de rușinat. Cred că i-e frică de sora ta.

Luc mă mușcă de ureche, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

– Ar trebui să-i fie. E destul de autoritară.

– Știu. De asta îmi place de ea.

Ne-am uitat la Ariana și Dario câteva clipe, după care Luc își lipi fața de părul meu și îmi șopti:

– Îmi pare rău că mama ta n-a putut fi aici.

– E în regulă.

– Știu, dar...

M-am întors și i-am sărutat vârful nasului.

– Când lucrurile se mai așază, o să te duc în Montana ca s-o întâlnești. La cum o știu pe mama, o să vrea să ne organizeze altă recepție.

Mă strânse mai tare în brațe.

– Așa facem.

Mă ținu strâns în timp ce ne uitarăm cum Ariana și Dario râdeau sub beculețe. Dario nu era mult mai mare decât Dante și știam, din tăcerea lui Luc, că se gândea la fratele lui, la fel ca mine, de altfel. L-am strâns de mână.

– Mi-ar fi plăcut ca Dante să fie aici.

– Da, și mie.

Îngrijorarea din vocea lui mă făcu să mă întorc.

– Dacă trebuie să mergi să îl verifici...

– Nu.

– Ești sigur? Pentru că te-ai dus să-ți verifici telefonul și am presupus că e vorba de Dante. Dacă are nevoie de...

– Nu era despre Dante. L-am verificat din nou și e bine. M-am dus să-i trimit un mesaj tatălui meu.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

– E totul în regulă?

– Voia să ne întâlnim. I-am zis că sunt ocupat și că putem să ne vedem mâine.

– Dacă trebuie să pleci acum...

– N-o să te las în noaptea nunții.

– Luc, suntem căsătoriți de săptămâni. Pot să fac față...

Mă sărută, întrerupând ce spuneam.

– Poate tu poți să fii departe de mine în seara asta, dar eu nu pot. Tata și cerințele lui stupide pot să aștepte. Seara asta e numai despre tine și despre mine, *angioletto*. N-o să-l las să o strice în vreun fel.

Inima mi se încălzi. În nici un caz nu voiam să plece acum sau vreodată, dar încercam să fiu soția încurajatoare de care avea nevoie, nu cea gata de luptă care fusesem prea mult timp.

Mi-am înfășurat brațele în jurul lui și am stat lipiți, de la genunchi la piept, căldura lui și mirosul învăluindu-mă ca o pătură.

– Apropo de așteptat... Îmi place la nebunie recepția și tot ce se întâmplă, dar cât mai trebuie să aștept până când o să te am numai pentru mine?

Luc mârâi și se aplecă să mă sărute cu putere. Pielea mă gâdilă când am simțit această etalare posesivă de afecțiune și m-am încălzit și umezit între picioare.

– Toată noaptea am așteptat cu nerăbdare să-mi dai un semn că ești gata să mergem, spuse el.

Mi-am mișcat șoldurile ușor și am tremurat când i-am simțit excitația crescând în pantaloni.

– Iubitule, sunt gata de câteva ore.

Mârâitul fu mai profund și mă sărută din nou, după care îmi dădu drumul. Mă luă de mână, mă trase după el și ne-am luat rămas-bun de la invitați. Peste câteva minute, eram în mașinuța de golf, trena rochiei fiind înfășurată în jurul meu ca o mantie. Luc a apăsat accelerația și am traversat pajiștea, îndepărtându-ne de lumini și muzică.

Am râs când am trecut peste un obstacol care ne-a ridicat pe amândoi pe băncuță și a trebuit să mă țin de acoperișul mașinii.

– Văd ca ești nerăbdător.

Întoarse mașina către stânga, trecând de niște stejari.

– Habar n-ai cât a trebuit să mă controlez în ultimele săptămâni.

– Serios? Mi-am trecut brațul după al lui și m-am ținut bine în timp ce mașina trecea pe un teren neuniform. Spune-mi.

– De fiecare dată când intram într-o cameră, abia mă abțineam să nu te iau și să ți-o trag până uitam de noi.

– Mmmm. M-am rezemat de el și o mână mi-a alunecat sub jacheta lui, apoi mi-am plimbat degetele pe pieptul lui tare, peste curea și i-am atins erecția pe jumătate tare. A trecut ceva timp de când mi-ai tras-o până am uitat de noi. Îmi place cum sună.

– *Cazzo.*

Apăsă mai tare pe accelerație și își lăsă o mână pe picior, plimbându-și degetele pe modelul de fluture spre interiorul coapsei.

– Continuă să vorbești așa și n-o sa ajungem în apartamentul nupțial.

Am râs în timp ce farurile mașinuței dansau pe drumul de pământ, dându-mi seama cu întârziere că ar fi trebuit deja să fi ajuns la căsuță.

– Ca apartament nupțial?

– Acest apartament nupțial.

Încetini și ieși de pe drum, trecând pe sub o arcadă făcută din ramuri, apoi printre doi copaci înalți. În față, am văzut o lumină.

Luc opri mașina lângă ce arăta ca un cort, luminat de lumini aflate de cealaltă parte a pereților și se dădu jos. Mă luă apoi de mână și mă ajută să cobor. Mă sărută repede și mă trase spre el cu acel zâmbet pe care ajunsesem să-l iubesc.

– Mai am o surpriză pentru tine, doamnă Salvatici.

Era prima oara când îmi spunea așa de când mă trezisem pe insulă. Atunci stârnise furia în mine. Acum, mă topi ca pe o lumânare și mă făcu să ard de dorință să-l simt peste tot.

– Ce fel de surpriză?

– O să-ți placă. Vino!

Mă conduse într-o parte a cortului și când am văzut ce făcuse, am rămas șocată.

– Îți place?

Mi-am dus mâna la gură, complet uluită. Era într-adevăr un cort, dar un cort imens, cu podea de lemn, un pat mare cu o tăblie roșie și un munte de perne. Erau aprinse lumânări peste tot, pe măsuțele aflate de ambele

părți ale patului, în jurul cortului, pe treptele care duceau către o mică alee. Aruncau o lumină caldă și romantică asupra întregului spațiu, iar buchetele de flori proaspete umpleau aerul cu miros de lavandă, citrice și trandafiri. Era chiar și un candelabru care atârna de tavanul cortului, deasupra patului, trimițând cascade de lumină peste pătura și cearceafurile albe.

– Când ai făcut asta? Cum de ai avut timp?

– Marco și angajații lui m-au ajutat. Am vrut să-ți ofer ceva special pentru prima noastră noapte, nu același loc unde ne-am certat în ultimele zile și unde eram sigur că mă urăști.

Lacrimile îmi umplură ochii. Lacrimi pe care nu le puteam controla. M-am întors spre el, mi-am lipit fața de pieptul lui și i-am inspirat mirosul familiar, de care nu mă mai săturam.

– Aș fi fost fericită și cu locul în care ne-am certat în ultimele zile, pentru că acolo mi-am dat seama că încă erai al meu. Îmi place căsuța aia. Dar îmi place asta mai mult, am șoptit, ținându-l strâns. Și pe tine te iubesc cel mai mult. Mai mult decât credeam vreodată posibil.

Îmi luă fața în mâini și își lipi buzele de ale mele.

– Nu atât de mult cât te iubesc eu, *angioletto*. Nici măcar pe aproape.

Mă luă în brațe și mă duse în cort, oprindu-se numai să desfacă legăturile care țineau pânza de la intrarea cortului deschisă. Simțeam că plutesc.

– Promite-mi că o să-ți amintești cât de mult te iubesc, *vita mia*, îmi șopti când mă lăsă pe pat.

Când am încuviințat și m-am întins după el, dându-i jacheta jos, un val de nevoie și pasiune îi umplu ochii.

– Foarte bine. Pentru că te vreau atât de mult acum, că o să ți-o trag ca niciodată.

M-am înfiorat și m-am dus spre el, disperată după asta și nu numai.

– Da, am șoptit, plimbându-mi buzele peste ale lui. Da, da, cu siguranță da.

Limba lui mi se strecură printre buze. Nu era blând. Mă sărută ca un bărbat înfometat, preluând controlul sărutului. L-am lăsat să facă asta. L-am lăsat să facă orice, pentru că acesta era Luc pe care îl dorisem. Cel care îmi putea da foc la corp cu o singură privire și să mă ducă la marginea unui orgasm cu o singură comandă șoptită.

Se retrase, se duse lângă pat și își deschise cureaua, în timp ce mă privea cu niște ochi înfierbântați.

– Hai aici, *angioletto*. La marginea patului. Trebuie să-ți simt limba aia păcătoasă pe mine.

Îmi lăsa gura apă. M-am apropiat și mi-am lins buzele, nerăbdătoare să-l gust, să-l satisfac și să-i dau tot ce voia. Inima îmi bătea cu putere când își deschise șlițul. Anticiparea se încolăci în mine, fierbinte, când el își scoase penisul magnific, care era deja tare, gros și mă chema.

Își puse mâna în părul meu și mă trase spre el.

– *Succhiami*.

Căldura lui mă învălui, trimițându-mi un fior de dorință în tot corpul. Mi-am plimbat vârful limbii pe sub capul umflat, tremurând când i-am auzit geamătul, apoi am făcut asta din nou. El își dădu șoldurile mai în față, dorind mai mult, și își înfipse degetele în ceafa mea pentru a mă trage mai aproape. Nu i-am putut rezista și am deschis gura, înfășurându-mi buzele în jurul penisului lui care pulsa.

Luc gemu, aflat în plin extaz, se retrase ca să pot respira, apoi intră din nou adânc. M-am prins de șoldurile lui, pentru stabilitate, și l-am privit, susținându-i privirea de fiecare dată când mă folosea pentru plăcerea lui. Ochii erau fixați în ai mei, privirea lui pironită pe ce făceam, iar roșeața din obraji, felul în care o venă îi pulsa la gât, blândețea cu care îmi ținea capul, toate mă făceau să mă simt puternică, dorită și mereu a lui.

– *Cazzo*, mă înnebunești când mă privești așa. Vreau să termin în gura ta. Dar îmi doresc și mai mult să te simt cum termini în jurul meu.

Se eliberă de buzele mele și mă ridică. Gura lui se opri peste a mea într-un sărut fierbinte și posesiv, apoi mă întoarse cu fața spre pat.

– Am nevoie de tine goală. Degetele lui îmi deschiseră fermoarul, care alunecă pe spate. Se apropie de mine și își lipi erecția de fundul meu, mușcându-mă ușor de gât. O să te gust peste tot.

Am tremurat și l-am ajutat să îmi dea rochia jos. Mormăi când văzu că eram deja goală pe dedesubt.

– Îngenunchează pe pat, *angioletto*, și depărtează-ți picioarele. Fiecare parte din corpul tău e a mea în seara asta.

M-am suit pe saltea și am făcut exact ce a spus. Când se apropie, atingerea caldă a coapselor lui de ale mele îmi trimise un fior de dorință prin tot corpul.

– Mmmm. Mâinile lui mari se plimbară pe spatele meu și mă prinseră de șolduri, trăgându-mă în spate ca să simt cum capul penisului alunecă înăuntru. Ești atât de frumoasă, Natalie. Frumoasă și numai a mea. Buzele lui trasară o linie de foc pe spate. Lasă-te pe coate și lipește-ți obrazul de pătură, *angioletto*. E rândul meu să te înnebunesc.

Nu am putut opri geamătul care mi se rostogoli de pe buze. Cuvintele lui îmi ațâțau dorința și mă făceau să-mi doresc tot ce îmi putea oferi. Salteaua se mișcă, apoi îmi depărtă picioarele și mai mult. Respirația lui fierbinte îmi mângâie sexul umed, tachinându-mă, făcându-mă să-mi doresc limba lui obraznică.

Își plimbă limba peste clitorisul meu și am gemut, lăsându-mă mai în spate, căutând mai mult. Degetele mă înșfăcară de coapse și îmi spuse:

– Nu te mișca. Îți spun eu când poți să te miști.

Am tremurat, devenind din ce în ce mai înfierbântată, și m-am luptat cu dorința de a-i călări gura. Făcu gestul din nou, și electricitatea îmi străbătu spatele, făcându-mă să tremur. Îmi linse clitorisul, își plimbă limba peste deschizătura mea, apoi apăsă înăuntru. Am strâns pătura și am gemut lung și adânc.

– Așa.

Respirația lui fierbinte îmi învăluia sexul și se duse mai jos din nou, tachinându-mi clitorisul din nou și din nou, luându-mi mugurul umflat între buze și sugându-l până am văzut stele. Palmele lui erau pe fundul meu, apoi un deget alunecă în mine.

Am gemut și m-am mișcat spre mâna lui, fără să mă pot opri. Cât încă mă tortura cu limba și cu buzele, își scoase degetul, întorcându-se apoi cu două, lărgindu-mă ușor, trăgându-mi-o adânc, mângâindu-mi punctul G din nou și din nou cu o exactitate ce mă tortura.

– Ah, Luc... da...

– Îți place?

Mi-am lipit fruntea de pătură și am prins bumbacul alb strâns în pumn.

– Ah, da.

– Știu că-ți place.

Îmi luă clitorisul din nou în gură și îl supse. Când îmi dădu drumul, spuse:

– Știu că îți place când te ating acolo.

Cu degetele în mine, îmi mângâie punctul G până când fiecare mușchi din corpul meu era încordat.

– La naiba...

Se mișcă în spatele meu și am simțit cum părul de pe picioare îmi trecu pe lângă spatele coapselor. Inima mi-o luă razna, anticipând acea primă penetrare. Însă degetele nu ieșiră din mine. Continuă să-mi mângâie punctul G cu mișcări scurte. Apoi ceva rece și umed picură între fese, făcându-mă să tresar.

– Relaxează-te, *angioletto*. Buzele lui Luc se lipiră de spatele meu. O să-ți placă, ai încredere în mine.

Aveam încredere în el, doar că nu știam ce plănuise. Apoi i-am simțit degetul plimbându-se peste rozeta dintre fese și am înghețat.

– Mmm. Își apăsă degetul de fundul meu. Am uitat cât de strâmtă ești aici. Relaxează-te și lasă-mă înăuntru. Îți promit că o să fie incredibil.

Inima îmi bătea cu putere, însă atingerile insistente ale degetelor lui mă convinseră. Iar felul în care mângâia acea zonă cu terminații nervoase era erotic, murdar și mult mai plăcut decât îmi aminteam.

Ușor, m-am relaxat și, în timp ce continua să mi-o tragă cu degetele, își apăsă ușor degetul în fundul meu, până am gemut.

– Da, așa, spuse el. Dumnezeule, ești atât de sexy când îți lași garda jos cu mine.

Obrajii îmi luară foc. Nu-mi puteam imagina ce vedea. Nu-mi păsa. Mi-am lăsat fruntea pe pătură și m-am frecat de mâinile lui, adorând senzația dublă, dorind mai mult.

– Fundul ăsta e al meu, *angioletto*. Se aplecă peste mine și își duse mâna sub bărbia mea, trăgându-mi capul în sus și în spate, ca să îi pot simți respirația fierbinte în ureche. Continuă să mă penetreze cu degetele, făcându-mă să gem, să icnesc și să mă împing în el. Într-o zi, în curând, o să-mi afund penisul în fundul ăsta și o să simt cum termini pe mine. Știi asta, nu? O să ți-o trag în fund și o să-ți placă fiecare secundă.

Cuvintele lui murdare, felul în care mă atingea pentru tot, era prea mult. Orgasmul mă lovi cu putere, provocând convulsii, consumând fiecare celulă într-un vortex de căldură și lumină pentru care nu eram pregătită.

Respiram greu și mi-am dat seama că fruntea îmi era din nou lipită de cearceafuri. Mi-am mutat mâna transpirată lângă față, pe saltea, și l-am simțit pe Luc aproape. Degetele îi ieșiră din mine. Apoi ceva rece, ud și tare se lipi de fundul meu, de locul unde tocmai fusese degetul lui mare.

O parte din plăcere dispăru și m-am încordat pentru că știam că, deși i-aș da orice ar cere, nu eram sigură că era pregătită pentru asta. Cel puțin nu încă.

– Ușor, spuse el. Nu e penisul meu. Nu ești pregătită încă pentru el. E doar un dop. Relaxează-te și primește-l înăuntru.

Apăsă vârful de rozetă și mi-am dat seama că avea dreptate. Era rece și ascuțit și nu era nici pe de parte mare, ca el. Slavă Domnului pentru asta.

Împinse și eu am inspirat adânc, încercând să mă relaxez, așa cum îmi spusese. Locul strâmt se întinse. Am icnit și m-am încordat. Degetele lui îmi tachinau clitorisul până când m-am relaxat din nou. Împinse din nou și spuse:

– Gata. *Dio,* ce sexy e. Abia aștept să fiu eu. Acum respiră adânc și ia și restul.

Apăsă mai tare și inelul strâmt de mușchi luă toată jucăria. Am gemut, simțindu-mă murdară. Adoram senzația că eram plină în acel fel. Apoi Luc gemu, iar penisul lui alunecă prin umezeala mea.

– *Cazzo,* nu mai pot să aștept. Trebuie să ți-o trag tare, *angioletto.*

Capul gros al erecției lui îmi penetră deschizătura și intră adânc din prima.

Amândoi am gemut. Terminațiile mele nervoase o luară razna. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Senzația dublă îmi stimulă punctul G într-un mod care aprinse foc direct în sânge.

– Dumnezeule, da, nu te opri.

Cuvintele îmi alunecară de pe buze în timp ce strângeam pătura în pumni și îi primeam fiecare penetrare, care era mai puternică și mai rapidă decât cea dinainte. Extazul crescu în mine și nu îl puteam controla. Luc mă penetră adânc din nou și din nou, iar degetele lui îmi intrară în șolduri, lăsând vânătăi. Nu-mi păsa însă de asta. Nu mă puteam concentra decât pe mai mult. Nu simțeam decât orgasmul care alerga spre mine, unul care știam că nu se va compara cu nici un alt orgasm pe care îl avusesem vreodată.

– Luc! am strigat în timp ce plăcerea mă străpungea, îmi copleșea corpul și mă devora. Daaaa...

L-am auzit de undeva departe spunându-mi numele când a erupt în mine și m-a umplut cu plăcerea lui fierbinte.

Simțeam că plutesc. Am oftat și m-am mișcat, astfel încât obrazul să-mi fie lipit de pătură. În spate, Luc mormăi și intră în mine încă o dată, după care căzu pe spatele meu.

– *Dio.* Respirația lui fierbinte îmi mângâia urechea și obrazul și mă mușcă de gât, făcându-mă să tremur sub el. Sunt dependent de tine ca de un drog, *angioletto*. E ca și cum ai pășit din visurile mele direct în viața mea. Nu mă mai satur de tine. Niciodată nu o să mă satur de tine.

M-am întins după mâna lui și am dus-o la piept. Adoram acea senzație, el lipit de mine, acoperind fiecare parte a pielii.

– Nici eu nu mă mai satur de tine. Dumnezeule, ce bine a fost. Mi-a fost dor de asta. I-am dus mâna la buze și i-am sărutat degetele. Mi-a fost dor de asta.

El râse.

– De sex murdar?

– Nu. Da, m-am corectat, zâmbind. Mi-a fost dor de tot. De felurile diferite în care mă faci să mă simt. Îmi plac toate. Și mi-a fost dor de asta. I-am strâns degetele. Mi-a fost dor de noi.

El se mută și mă cuprinse în brațele lui, întorcându-mă cu fața la el și strângându-mă la piept atât de tare încât știam că eram în siguranță, protejată și prețuită.

– Și mie mi-a fost dor de noi. Mă sărută. N-o să-ți mai dau drumul niciodată, Natalie James Salvatici. Ești a mea și eu sunt al tău, și împreună suntem invincibili. Știi asta, nu?

Lacrimi îmi umplură ochii când mi-am ridicat buzele spre ale lui, iubindu-l mai mult cu fiecare secundă care trecea. El mă sărută ușor, atent, cu fiecare strop de pasiune care știam că e în el. Când îmi revendică gura, îmi umplu sufletul cu putere, scop și cu credința de nestrămutat că ce spunea era adevărat.

Asta, noi, eram singurii doi oameni din lume care contau. Toți ceilalți, Casa lui, familia lui, Antanta, nu însemnau nimic.

Puteam supraviețui oricărei situații atâta vreme cât ne aveam unul pe celălalt.

capitolul 22

Luc

Nu am dormit. Sunt sigur că am ațipit, dar eram prea conștient de fiecare mișcare pe care o făcea Natalie lângă mine. Prea concentrat să o ating și să-i țin corpul apetisant aproape de mine. Încă prea excitat ca să mă gândesc la altceva decât cum voiam să mă afund din nou în ea și să facem dragoste.

Când se mișcă lângă mine, am luat-o în brațe și mi-am mutat mâna de la stomac la sânul ei.

Ea oftă și un zâmbet dulce îi apăru pe buze.

- Nu dormi.

- Asta e vina ta, *vita mia.*

Am mușcat-o de umăr și apoi l-am sărutat ușor în timp ce îi mângâiam sânul.

- Corpul ăsta îmi distrage atenția.

- În cazul ăsta...

Se întoarse cu fața spre mine, mă împinse pe spate și se sui pe mine. Cu un zâmbet insinuant, îmi ridică brațele deasupra capului și își apropie fața de gâtul meu.

- Ar fi bine să fac ceva care să te distragă.

Am gemut în timp ce buzele ei apetisante se jucau pe gâtul meu. Mă încălecă, și penisul meu tare alunecă imediat prin umezeala ei și îi apăsă clitorisul.

- Mmm, *angioletto.* Mi-am întors capul, căutându-i buzele. Ador felul în care mă distragi.

Buzele ei le găsiră pe ale mele. Se deschise la prima atingere și îmi supse limba în timp ce se freca de penisul meu. Deja o făcusem a mea de trei ori în timpul nopții, dar eram ca un adolescent excitat, nu mă mai săturam. Nu știam dacă o să mă satur vreodată de ea. De fiecare dată când mă atingea, voiam mai mult. Și când

mă gândeam la felul în care avusese încredere în mine mai devreme, la cât de angelic arătase în acea rochie superbă purtată în capelă, mergând spre mine în lumina lumânărilor, de fiecare dată când mă privea cum o făcea acum și vedeam cât mă iubește, mă simțeam recunoscător. Eram uimit. Atât de șocat că această femeie incredibilă, puternică și plină de viață mă alesese pe mine.

Că se întorsese la mine.

- Luc, se auzi o voce din afara cortului.

Amândoi ne-am ridicat. Natalie își ridică cearceaful la piept. Cu mâinile pe șoldurile ei, m-am uitat spre ușă, inima bătându-mi cu putere și mintea neștiind cine mă strigase și de ce.

- Luc, spuse vocea puțin mai tare. Ești treaz?

- *Merda*. Marco, i-am spus lui Natalie. Da, am răspuns. Așteaptă un minut.

- Ce vrea? șopti Natalie, care se lăsă pe perne și își aranjă cearceaful pe ea.

- Nu știu.

Mi-am luat pantalonii de pe podea și i-am îmbrăcat, deloc încântat de întrerupere. Însă o voce îngrijorată din cap îmi spuse că Marco nu ne-ar fi deranjat dacă nu ar fi fost ceva important.

Am sărutat-o pe Natalie.

- Stai aici. Mă întorc imediat.

Mi-am îmbrăcat cămașa, dar nu am mai închis-o. Și nu mi-am căutat pantofii. Am ieșit din cort și l-am văzut pe Marco la câțiva metri, în întuneric. Purta blugi și un pulover gri subțire, iar tensiunea din umerii lui îmi spunea că nu venise cu vești bune.

- Ce se întâmplă?

- Dante a ieșit.

- Ce? I-au dat drumul? Pur și simplu?

- Așa se pare.

- Cum ai aflat?

- Niște bărbați au...

Se auzi un foșnet în apropiere. M-am uitat în acea direcție și l-am văzut pe Dante stând în umbră lângă un copac.

– *Santo Dio.*

M-am dus repede către fratele meu și l-am luat în brațe. El nu a reacționat, însă. Fiecare mușchi din corpul lui era încordat și rigid și când l-am privit în lumina lunii, am văzut că ochii îi erau mari și roșii, și albastrul pal avea o frenezie ce nu fusese acolo când îl vizitasem în Cavou.

– Ce s-a întâmplat?

Când Dante nu răspunse, m-am uitat la Marco, care venise lângă mine.

– Spune-i, îl îndemnă Marco.

Privirea lui Dante se mișca de la o față la alta.

– M-a sunat.

– Cine?

– Maricella, spuse el ca și cum ar fi fost evident. Au avut-o în tot timpul acesta. Au prins-o în Roma, după ce ne-am mutat împreună. Plângea.

– Cum te-a sunat? Când?

– Cam acum o oră. În dubă, înainte să mă lase la poarta lui Marco. Mi-au dat un telefon. Ea era la celălalt capăt și plângea. Își trecu mâinile prin părul murdar și se plimbă dintr-o parte în alta. A spus că au tăiat-o ca să nu facă rău familiei. Se opri în fața mea și mă apucă de umeri, cu ochii sălbatici și părul dezordonat. Trebuie s-o găsesc Luc. Trebuie să mă ajuți să o găsesc pe *mia moglie* înainte s-o omoare.

Vocea lui era panicată și devenea din ce în ce mai isterică, însă am văzut adevărul în privirea lui disperată. Un adevăr care, dintr-odată, punea totul în perspectivă despre motivul pentru care tata își bătuse și închisese propriul fiu.

– O s-o fac. L-am strâns de brațe. Dă-mi câteva minute să mă îmbrac. M-am uitat la Marco. Natalie...

– O s-o ducem în casa principală. O să stea cu Fee.

Am încuviințat și m-am întors spre cort. Inima îmi bătu cu putere când am văzut-o pe Natalie în ușă, cu cearceaful înfășurat în jurul ei și uitându-se cu ochi mari și speriați. Am intrat în cort și am luat-o în brațe.

– Dumnezeule, șopti ea.

– Știu.

Am ținut-o strâns în timp ce tremura, sperând să îi pot lua îngrijorarea, disperat să o calmez pe a mea. Dar nu-mi puteam scoate cuvintele lui Dante din cap și eram speriat de moarte de ce însemna asta.

– Totul o să fie bine, i-am șoptit în păr, spunându-mi că, dacă credeam asta, atunci chiar așa avea să fie. Dar trebuie să merg să-l ajut pe Dante acum.

– Bineînțeles. Cu mâinile lipite de pieptul meu, mă privi în lumina lumânărilor. Ce pot face ca sa te ajut?

– Lasă-mă să te duc la casa principală. Nu vreau să stai aici singură. Ești în siguranță pe proprietate, dar...

– Nu vreau să fiu aici fără tine.

Am respirat mai ușurat, știind că nu ne vom certa în privința asta. Am sărutat-o pe frunte și i-am spus:

– Îmi pare rău că noaptea noastră s-a transformat în asta.

– E în regulă. Avem multe nopți în fața noastră. Putem să recuperăm de dimineață.

Mi-am ridicat mâinile spre fața ei și am sărutat-o.

– O s-o fac, *angioletto*. Îți promit c-o s-o fac.

Speram doar că o vom găsi pe Maricella până de dimineață. Și că ce vom găsi nu va afecta fericirea pe care eu și Natalie o descoperiserăm în sfârșit unul în celălalt.

Am căutat ore întregi fără să găsim mașina Maricellei.

Dante jură că Maricella îi spusese că mergea spre sud, departe de vila părinților noștri. Eu și Marco am sunat-o amândoi pe mobil, dar nu a răspuns, așa că Marco a contactat un prieten care a localizat zona în care era. Am străbătut aproape fiecare drum și autostradă de acolo și tot n-am găsit nimic.

– Poate i-a murit telefonul, am spus eu, încercând să rămân optimist.

– Dante, încearcă să suni din nou la apartamentul din Roma, vezi dacă a apărut acolo.

Mi-a folosit telefonul ca să sune de pe bancheta din spate, iar peste câteva secunde, spuse panicat:

– Nimic. Un naiba e? Trebuie să fie undeva aproape. Dacă i s-a stricat mașina sau, și mai rău, dacă a avut un accident? Trebuie s-o găsim. Trebuie s-o găsim repede...

Este pe punctul de avea o criză de isterie. M-am uitat spre Marco. Eram îngrijorat de ce ar putea face Dante dacă nu o găseam pe Maricella. Deja îl atacase pe tata o dată. Dacă mai încerca asta din nou, nu aveam nici un dubiu că tata l-ar omorî pe loc.

– Respiră, *fratello*.

L-am mângâiat pe umăr în timp ce și-a lăsat capul în mâini. Spunea cuvinte pe care nu le înțelegeam. Făcuse asta în tot timpul cât o căutasem pe Maricella. Speram că avea legătură cu drogurile pe care încă le mai avea în corp și nu cu faptul că își pierdea mințile.

– Am putea să-l sedăm, spuse Marco încet.

– Ai adus ceva?

– Da.

Nu am vrut să iau încă varianta asta în considerare. Nu voiam să existe un motiv pentru care să avem nevoie de sedative. L-am mângâiat pe Dante pe braț, încercând să spun ceva care să-i mențină speranța vie.

– Luc, spuse Marco după câteva minute.

Mi-am dat seama că Marco încetinise mașina și i-am dat drumul lui Dante. M-am uitat pe geam și am văzut ce îi atrăsese atenția. O mașină, părea un sedan argintiu, care era într-o parte în șanț.

– *Merda*, am bombănit în timp ce deschideam ușa. Oprește aici. Și distrage-i atenția cât verific.

Marco opri. Dante își înălță capul și întrebă ce se întâmpla, dar nu am vrut să aștept să aud ce-i spune Marco. Am ieșit și m-am îndreptat spre vehiculul luminat de farurile mașinii lui Marco.

Din spate se auzeau voci și știam că el și Dante ieșiseră din mașină. Îi puteam auzi pe Dante cum se certa cu Marco să îi dea drumul. Am ajuns la mașină, care era lovită pe toate părțile, și m-am dus spre locul șoferului.

Geamul era spart, la fel și parbrizul. Am îngenuncheat ca să văd mai bine și am zărit o femeie cu haine pătate de sânge și păr blond, stând într-un unghi ciudat pe scaunul șoferului.

– *Merda!* Maricella. M-am întins în mașină cât de atent am putut ca să nu o sperii. I-am dat ușor părul de pe ochi. Sunt Luc. Am venit să te...

Am înghețat când mi-am dat seama că ochii îi erau mari și lipsiți de viață, îndreptați direct spre mine. I-am căutat pulsul la gât, dar nu am găsit nimic. Nu era decât piele rece și un gol care îmi făcu greață.

– *Porca puttana!*

Mi-am sprijinit cotul pe genunchi și am inspirat adânc.

Nu văzusem urme pe drum. Nu părea că cineva o urmărise, dar nu puteam fi sigur. Era posibil să fi fost speriată, încercând să scape de Casa mea, și pierduse controlul mașinii, dar...

Mi-am oprit acest gând însă când am văzut semnul de pe partea interioară a brațului. Pentru oricine altcineva, ar fi părut un tatuaj de pace, un nou tatuaj judecând după semnele roșii din jurul cernelii, dar eu știam pentru ce era.

Era un însemn ce mă viza în mod special pe mine, ca să știu fără nici o urmă de dubiu că Maricella fusese o țintă.

Pentru că Dante îndrăznise să se îndrăgostească de o femeie care nu provenea din familia potrivită, nu fusese aprobată de Cavaleri și pe care o alesese în defavoarea Casei.

O femeie care, din punctul de vedere al Casei mele, nu era diferită de Natalie.

capitolul 23

Natalie

Nu puteam sta locului.

M-am ridicat de la masa din bucătărie unde eu și Felicity stătusem de vorbă... așteptaserăm... timp de trei ore, m-am dus la fereastră, mi-am dat părul de pe față și mi-am încrucișat brațele peste puloverul tricotat pe care îl purtam. Am privit cum soarele răsărea, aruncând o lumină portocalie ireală peste alee.

– Vor suna în curând, spuse Felicity de la masă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, Marco ar fi sunat imediat.

Știam asta. Dar de când văzusem privirea sălbatică a lui Dante și fața bântuită, nu am putut să scap de senzația că ceva groaznic se întâmplase. Iar această senzație devenea din ce în ce mai accentuată cu fiecare secundă care trecea fără vești de la Luc.

– Încă nu înțeleg de ce Cavalerii i-au dat pur și simplu drumul. M-am întors către Felicity. Vorbiserăm deja despre situația cu Dante, nu reușeam să înțeleg. Luc mi-a spus că votau sâmbătă ce să facă cu el. Azi e vineri. De ce i-au dat drumul noaptea trecută? Și de ce l-ar lăsa aici? Trebuie să fi fost un motiv, nu?

– Sunt sigură că este, dar am renunțat acum mult timp să încerc să înțeleg motivele Cavalerilor. Ei joacă după reguli diferite, Natalie. Nu după ce tu, eu sau societatea consideră a fi acceptabil. Nu poți să-ți dai seama cum au gândit pentru că nu poți să-i înțelegi.

Când m-am încruntat și m-am întors spre fereastră, Felicity oftă.

– Uite, cel mai bun lucru pe care putem să-l facem e să avem răbdare. Știu că e groaznic, dar Luc și Marco se vor întoarce în curând și o să ne spună atunci ce s-a întâmplat.

– Nu suport asta. Credeam că pot face față unei astfel de situații, să nu știu ce se întâmplă, dar...

– Vrei să spui că-ți dorești să nu te fi întors?

Mi-am lăsat telefonul pe masă și m-am așezat pe scaunul cel mai apropiat.

– Nu, deloc. Îl iubesc pe Luc și nu regret nici măcar pentru o secundă că m-am întors la el. Aici e locul meu. Dar toate astea...

Mi-am rezemat coatele pe masă și mi-am trecut degetele prin păr.

– Dante nu seamănă deloc cu omul pe care l-am văzut acum câteva săptămâni pe proprietatea Salvatici. Era o carcasă. Nu era doar slab, tras la față și vânăt de la bătăi, dar ochii îi erau roșii și sălbatici și părea aproape nebun. Nu am știut că o persoană se poate schimba atât de mult într-o perioadă așa scurtă. Orice i-au făcut... Mă sperie, pentru că e fiul lor. E unul din ei. Și dacă i-au putut face asta lui... ce i-ar face lui Luc?

Felicity se aplecă spre mine și mă luă de mână.

– Ascultă-mă, nu-i vor face nimic. Au nevoie de el.

– Știu dar...

– E moștenitorul lor, Natalie. Casele se bazează pe legături de sânge. Au nevoie de el ca să ducă mai departe linia lor.

– Îl au pe Gio. Și pe Dante, asta dacă nu îl omoară în următoarele zile.

Mă strânse de mână.

– Ei îl vor pe Luc. Mereu l-au vrut. Știu că nu poți să înțelegi asta, dar ordinea nașterii contează în lumea asta. Faptul că Luc e primul fiu născut, că are același semn ca tatăl lui – ei consideră că astea sunt semne. Cred că e destinat să fie un conducător incredibil care o să le ducă Casa în viitor și o să devină Casa ce va domina Alianța. Sunt dispuși să facă orice pentru ca asta să se întâmple. De asta l-au lăsat să stea plecat atât timp. De asta sunt dispuși să treacă cu vederea căsătoria lui cu tine, deși nu a fost aprobată. Pentru că nu pot risca să-l piardă.

Am privit-o pe Felicity în timp ce greutatea a tot ce spunea îmi cădea pe umeri.

– El nu vrea asta. Nu vrea să conducă nici o Casă, mai ales pe asta.

– Știu. Tocmai de asta trebuie să fie el. Nu înțelegi? Luc e destinat pentru măreție, doar că nu pentru măreția pe care o vor ei. Și într-o zi, va schimba această Casă, dar în bine.

Se uită spre ușă, ca și cum ar fi verificat dacă o pândea cineva, apoi se uită din nou spre mine și spuse încet:

– Sunt sute, mii de oameni care așteaptă ziua când Luc va deveni Marele Duce al Casei Salvatici. Oameni care au supraviețuit oprimării și abuzului, care și-au pierdut apropiații din cauza ritualurilor bolnăvicioase ale Casei. Chiar acum există grupări subterane care așteaptă ca Luc să preia controlul pentru ca să se răzvrătească împotriva Cavalerilor și a Marelui Cavaler, un bărbat responsabil pentru multă moarte și nefericire. Dar asta n-o să se întâmple până când Luc nu-și acceptă destinul. Și nu se va întâmpla niciodată dacă Gio sau Dante moștenesc titlul. Nu sunt la fel de rezistenți ca Luc. Știu că ești speriată, dar Cavalerii îl vor pe Luc, iar noi avem nevoie ca el să intre în joc. Dacă îl iubești așa cum spui c-o faci, o să fii puternică pentru el, indiferent ce se întâmpla cu Dante. Niciodată nu îi vor face lui Luc ce îi fac lui Dante. Însă sunt capabili să-l folosească pe Dante ca să îi demonstreze ceva lui Luc, cum au făcut și cu Vittoria. El se bazează pe tine, Natalie. Am văzut asta. Întreaga lui lume se învârte în jurul tău. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, tu ești cea care îl poate echilibra.

Inima îmi bătea cu putere. Eram speriată de ce însemna propoziția asta, „dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă". Iar faptul că o pomenise pe Vittoria declanșă mii de imagini diferite, și toate mă făceau să vomit.

Mi-am privit prietena.

– Chiar crezi că l-ar omorî pe Dante?

– Nu vreau să cred asta, dar nu mai sunt așa sigură. Dacă se întâmplă, o să îl distrugă pe Luc. Mai tare decât ce s-a întâmplat cu Vittoria.

Afară se auzi motorul unei mașini, urmat de portiere care se închideau. M-am îndreptat spre fereastră și i-am

văzut pe Marco și Luc, amândoi aflați la ușa din spate a mașinii.

– S-au întors.

M-am grăbit către ușă, am deschis-o și am fugit spre alee în picioarele goale. Marco și Luc îl țineau pe Dante fiecare de un braț și îl sprijineau, aproape târându-l în casă. Capul îi atârna, iar părul murdar în acoperea ochii. Își mișcă picioarele puțin, dar era clar că abia era conștient.

– Dumnezeule!

– E bine, *angioletto*, spuse Luc. E doar sedat. Deschizi ușa?

M-am dus și am deschis-o. Felicity ne întâmpină la intrare.

– Duceți-l în camera de oaspeți de la capătul holului de la etaj. O să aduc niște prosoape și o găleată, să fie.

Se grăbi în bucătărie în timp ce bărbații îl duseră pe Dante sus. Eu încă stăteam în ușă. M-am uitat la mașină, dar nu am văzut nici urmă de Maricella, lucru pe care nu știam cum să-l interpretez.

Am închis ușa și m-am dus la etaj. Camera de oaspeți în care îl duseseră pe Dante avea un pat imens, baie, dar nu și balcon.

Dante era întins în pat, pe spate. Luc îi dădu jos pantofii, iar el și Marco îl mutară până când stătea drept în pat și era acoperit de cel puțin o pătură. Felicity trecu pe lângă mine cu mai multe prosoape, pe care Luc le luă, și o găleată, pe care o puse pe podea, aproape de Dante.

– Ce i-ați dat?

– Haloperidol, spuse Marco.

– Cât?

– Zece miligrame. Nu era bine deloc, deci când se trezește, cam într-o oră, poate va trebui să-i dăm mai mult.

Felicity și Marco făcură schimb de priviri, după care ea spuse:

– Hai cu mine să mai luăm provizii. Îmi spui pe drum ce s-a întâmplat.

Ieșiră pe ușă, și eu m-am uitat la Luc, care stătea lângă pat, ținea prosoapele și se uita la Dante ca și cum nimeni altcineva n-ar fi fost în cameră.

Încă purta pantalonii scumpi pe care îi avusese la nuntă și cămașa albă de care îl dezbrăcasem în cort. Însă acum pantalonii erau acoperiți de noroi și praf și cămașa, suflecată până la coate și deschisă la piept, era pătată cu ce mă temeam că era sânge.

M-am dus lângă el și l-am atins cu atenție pe braț.

– Ești bin...

Luc lăsă prosoapele, se întoarse repede spre mine și mă strânse în brațe. Apoi își cufundă fața în părul meu, într-un fel care îmi făcu inima să bată înspăimântată.

Nu știam ce se întâmplase. Nu știam ce era în neregulă cu Dante. Nu am întrebat. Doar mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor săi și mi-am plimbat degetele prin părul lui în timp ce el tremura, lipit de mine. Eram forța de care Felicity îmi spusese că poate va avea nevoie.

Mă strânse și mai puternic în brațe și am simțit ceva cald și umed pe gât, unde era fața lui. Mi-am dat seama că erau lacrimi.

Niciodată nu-l văzusem plângând, iar asta m-a speriat și mai tare. Nu plânsese când îmi spusese de trecutul lui și despre Vittoria. Nu plânsese când plecasem din patul lui pe insulă. Nu plânsese când îi spusesem că nu mai puteam rămâne cu el și trebuia să-mi dea drumul. Da, ochii lui fuseseră umezi când îl cerusem în căsătorie pe ponton, dar alea erau emoții fericite. De data asta însă...

Era diferit. Îmi dădea fiori până în măduva oaselor, pentru că situația îl răvășise pe bărbatul meu puternic, care mereu prelua inițiativa. Nu știam ce însemna asta.

– Sunt aici, am șoptit eu, fără să știu ce să-i spun. Voiam doar să știe că nu era singur. Sunt aici. Suntem în siguranță. Suntem împreună. L-am sărutat pe obraz, pe tâmplă. Totul o să fie bine.

– Ba nu. Tonul vocii lui îmi făcu inima să bată și mai tare. N-o să fie. Totul e din cauza mea.

– Ba nu e adevărat. Nu aveam să-l las să se învinovățească pentru greșelile lui Dante. Nu are legătură cu tine, ci cu...

– Ba da. Se dădu în spate și mă privi, cu ochii roșii și plini de atâta agonie, încât îmi doream să-l consolez. Au făcut asta din cauza mea. Au omorât-o ca să-mi trimită un mesaj.

Nu înțelegeam ce spunea și, dintr-odată, eram terifiată de ce sugera.

– Pe cine au omorât, Luc? Ce mesaj?

Durerea îi îngreună trăsăturile obosite și închise ochii, apoi se așeză pe canapea.

– Pe Maricella. Au omorât-o și au făcut să pară un accident. Dar știu că nu a fost. Au făcut asta ca să mă avertizeze.

Am îngenuncheat pe podea, în fața lui, și mi-am pus mâinile tremurânde pe picioarele lui, disperată să-l ating, să fac orice care să alunge sunetul bântuit din vocea lui.

– De ce? Nu înțeleg. Ce legătură are Maricella cu tine? Încerc să înțeleg, Luc, dar...

– Era însărcinată, Natalie. Când Dante a aflat, a cerut permisiunea să se însoare cu ea. Tata a spus nu. De asta a plecat Dante. A mutat-o pe Maricella într-un apartament din Roma. Tata a descoperit unde stăteau și și-a pus acoliții să o ia pe Maricella de acolo când Dante își căuta de lucru.

– Dumnezeule! M-am lăsat pe spate, însă mi-am ținut mâinile în continuare pe genunchii lui Luc, știind că avea nevoie de atingerea mea.

– Dante a luat-o razna când și-a dat seama ce s-a întâmplat. De asta l-a atacat pe tata.

Mi se făcu greață.

– Înțeleg.

– Ba nu, nu înțelegi.

Durerea se învârtea în ochii lui Luc, în timp ce mă privea. Durere și atâta regret, că mă lăsă fără aer.

– Dante nu l-a atacat pe tata doar pentru că oamenii lui au luat-o pe Maricella. L-a atacat și pentru că ordonase răpirea ei, deși știa foarte bine că Dante se căsătorise deja cu ea. În secret. Legal și oficial. Documentele căsătoriei lor erau semnate chiar de episcop. Natalie, era îndrăgostit de ea și s-a căsătorit cu ea la fel cum m-am căsătorit eu cu tine.

Implicațiile a ce spunea îmi făcură pulsul să bată cu putere. Mâna mi se prelinse încet de pe picioarele lui Luc în poala mea.

– D-dar acum un minut, ai spus că a murit într-un accident de mașină. Cum poți să fii sig...

– Au aranjat totul. Nu știu cum. Bănuiesc că ori au drogat-o după ce i-au dat drumul ori i-au tăiat frânele. Orice au făcut, o să fie acoperit de poliția locală, pentru că toți sunt controlați de Casa Salvatici. Dar știu că au omorât-o. Știu pentru că am văzut simbolul morții pe brațul ei.

Vorbea de lucruri pe care nu le înțelegeam.

– Ce e un simbol al morții?

– Un însemn. Alianța ține mult la simboluri. Un simbol al morții este un Y întors cu o linie în plus în mijloc. Practic, e semnul păcii, dar fără cerc. Dar în cazul acesta, au adăugat cercul, pentru ca poliția locală să presupună că Maricella tocmai își făcuse un tatuaj nou. Dar eu știu ce era și știu că era menit să fie văzut de mine.

– De ce? De ce tu?

– Pentru că vor să știu că sunt enervați de faptul că m-am căsătorit cu tine fără permisiunea lor. Închise ochii și se rezemă de canapea. Aseară am refuzat o întâlnire cu tata. Voia să vorbim despre tine și căsătoria noastră cu Grande Cavaliere. I-am zis că sunt ocupat. N-am vrut să te las în noaptea nunții. Credeam că putem vorbi azi. Credeam...

– Uită-te la mine. Am îngenuncheat între picioarele lui și mi-am plimbat degetele pe fața lui. Doar pentru

că nu te-ai întâlnit cu ei nu înseamnă că ce s-a întâmplat cu Maricella e vina ta.

Privirea îi era plină de agonie.

– Dar...

– Nici un dar. Nu ești responsabil pentru acțiunile lor.

Ochii i se umplură cu lacrimi și clipi repede în timp ce mă privea, luptându-se să nu le dea drumul.

– N-ar fi trebuit să te întorci, șopti el. Ar fi trebuit să mă lași și să pleci cât mai departe posibil de coșmarul ăsta.

M-am așezat în poala lui și l-am luat în brațe, trăgându-l lângă mine. Mâinile lui mă luară de talie și își îngropă capul la pieptul meu.

– Îmi pare atât de rău, *angioletto*. Îmi pare rău că te-am băgat în asta. Se uită la mine cu lacrimile curgându-i pe obraji. Te rog, pleacă azi. În seara asta. Felicity poate să pună totul în mișcare din nou. Mai e timp. Te poate scoate de aici înainte ca ei să...

– Nu.

I-am dat părul pe spate și, pentru prima oară în ultimele ore, o senzație de calm mă copleși într-un mod care îmi dădu putere. Acum multe lucruri aveau sens. Inclusiv de ce îi dăduseră drumul lui Dante și îl lăsaseră la poarta lui Marco. Unde eram în siguranță.

– N-ai de ales. Trebuie să pleci. Dacă nu, o să...

– Nu. Mi-am plimbat degetele pe obrajii lui, apoi l-am sărutat. Nu te părăsesc. Am încercat să fac asta o dată, îți amintești? N-a mers.

– Natalie, te rog.

Închise ochii, dar nu-și feri fața. De asemenea, mă ținu mai strâns în brațe în loc să mă dea la o parte.

– Aș prefera să nu mai fii lângă mine decât să te pierd așa cum a pierdut-o Dante pe Maricella. Nu pot lăsa să se întâmple asta. N-o s-o fac.

Mi-am lipit fruntea de a lui și l-am mângâiat.

– N-o să mă pierzi.

– Dar...

– Nu știu multe despre Casa ta. Nu știu ce au impresia că pot obține de la tine și nu pot obține de la altcineva. Dar din ce am vorbit cu tine, Felicity și Marco, știu că au nevoie de tine. Nu pot risca să te distrugă. Ești prea important pentru ei. Iar asta înseamnă că nu vor risca sa mă ucidă și să-mi facă ce i-au făcut Maricellei sau Vittoriei. Nu vor risca pentru că nu vor să te piardă. M-am dat mai în spate, ca să vadă adevărul și logica din ochii mei. Și știu că te-ar pierde pentru totdeauna dacă îmi fac rău.

– I-aș rupe în bucăți cu mâinile goale dacă te-ar atinge.

Știam că asta ar face. Știam că ar face orice ca să mă protejeze. La fel cum și eu aș fi făcut orice ca să-l protejez.

– Dacă într-adevăr au omorât-o pe Maricella ca să-ți trimită un mesaj, au făcut-o ca să te sperie. Ca să mă pună pe fugă. Ca să te oblige să mă dai la o parte. Chiar tu mi-ai spus că nu ne vor împreună. Au impresia că dacă suntem despărțiți, pot să te ademenească spre căile lor, dar știi ce? Chiar dacă n-aș fi fost aici, n-ai fi fost alături de ei. N-ai făcut asta în toți acești ani, și știi de ce? Pentru că nu ești ca ei. Ești un bărbat bun, Luciano Salvatici.

– Ba nu sunt. N-am făcut nimic bun în viața mea.

– Ba da, ai făcut. Am văzut cum ai îmbunătățit vieți. Modelul acela tânăr din Roma, familia ei. Sela...

– Astea sunt cazuri izolate.

– Ba nu e așa. Uită-te la mine. I-am zâmbit. Mi-ai schimbat și mie viața. Chiar înainte să mă cunoști, încercai să mă salvezi.

Se încruntă.

– Și uite cât de bine a ieșit asta.

L-am sărutat din nou.

– Ba m-ai salvat. M-ai făcut să cred în dragoste și, indiferent ce se întâmplă, acea dragoste e mai prețioasă pentru mine decât orice altceva în lumea asta, chiar

viața mea. Prefer să trăiesc dragostea ta o singură zi decât să-mi petrec eternitatea fără tine.

– *Mannaggia*, bombăni el, în timp ce mă ținea aproape. N-o să asculți de rațiune nici măcar acum, nu?

– Nu, pentru că știi că am dreptate. Nu te mai părăsesc niciodată. I-am dat la o parte părul din ochi din nou. Ești al meu și eu sunt a ta și suntem invincibili, îți amintești? Nu ne pot răni. Atâta vreme cât credem în asta, nu ne pot atinge.

Își lipi fața de gâtul meu și mă ținu strâns. Peste câteva minute, l-am auzit șoptind:

– Sper că ai dreptate. *Dio*, te rog să ai dreptate.

Luc nu a dormit. Era prea îngrijorat pentru fratele lui ca să se relaxeze. Nu am reușit decât să-l conving să facă un duș, să își pună niște blugi curați și un pulover ușor și apoi să ațipească vreme de câteva ore cu capul în poala mea, pe canapeaua din camera lui Dante.

Dante se trezise doar o dată, când Luc era la duș, și fusese atât de agitat și de isteric din cauza Maricellei, că Marco îi făcu o altă injecție. Sedativul îl adormi și, deși știam că Luc nu voia decât să stea cu fratele lui și să se asigure că va fi bine, la 11 dimineața mi-a spus că nu mai putea aștepta și că trebuia să vorbească cu tatăl lui.

Nu eram încântată de veste, dar știam că această întâlnire era inevitabilă. În plus, credeam cu adevărat ce-mi spuseseră Marco și Felicity, și anume că Luc era prea valoros pentru Casa Salvatici ca să-i facă vreun rău. Avea să fie bine. Și l-am crezut când a spus că o să rezolve tot ce ținea de căsătoria noastră cu tatăl lui și cu Grande Cavaliere.

Trebuia să cred asta, pentru că nu eram dispusă să accept altă decizie.

Mă sărută tandru când stăteam lângă mașină, mă strânse în brațe și mă rugă să stau între zidurile proprietății până când totul era rezolvat. L-am asigurat că nu voi pleca nicăieri fără el. Apoi m-am uitat cum a plecat, sperând și rugându-mă că senzația de damnare pe care

o aveam să fie doar de la stres. Nimic altceva care să-mi distrugă lumea când era, în sfârșit, aproape perfectă.

M-am întors în casă și am stat toată ziua cu Dante. Am încercat să îl liniștesc când se mișca în somn, i-am aranjat paturile când îi erau încurcate în picioare, i-am pus o cârpă udă pe frunte ca să se relaxeze. Am făcut practic tot ce puteam ca să nu-mi fac griji pentru Luc și întâlnirea cu tatăl lui. În jurul orei trei, nu mai puteam să stau locului și am coborât în bucătărie ca să-i aduc lui Dante niște suc și biscuiți. Când m-am întors, am fost surprinsă să văd că se dăduse jos din pat și stătea pe un scaun cu vedere spre fereastră, admirând priveliștea în tăcere.

– Bună, am spus ușor, așezând tava pe măsuța de cafea din spatele lui. Ești treaz. Ți-am adus ceva de rontăit.

Nu mi-a răspuns. Nici măcar nu s-a întors ca să mă privească. Nici măcar nu s-a purtat ca și cum m-ar fi auzit.

Nu știam dacă să rămân sau nu. Nu-l cunoșteam pe Dante. Abia o cunoscusem pe Maricella. Dar știam cum era să iubești pe cineva și să fii îndurerat pentru că l-ai pierdut, cu toate că nu puteam înțelege complet durerea lui Dante.

M-am mișcat, cu atenție, pentru că nu știam cum va reacționa, la capătul patului, de unde îi puteam vedea profilul. M-am așezat, cât să știe că nu era singur.

Părul îi stătea în dezordine. Hainele îi erau lăbărțate și murdare. Mirosea groaznic, pentru că nu se mai spălase de peste o săptămână, și era tras la față, probabil din cauza înfometării. Însă nu am fost marcată de schimbările fizice. Da, arăta distrus, dar nu doar cu corpul. Ceva întunecat îl înconjura. Ceva ce mă temeam că luase toată lumina din sufletul lui și îl lăsase fără nici un pic de putere ca să se poată apăra.

Am înghețat. Oare asta îl aștepta pe Luc în cazul în care Casa lui se hotăra să vină după mine? Spusese că nu ar supraviețui dacă m-ar pierde așa cum Dante o pierduse pe Maricella. Știam că vorbea serios. Știam

că, dacă m-ar pierde, acest lucru l-ar distruge cum nimic altceva n-ar putea s-o facă.

Nu voiam însă să mă gândesc la asta. Mi-am spus că nu se va întâmpla, că Luc va rezolva totul.

– Dante, suntem aici pentru tine. Eu, Luc, Marco și Felicity. Orice ai nevoie.

– Nu vreau decât să fiu singur, spuse el, pe o voce care nu părea a lui.

Privirea îi rămase fixată pe fereastră.

– Știu că jelești. Suntem aici. Ia ceva timp. Dar Maricella n-ar vrea...

– Pleacă! Ia mâncarea cu tine. Nu te întoarce decât dacă îmi aduci alte medicamente care mă vor face să dorm pentru totdeauna.

Pielea îmi îngheță. Nu era nici urmă de emoție în vocea lui. Doar adevărul rece ca piatra.

Am ieșit din cameră.

Marco și Fee erau la masa din bucătărie, vorbind încet.

– Ce este? întrebă Marco, ridicându-se în picioare. S-a trezit?

Am încuviințat.

– Nu e de bine.

– *Merda.*

Marco luă tava cu medicamente de pe masă, dar l-am oprit.

– Nu era vorba de asta. Asta vrea. Mi-a zis să nu mă întorc decât dacă am medicamente care l-ar face să doarmă pentru totdeauna.

– *Merda,* repetă Marco uitându-se la Fee. Antidepresive.

– Trebuie să înceapă să ia. Se duse la un sertar mic. Nu ar trebui lăsat singur.

Am vrut să-i întreb cum și de ce aveau atâtea medicamente la îndemână, dar telefonul îmi sună înainte să pot vorbi. M-am uitat o dată la ecran și ușurarea mă străbătu ca un glonț.

– Luc?

Mi-am lipit telefonul de ureche, având inima în gât.

– Da, eu sunt, spuse el cu o voce obosită.

– Slavă Domnului! Mi-am ieşit din minţi din cauza grijilor. Eşti bine?

– Sunt bine, *angioletto*. Doar obosit pentru că n-am dormit azi-noapte. Cum e Dante?

Nu părea bine. Părea stresat, dar nu am vrut să-l stresez şi mai tare când nici măcar nu ştiam ce se petrecea acolo..

– E bine. Treaz. Se ridicase, se uita pe fereastra când l-am lăsat.

– Nu era agitat sau paranoic?

– Nu. Nu era o minciună, dar n-am crezut că Luc ar fi putut face faţă faptului că Marco şi Fee credeau că Dante se putea sinucide.

El expiră uşurat.

– E bine. Am fost îngrijorat. Nu arăta... Nu mai contează cum arăta. Cum eşti tu?

– Sunt bine, Luc. Ce s-a întâmplat? Aţi avut întâlnirea? Ce-au spus?

– Da, am avut întâlnirea, asta a fost prima şansă să te sun. A durat ceva, dar i-am convins să binecuvânteze căsătoria noastră. Încă mai trebuie să semneze actele, dar o vor face de dimineaţă.

Am închis ochii şi am respirat uşurată. Mi se luase o mică greutate de pe umeri.

– Deci gata, suntem în siguranţă?

– Da, *angioletto*. Eşti în siguranţă. Ţi-am zis că n-o să-i las să te atingă şi n-o s-o fac. O să fac orice ca să mă asigur că n-o vor face niciodată.

Dintr-un motiv anume, ultima lui afirmaţie mă nelinişti şi mi-am dat seama de ce. Spusese „eşti în siguranţă", nu „suntem în siguranţă".

– Luc... M-am foit în scaun, neliniştită să văd cu ochii mei că era într-adevăr bine. Te rog spune-mi că vii acasă acum.

Nu îmi răspunse, iar tăcerea îmi transformă neliniştea în frică.

– Nu încă, spuse el pe o voce joasă. Cavalerii se întâlnesc mâine să voteze în privința nesupunerii lui Dante. Mi s-a cerut să rămân în seara asta ca să mă întâlnesc cu comitetul de consilieri și să discutăm votul de mâine.

Avea sens ce spunea, însă felul în care vorbea mă panică și mă făcu să cred că se cenzura.

– Nu ești singur, nu?

– Nu, nu sunt.

Asta însemna că îl supravegheau și nu-mi putea spune exact ce se întâmpla.

– Spune-mi doar atât te rog. Ești în pericol? Pentru că dacă ești, vreau să pleci și să vii aici în momentul acesta. Nu sta și...

– Sunt bine, *angioletto*, spuse el blând. O să fiu bine. Atât timp cât știu că tu ești bine, asta e tot ce contează.

Lacrimile îmi arseră ochii pentru că îmi dădeam seama că se întâmpla ceva despre care nu putea să vorbească

– Când te întorci? am întrebat, încercând să-mi mențin vocea echilibrată, ca să nu-și dea seama că mai aveam puțin și plângeam.

– Sper că diseară. Dacă reușesc, o să ajung târziu.

„Te rog..."

– O să te aștept.

– Nu, nu face asta. Trebuie să dormi, iar eu o să mă simt mai bine știind că mă visezi.

– Mereu te visez.

– Ah, *angioletto*. Mereu știi cum să mă topești cu numai câteva cuvinte simple. Mereu ai putut face asta, încă de la bun început. Nu știu ce am făcut ca să te merit, dar sunt atât de recunoscător că m-ai găsit. Nu eram nimic înainte de tine. Eram carcasa omului de acum și doar o fracțiune din bărbatul care vreau să devin pentru tine. Ai încredere în noi orice ar fi. Te iubesc. Mereu o să te iubesc numai pe tine. Promite-mi că nu o să uiți asta.

Lacrimile mi se revărsară peste obraji și am clipit repede, încercând să îmi limpezesc vederea. Cuvintele lui sunau ca un rămas-bun, nu ca „o să ne vedem în câteva

ore". Senzația unei nenorociri reveni, lăsându-mă fără aer și cu dorința să îl văd, să îl țin în brațe și să mă asigur cu ochii mei că era bine.

– Luc, eu... Mi-am șters lacrimile prostești. Și eu te iubesc. Nimeni și nimic nu poate schimba asta. Te rog întoarce-te acasă la mine.

– O s-o fac, *vita mia*. Cât de repede pot, îți promit.

Pe fundal se auzi o voce, iar Luc spuse:

– Trebuie să plec.

Mi-a închis înainte să pot răspunde. Șocată, mi-am luat telefonul de la ureche și m-am uitat la el, în timp ce frica și îngrijorarea îmi strângeau stomacul.

Se auziră pași în bucătărie, apoi, din capătul mesei, Marco spuse:

– Era Luc? Ce-a zis?

Mi-am ridicat încet privirea către Marco.

– Nu știu. Se întâmplă ceva, dar nu știu ce. A spus că i-a convins să semneze consimțământul căsătoriei noastre, dar nu a spus cum.

Marco mă fixă cu privirea și, în tăcerea aceea, mi-am dat seama că se gândea la ceva. Avea o idee despre ce acceptase Luc să facă, dar nu-și împărtășea gândurile cu mine. Iar o parte din mine era prea speriată ca să-l întrebe ce știa.

– Se întoarce?

Am clătinat din cap.

– A zis că i-au cerut să stea. Că au un fel de întâlnire ca să stabilească ce să recomande la votul de mâine despre Dante.

– *Merda*. Încă votează pentru asta? A spus asta în mod clar?

Felicity apăru lângă Marco.

– I-au dat drumul. Dacă încă votează ce să facă cu el, înseamnă că...

– Înseamnă că i-au dat drumul aici ca avertisment. N-au nici cea mai mică intenție să-l elibereze, acum că au deja ce voiau de la Luc. Se vor întoarce mâine-dimineață după el.

Felicity păli.

– La naiba!

Marco o privi și între cei doi se petrecu o comunicare fără cuvinte. După câteva secunde, Felicity spuse:

– Mă duc să dau niște telefoane.

Nu știam ce se întâmpla. Marco ieși din bucătărie cu mai multe flacoane cu medicamente în mâini, iar eu l-am urmat.

– Ce se întâmplă? Ce-a vrut să spună Felicity?

Nu încetini ritmul. Intrând în hol, se îndreptă spre scări.

– Îl scoatem pe Dante din Italia.

– Ce? Nu poate să călătorească.

– Nu are de ales. O să-l omoare dacă rămâne. Îi datorez lui Luc să mă asigur că asta n-o să se întâmple.

M-am oprit la capătul scărilor, în stare de șoc.

– Dacă Luc se întoarce și vede că Dante nu mai e...

Marco se opri la jumătatea drumului când își dădu seama că nu îl urmam și mă privi.

– Nu-ți face griji. Fee a făcut asta de nenumărate ori. Contactele ei sunt bune. Iar Dante o să primească ajutorul de care are nevoie. De asta a sunat Luc, Natalie. Ca să primesc semnalul. Ai încredere.

Dispăru la etaj, iar eu am rămas singură și mi-am spus să-l ascult, că nu trebuia decât să am încredere. Dacă aveam încredere în Luc, totul avea să fie bine.

Dar nu puteam scăpa de senzația că era ceva mai mult la povestea asta. Ceva ce Luc nu-mi spusese. Se întâmplau mai multe în umbră.

capitolul 24

Natalie

Peste câteva ore, eram atât de îngrijorată, că simțeam că era posibil să-mi ies din propria piele.

Felicity și Dante plecaseră după apus. Marco îl sedase pe Dante din nou. Nu destul cât să adoarmă, dar destul cât să nu se împotrivească planului. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce urma să-i spun lui Luc despre fratele lui când venea acasă. Și pentru că îi promisesem că o să rămân aici, unde eram în siguranță, nu puteam să ajut pe nimeni.

Nu puteam decât să sper că Luc o să se întoarcă la mine întreg. Și că atunci când va face asta, va fi același bărbat puternic și încrezător care plecase de dimineață, fără să fie distrus de Casa lui, ca Dante.

Cuvintele lui Luc îmi tot alergau prin minte: „Ai încredere în noi orice ar fi. Te iubesc. Mereu o să te iubesc numai pe tine. Promite-mi că nu o să uiți asta".

Un fior îmi străbătu șira spinării, pentru că în adâncul sufletului, știam că nu spusese lucrurile astea doar în treacăt. Le spusese pentru că era speriat. Pentru că știa ceva ce eu nu știam. Pentru că-i era teamă că ceva ce-i făcuseră mă va face să nu-l mai iubesc.

Asta nu s-ar întâmpla niciodată. Nimic din ce ar putea face Casa lui nu ar putea schimba ce simțeam. Dar nu voiam să-mi imaginez ce i-ar putea face, pentru că, de fiecare dată când o făceam, mi se făcea rău.

Nu mă puteam concentra la revista la care mă uitasem îl ultima oră, în timp ce stăteam pe unul din paturile imense dintr-o cameră de oaspeți. Așa că am aruncat-o într-o parte și am închis ușa balconului, după care am luat-o spre bucătărie.

Nu mi-era foame, dar trebuia să fac ceva cu mâinile. Deja îmi rosesem unghiile până la carne. Dacă Luc nu se întorcea în curând, aveam să mă apuc să-mi rod unghiile.

Cum Marco se dusese în camera lui cam în urmă cu o oră și toți angajații dormeau, aveam toată casa pentru mine. Nu voiam decât să mă duc la căsuță și să-l aștept pe Luc, însă Marco insistase să stau în casa mare. Aici mă simțeam însă mai captivă decât acolo, iar în clipa asta, nu voiam decât să scot una din cămășile lui Luc

din sertar și să-i simt mirosul. Să am măcar o parte din el aproape în timp ce așteptam.

O singură lumină era aprinsă deasupra chiuvetei din bucătărie. Nu m-am obosit să aprind alte becuri, doar m-am dus la frigider, am luat o sticlă cu apă și m-am sprijinit de tejghea în întuneric, în timp ce beam și mă gândeam la Luc.

Am auzit pași pe hol. O siluetă trecu pe lângă bucătărie. Mi-am dat seama că era Marco și nu voiam să creadă că mă ascundeam, așa că l-am salutat.

Acesta tresări și se întoarse spre mine. Avea ceva în mână... o cămașa sau o haină sau o jachetă... ceva. Strânse obiectul la piept.

– *Merda*. Natalie, nu te-am văzut.

– Nu pot să dorm. Am venit să iau niște apă.

În picioarele goale și cu pantalonii de pijama pe care îi târâiam pe podea, m-am dus să aprind lumina. Marco clipi și mută repede ce avea în mână la spate. Dar deja mă prinsesem că se întâmpla ceva.

Am traversat bucătăria și l-am prins de braț.

– Ce ai acolo?

– Nimic.

Era mai puternic decât mine și își mută brațul ca să nu pot vedea ce ținea, dar nu i-am dat drumul. M-am opus cu toată puterea.

– Marco, arată-mi ce a...

În cele din urmă se relaxă și am văzut pelerina neagră. În cealaltă mână am văzut masca albă.

L-am privit direct în ochi și inima îmi bătea atât de tare, încânt eram sigură c-o auzea.

– Spune-mi, ce se întâmplă?

– Nu știu. Doar am fost chemat la adunare.

– E vorba de Luc, nu?

– Nu știu, posibil.

– Dumnezeule!

M-am dat în spate și mi-am dus mâna la gură, iar cuvintele lui Luc mi se tot învârteau în cap.

– Natalie. Mă luă de umeri și îmi atrase atenția. Ascultă-mă. O să aflu mai multe odată ce ajung acolo și o să fac tot ce pot ca să-l ajut pe Luc, dar până atunci, am nevoie să nu-ți pierzi cumpătul.

Nu puteam gândi. Nu reușeam să respir. Ce îi făcuseră Maricellei, ce îi făcuseră lui Dante... ce îi făcuseră Vittoriei. Mintea mi se învârtea.

– Tu... a spus că e în siguranță. Felicity a spus că e important pentru ei.

Vocea îmi devenea din ce în ce mai tare și nu știam cum să mă opresc. Panica îmi strânse pieptul până când eram sigură că inima nu o să-mi mai bată.

– Este. Nu o să-l omoare. Dar Luc știa când a mers la întâlnire că, dacă îi putea convinge să vă recunoască mariajul, probabil va trebui să îndure o pedeapsă.

– Pedeapsă? Lacrimile îmi ardeau ochii. Dumnezeule. Ca aceea a lui Dante?

– Nu știu. O să aflu și o să fac tot ce pot ca să-l ajut. Este foarte important să rămâi în casă acum. Situația încă e periculoasă. Nu pleca nicăieri. Stai aici și așteaptă.

Mi s-a făcut rău. Nu puteam doar să stau aici și să aștept. Nu puteam face asta când avea nevoie de mine, trebuia să ajung la el. Trebuia să...

– Orice te gândești să faci, uită. Vocea dură a lui Marco îmi atrase privirea asupra lui, și când am văzut hotărârea și sinceritatea brutală din ochii lui, am cedat. Nu poți să-l ajuți acum. Dacă te apropii de adunare, te vor omorî. N-o să le pese că ești soția lui sau de înțelegerea pe care au făcut-o cu el. Există lucruri pe care nu trebuie să le știi, nici măcar ca soție. Aceste secrete sunt protejate mai presus de orice altceva. Și dacă mergi și ești ucisă, ce efect crezi c-o să aibă asta asupra lui Luc? El poate supraviețui oricărei pedepse pe care i-o dau, dar îți garantez că o să-și piardă mințile dacă ți se întâmplă ceva.

Marco avea dreptate. Totul din mine îmi spunea să merg la Luc, să încerc să-l ajut, dar, dacă făceam asta, știam că doar aș fi înrăutățit situația.

Lacrimile îmi umplură ochii. Lacrimi pe care nici măcar n-am încercat să le opresc.

– Te rog, adu-l înapoi la mine. Te rog. Nu... nu pot să trăiesc fără el.

– O să-l aduc. Îți promit c-o să-l aduc înapoi. Mă strânse apoi de umeri. După ce îmi dădu drumul, se aplecă să ia mască și pelerina și spuse: În seara asta am adăugat niște gărzi în plus. Nu sunt îngrijorat, dar după toată situația cu Dante, prefer să mă asigur că e totul acoperit. De asta am nevoie ca tu să rămâi aici, în casă, ca să nu-i iei prin surprindere pe gardienii noi.

Am dat din cap și mi-am șters lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

– B-bine.

Marco traversă bucătăria și îmi aruncă un zâmbet trist.

– Du-te sus, Natalie. Încearcă să te odihnești. Poate dura ore. O să te sun cum am vești. Probabil nu e atât de rău pe cât crezi.

Am dat din nou din cap, de dragul lui. Încerca să mă liniștească, dar amândoi știam că mințea. Orice se întâmpla cu Luc era rău. Atât de rău, că așteptaseră până în ultima clipă să-l sune pe Marco, ca să nu-i oprească. În momentul acesta, nu aveam ce face nici unul dintre noi.

Marco deschise ușa și ieși. Era atât de întuneric afară, nici măcar luna nu lumina. M-am întors în bucătărie, iar senzația abisală se intensifică cu fiecare secundă care trecea.

Cumva, am reușit să ajung la etaj, deși picioarele îmi tremurau. Casa era cufundată în tăcere. Mai mulți angajați locuiau pe proprietate: menajera, bucătăreasa și supraveghetorul, dar eram sigură că aveau propriile locuințe în alte clădiri de pe teren. Asta însemna ca eram complet singură în casa aceea imensă.

Mâinile îmi tremurau când am deschis ușa camerei de oaspeți pe care o alesesem mai devreme. Revista pe care o aruncasem pe pat mai devreme era tot acolo.

Dar ușile de la balcon erau deschise, iar perdelele albe se mișcau ușor în briza serii.

Eram sigură că închisesem ușile înainte să cobor. Probabil fusesem atât de distrasă de grijile mele, că nu le închisesem până la capăt.

Mi-am spus să mă relaxez și să mă concentrez pe câte un lucru, ca să nu-mi pierd cumpătul. M-am dus spre balcon și am închis ușa, gândindu-mă la Luc, la unde era și ce se întâmpla. Mă rugam să fie bine.

Am închis ușa și am inspirat adânc, știind că nu voi putea dormi până când nu era înapoi în pat, lângă mine. Apoi am înghețat când am văzut patru umbre venind din colțurile întunecate ale camerei spre mine.

Patru umbre cu pelerine lungi și măști albe.

Adrenalina atinse cote maxime și am încercat să deschid ușa balconului. Nu am putut însă decât să țip o dată, după care un sac negru mi-a fost aruncat în cap și ceva m-a înțepat în braț.

Apoi am avut senzația de plutire. Eram pierdută într-o mare de întuneric.

Mă întrebam dacă cineva, mai ales Luc, mă va mai găsi vreodată.

Completează-ți colecția!

blue MOON

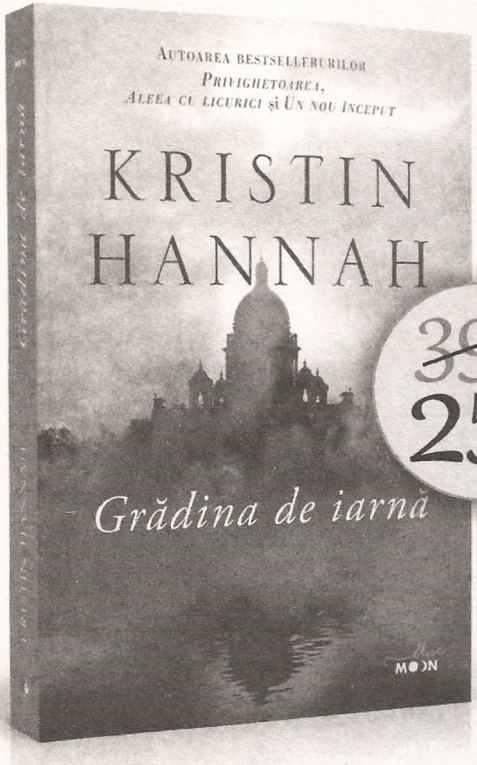

~~39,90~~ lei
25,93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®